BENARES SANSKRIT SERIES;
A
COLLECTION OF SANSKRIT WORKS
EDITED BY THE
PANDITS OF THE BENARES SANSKRIT COLLEGE.
No. 156.

—:o:—

वैशेषिकदर्शनम् ।

श्रीमदुदयनाचार्यविरचितकिरणावलीटीकासंवलित-प्रशस्तपादप्रणीतभाष्यसहितम् ।

THE APHORISMS OF THE VAIS'ESHIKA PHILOSOPHY BY KAN'ÂDA.

WITH THE COMMENTARY OF PRASASTAPÂDA,
AND THE GLOSS OF UDAYANÂCHÂRYA.

Edited by
MAHÂMAHOPÂDHYÂYA
VINDHYES'VARÎ PRASÂDA DVIVEDÎ,
LIBRARIAN, GOVT. SANSKRIT COLLEGE, BENARES;
and Nyáyopádhyáya Kávyatírtha Dhundhiráj Sástri.

Fasciculus IV.

BENARES:
PUBLISHED BY BRAJ BHUSHAN* DAS & CO.,
C. K. 40/5, Thatheri Bazar, Near the Chauk.
Printed by Jai Krishna Das Gupta
at the Vidya Vilas Press, Benares.

1918.

* Formerly the publisher's name was put down in the abstract form "BRAJ B. DAS & Co.," but now the full name is given i. e. "BRAJ BHUSHAN DAS & Co.," so the customers are requested not to take it as another firm altogether.

यावता निष्क्रियस्य । यथा स्थाणोः श्येनेन विभूनां च मूर्त्तैः(१) । उभयकर्मजो(२) विरुद्धदिक्क्रिययोः सन्निपातः । यथा मल्लयोर्मेषयोर्वा । संयोगजस्तूत्पन्नमात्रस्य चिरोत्पन्नस्य वा निष्क्रियस्य कारणसंयोगिभिरकारणैः कारणाकारणसंयोगपूर्वकः कार्याकार्यगतः संयोगः । स चैकस्माद् द्वाभ्यां बहुभ्यश्च भवति ।

तद्व्यवच्छेदार्थस्तुशब्दः । तिस्रो विधा दर्शयति अन्यतरेति । अन्यतरकर्मजं लक्षयति तत्रेति । तेषु मध्ये क्रियावता चलता निष्क्रियस्य निश्चलस्य तदभिमुखक्रियारहितस्येति यावत् । उदाहरति । यथा स्थाणोः श्येनेनेति । विभूनां चाकाशकालदिगात्मनां मूर्त्तैः परमाण्वादिभिरन्यतरकर्मज एवं अवयविभिस्तु कारणाकारणसंयोगजात् कार्याकार्यसंयोगादन्योन्यतरकर्मज इति विवेक्तव्यम् । उभयकर्मजं लक्षयति उभयेति । विरुद्धे दिशौ प्राचीप्रतीच्यौ अवाच्युदीच्यौ च दृश्यादृश्ये इति यावत् तयोः क्रिये ययोः तौ विरुद्धदिक्क्रियौ तयोः सन्निपातः अभिघात इत्यर्थः । उदाहरति । यथेति । संयोगजं लक्षयितुं विभजते संयोगजस्त्विति । उत्पन्नमात्रस्यैकश्चिरोत्पन्नस्यापरः । निःक्रियस्येति । संयोगस्यैव केवलस्य कारणत्वमाविष्कर्तुं कारणसंयोगिभिरकारणैः समवायिकारणसंयोगिभिस्तदन्यैः अत एव कारणाकारणसंयोगपूर्वकः कार्याकार्यगतः समवेतासमवेतगत इत्यर्थः । पुनरस्यावान्तरभेदमाह स चेति । चशब्दः पुनरर्थे । तदेतत्सर्वमुदाहरणैः स्पष्टयति एकस्मात्तावदिति । तावच्छ-

---

(१) मूर्त्तैरिति-पा० ५ पु० ।

(२) उभयकर्मजस्तु-पा० ५ पु०

एकस्मात्तावत् तन्तुवीरणसंयोगात् द्वितन्तुकवीरणसंयोगः । द्वाभ्यां तन्त्वाकाशसंयोगाभ्यां द्वितन्त्वाकाशसंयोगः । बहुभ्यश्च तन्तुतुरीसंयोगेभ्य एकपटतुरीसंयोगः । एकस्माच्च द्वयोरुत्पत्तिः । कथम् । यदा पार्थिवाप्ययोरण्वोः संयोगे सत्यन्येन पार्थिवेन पार्थिवस्यान्येनाप्येन(१) चाप्यस्य युगपत्संयोगौ भवतस्तदा ताभ्यां संयोगाभ्यां पार्थिवाप्ये द्व्यणुके(२) युगपदारभ्येते । ततो यस्मिन् काले(३) द्व्यणुकयोः कारणगुणपूर्वक्रमेण(४) रूपाद्युत्पत्तिः तस्मिन्नेव काले इत-

---

रद्वः कर्मे । अत्र तिसृष्वऽपि विधासु तन्तूनां पटं प्रति कारणत्वं वीरणाकाशतुरीणामकारणत्वं समवायितयानेन कारणाकारणसंयोगपूर्वकत्वं संयोगस्य तन्तुसमवेतत्वं तु द्वित्रितन्तुकपटयोरसमवेतत्वं च वीरणाकाशतुरीणां तेन तत्संयोगानां कार्याकार्यगतत्वमिति । एकस्माच्च संयोगात् द्वयोरपि संयोगयोरुत्पत्तिरित्याह एकस्माच्चेति । एतत्प्रश्नपूर्वकं स्पष्टयति । कथमिति पार्थिवाप्ययोरिति । विजातीयत्वेनानारम्भकत्वमभिप्रैति । अण्वोरिति । परमाण्वोः पार्थिवेन पार्थिवस्य आप्येनाप्यस्येत्यारम्भकत्वसूचनं । युगपदिति । संयोगयौगपद्येन द्व्यणुकयोर्युगपदुत्पत्तिं प्रदर्शयितुम् । युगपत्संयोगद्वयोत्पत्तिप्रदर्शनाय तामाह तत इति । इतरस्य पार्थिवद्व्यणुकस्य कारणं पार्थिवः परमाणुर-

---

(१) पार्थिवस्याप्येनेति–पा० ६ पु० ।

(२) पार्थिवाप्यैतद्व्यणुके–पा० ६ पु० ।

(३) तयोर्यस्मिन् यस्मिन् काले–पा० ६ पु० ।

(४) प्रक्रमेण–पा० ६ पु० ।

रेतरकारणाकारणगतात् संयोगादितरेतरकार्याकार्यगतौ संयोगौ युगपदुत्पद्येते । किं कारणम् । कारणसंयोगिना ह्यकारणेन कार्यमवश्यं(१) संयुज्यते इति न्यायः । अतः पार्थिवं द्व्यणुकं कारणसंयोगिनाप्येनाणुना सम्बद्ध्यते आप्यमपि द्व्यणुकं कारणसंयोगिना पार्थिवेनेति(२) । अथ द्व्यणुकयोरितरेतरकारणा-

---

कारणमाप्यः परमाणुः इतरस्याप्यद्व्यणुकस्य कारणमाप्यः परमाणुरकारणं पार्थिवः परमाणुस्तयोर्गतात् समवेतात् इतरस्य पार्थिवपरमाणोः कार्यं पार्थिवद्व्यणुकमकार्यमाप्यः परमाणुरितरस्याप्यपरमाणोः कार्यमाप्यं द्व्यणुकमकार्यं पार्थिवः परमाणुस्तद्गतौ तत्समवेतौ पार्थिवपरमाण्वाप्यद्व्यणुकगत एकः आप्यपरमाणुपार्थिवद्व्यणुकगतोपरः संयोगस्तौ युगपदेककालमुत्पद्येते इत्यर्थः । पृच्छति किं कारणमिति किं प्रमाणमित्यर्थः । उत्तरं कारणेति । अकारणेनेति शेषः । पार्थिवद्व्यणुकमाप्येन परमाणुना आप्यद्व्यणुकं पार्थिवेन परमाणुना संयुज्यते । तदकार्यत्वे सति तत्संयोगिकार्यत्वात् । यद्यदकार्यत्वे सति यत्संयोगिकार्यं तत्तेन संयुज्यते । यथा तुरीसंयुक्ततन्तुकार्यः पटस्तुर्येत्यनुमानमित्यर्थः । यदि तु तेन न संयुज्येत तत्कार्येणापि न संयुज्येत कारणाभावादिति विपक्षबाधकमूहनीयम् । तमेनं न्यायं नैयायिकमर्थं प्रत्यामनन्ति अत इति(३) । उक्ततर्कसिद्धये पृच्छति अथेति । उत्तरं तयोरपीति । ननु तज्जनकेनैव परमाणु-

---

(१) कारणसंयोगाद्धि कार्यमवश्यं–पा० ६ पु० ।

(२) द्व्यणुकं पार्थिवेनेति–पा० ६ पु० ।

(३) न्यायात् ।

कारणसम्बद्धयोः(१) कथं परस्परतः सम्बन्ध इति । तयोरपि संयोगजाभ्यां संयोगाभ्यां संयोग इति । नास्त्यजः संयोगो नित्यपरिमण्डलवत् (२) पृथगनभिधानात् । यथा चतुर्विधं परिमाणमुत्पाद्यमुक्त्वाह ।

द्वयसंयोगेन द्व्यणुकयोरपि संयोगः किं न जन्यते कृतमत्र तज्जन्याभ्यां कार्याकार्यसंयोगाभ्यां प्रत्यासत्तेरपि कारणैकार्थसमवायलक्षणायाः सम्भवात् । न तस्मिन्काले द्व्यणुकस्य द्व्यणुकान्तरकारणसंयोगित्वाभावात् । कारणसंयोगिना चाकार्येण कार्यस्य संयोगजः संयोगः परमाणुर्नैवेति । एवं तर्हि परमाणोरपि द्व्यणुकेन सह संयोगजस्य संयोगस्यानुपपत्तिः । न हि तस्य कारणसंयोगि द्व्यणुकमिति संभवति । न । कार्यमकार्येन संयुज्यमानं कारणसंयोगि नैवेति नियमादिति । अत्र च दैवादवयवाक्रियायामुत्पन्नायां विभागसमकालमवयविनि यदि क्रियोत्पद्यते । तदा संयोगक्रिये सम्भूय संयोगमुत्पादयतः प्रत्येकमन्यत्रावधृतशक्तिकत्वादित्यपि द्रष्टव्यम् । तथाहि । चरणक्रियातो विभागः श्येनावयविनि कर्म ततो विभागेन पूर्वसंयोगनिवृत्तिः अवयविकर्मणा विभागः ततश्चरणस्थाणुसंयोगः श्येनविभागात् पूर्वसंयोगनिवृत्तिः तदनन्तरं चरणस्थाणुसंयोगेन श्येनकर्मणा च स्थाणुश्येनसंयोगः । एवमुभयकर्मजेपि संयोगानुप्रवेशो लक्षणीय इति टीकाकृतः । तदसत् । संयोगो हि विभागमनुत्पाद्य तदविरोधिनं संयोगमुत्पादयति । कर्म

---

(१) कारणयोः सम्बद्धयोरिति–पा० ६ पु० ।

(२) अजः संयोगो नाऽस्ति–पा० ५ पु० । नाजः संयोगोस्ति नित्यपारिमाण्डल्यवत्–पा० १ पु० ।

नित्यं परिमण्डल्यमिति(१) एवमन्यतरकर्मजादिसंयोगमुत्पाद्यमुक्त्वा पृथङ्नित्यं ब्रूयान्न त्वेवमब्रवीत् तस्मान्नास्त्यजः संयोगः। परमाणुभिराकाशादीनां प्रदेशवृत्तिरन्यतरकर्मजः संयोगो विभूनां तु परस्परतः संयोगो

तु तमुत्पाद्य तद्विरोधिनं ततो विरोधान्न सम्भूयकारितासम्भव इति त्रैविध्यमेवेति। अस्तु तावदेवं संयोगस्तु संयोगकारणमित्यत्र किं प्रमाणं अन्वयव्यतिरेकौ निःक्रिययोः कार्याकार्ययोः संयोगः कारणाकारणसंयोगमन्तरेण न क्वचिद्दृष्टः तस्मिंश्च सति पटतुर्य्यादौ दृष्ट इति। अजसंयोगमिच्छन्तः केचिद्विभागं न सहन्ते तान्प्रत्याह नाजः संयोगोस्तीति। नित्यपरमाणुवदिति व्यतिरेके दृष्टान्तः। अत्र हेतुः। पृथगनभिधानात् सर्वार्थोपदेशप्रवृत्तेन महर्षिणा प्रतिज्ञातं हि तेन यद्भावरूपं तत्सर्वमभिधास्याम इति। एतद्विवृणोति चतुर्विधमिति। ननु कथमस्य प्रयोगः यथाश्रुते प्रतिज्ञापदव्याघातात्। संयोगं पक्षीकृत्याजत्वप्रतिषेधे त्रिविधमुक्तं प्रतिसिद्धसाधनात्। तदतिरिक्तस्याप्रतीतावाश्रयासिद्धेरित्याशंक्याह परमाणुभिरिति। अयमाशयः। न वयं प्रथमतः संयोगमेव प्रतिषेधामस्तस्याजत्वं वा किन्तु त्रिविधे व्युत्पादिते यश्चतुर्थमप्युपगच्छेन् तं प्रति कोसावजः संयोगः कुत्र वेति पृच्छामः। स यदि ब्रूयात् परमाणुभिराकाशादीनां यः संयोगः सोज इति। तत्रेदमुपतिष्ठते। परमाणुभिरिति। सोन्यतरस्य परमाणोर्यत्कर्म्म तज्ज एव। ननु महति प्राप्तिपूर्विकाप्राप्तिः संयोगो न चाकाशस्य परमाणुभिरप्राप्तिरस्ति व्यापकत्वादत उक्तं प्रदेशवृत्तिरिति। अव्याप्य-

---

(१) पारिमाण्डल्यं-पा० ६ पु०।

नास्ति युतसिद्ध्यभावात् । सा पुनर्द्वयोरन्यतरस्य वा

वृत्तिर्व्युत्पादितश्चायमर्थः । तेन परमाणौ वर्तमाना क्रिया संयुक्तेनाकाशादिप्रदेशेन स्वाश्रयं विभज्यासंयुक्तेन संयुनक्तीति न तत्र लक्षणानुपपत्तिः । प्रदेशश्चोपाधिभेद एव । नचैवमुपाधय एव संयोगतदभावाश्रया इत्युक्तम् । अपि च महति न्यग्रोधे मूलादग्रमग्राच्च मूलमुपगच्छतः कपेः यदि मूलाग्राभ्यामेव संयोगविभागौ न न्यग्रोधे न तदा तावपि अवयवापेक्षयाऽवयविनाविति न्यायेन निरवयवे परमाणावेव संयोगः स्यात् तथा च नोपलभ्येतेत्यनुभवविरोधः । सावयव एवावयवे वर्त्तत इति विचारे निरवयवे न स्यादेवेति द्व्यणुकादिप्रक्रमाभावात् सर्वानुत्पत्तिः । भेर्यां च ताडितायां संयोगस्य नभोऽव्यापकतया तदनुरोधेन शब्द उत्पद्यमानो नभो व्याप्नुयात् । तथा च सर्व्वत्र तदुपलम्भप्रसङ्ग इत्यादि स्वयमूहनीयम् तस्मादाकाशादयः परमाणुभिः परमाणुक्रियया संयुज्यन्ते विभज्यन्ते च नित्यद्रव्यत्वे सति निःक्रियत्वात् चलद्भिः परमाणुभिर्निश्चलपरमाणुवदिति सिद्धम् । विभूनां परस्परमजःसंयोगो भविष्यति तथाहि आकाशं कालादिना संयुज्यते मूर्त्तसंयोगित्वात् द्रव्यत्वाद्वा शरीरवदिति । न चासौ कर्मजस्तेषां निष्क्रियत्वात् नापि संयोगजस्तेषां निरवयवत्वात । इति यदि ब्रूयात्तत्रेदमुपतिष्ठते । विभूनामिति । विभवः परस्परं न संयुज्यन्ते युतसिद्धिरहितत्वात् । अवयवावयविवदित्यापाततः सत्प्रतिपक्षत्वात् संयोग एव तेषां न सिद्ध्यतीत्यर्थः । संयोगगतकार्यत्वप्रयुक्तेयं युतसिद्धिव्याप्तिरिति चेत् । न संयोगसाधकस्य हेतोर्विभागापादकत्वात् । सोप्यापद्यतामिति चेत् । न

पृथग्गतिमत्त्वं पृथगाश्रयाश्रयित्वं चेति। विनाशस्तु सर्वस्य संयोगस्यैकार्थसमवेताद्विभागात् क्वचिदाश्रयविनाशादपि। कथम्। यदा तन्त्वोः सत्यन्यतरतन्त्वार-

---

तस्य संयोगप्रतिद्वन्द्वित्वेन तदजत्वव्याघातात्। अजयोर्विरोधो न भविष्यतीति चेत् न। तथात्वे तल्लक्षणव्याघातात्। अप्राप्तिपूर्विका प्राप्तिः संयोगः प्राप्तिविरोधी गुणो विभागः इति हि ते। गुणलक्षणा प्राप्तिः संयोग इत्यस्तु विभागस्तु लक्षणविरोधापत्तेरेव विभूनां न भविष्यतीति चेत्। न। अयुतसिद्धानां प्राप्तिर्नित्या प्राप्तिरिति वा समवायलक्षणाक्रान्ततया गुणत्वानुपपत्तेः। तथापि गुणत्वे समवायोच्छेदात् ओमिति चेत्। न गुणादीनां निर्गुणत्वेनाप्राप्तत्वप्रसङ्गादिति। तस्मादनुकूलतर्काभावात् प्रतिकूलतर्काभावाच्च विभुसंयोगसाधनमन्यथासिद्धं। व्यापकानुपलब्धिस्तदभावसाधने सत्तर्कतयानन्यथासिद्धेति स्थितम्। अथ केयं युतासिद्धिरित्यत आह। सा पुनरिति। द्वयोः सम्बन्धिनोरन्यतरस्य वा सम्बन्धिनः पृथग्गतिमत्त्वं। विभागहेतुक्रियासम्बन्ध इति यावत् युताश्रयाश्रयित्वं परस्परपरीहारेण पृथगाश्रयाश्रयित्वं चेत्यर्थः। इयं द्वयायुतासिद्धिः संयोगव्यापिका यत्र नास्ति तत्र संयोगोपि नास्तीति सङ्क्षेपः। उभयसाधारणं तु युतसिद्धेर्लक्षणमप्राप्तयोर्विद्यमानतेति। अस्त्येव तर्हि विभूनामियं तत्कथं न संयोगः। अस्त्येव न तूत्तरकालं प्राप्तेः कारणमस्ति विशेषावुपादाय तु चिन्ताव्यापकनिवृत्त्या तन्निवृत्तिसाधनाय। अथ व्यापकनिवृत्त्या अयुतासिद्धत्वेन विभूनां समवाय एव किं न स्यात्। न स्यात्। द्रव्यत्वे सत्यकार्यत्वात् परमाणुवत्। न ह्यकार्यं

म्भके अंशौ कर्मोत्पद्यते तेन कर्मणा अंश्वन्तराद्वि-भागः क्रियते विभागाच्च तन्त्वारम्भकसंयोगविनाशः संयोगविनाशात्तन्तुविनाशस्तद्विनाशे तदाश्रितस्य तन्त्वन्तरसंयोगस्य विनाश इति(१)।

विभागो विभक्तप्रत्ययनिमित्तम् । शब्दविभाग-

द्रव्यमकारणे समवैति । आधाराधेयभावानियमप्रसंगादिति । एवमुत्पादं निरूप्य विनाशं निरूपयति। विनाशस्त्विति। सर्वस्य त्रिविधस्यापि ययोः संयोगस्तयोरेव वर्तमानाद्विभागाद्विरोधि-गुणादित्यर्थः । तत्किं सर्वत्रैवं नेत्याह क्वचिदिति । कथमि-त्यादिना स्पष्टयति । संयुक्तद्रव्यमाक्रियमेवावयवक्रियाविभागा-दिन्यायेन यदा विनश्यति तदा तद्विनाशात्तदाश्रितरूपादि-वत्तदाश्रितः संयोगोपि विनश्यतीत्यर्थः। अंशुसंयोगविनाशसम-कालं तन्त्वन्तरे कर्मचिन्तनात् उभाभ्यामपि भवतीति केचित् । तदसत् । द्रव्यनाशकाले विभागानुपपत्तेः । तथाहि अंशोः संयोग-नाशतन्तुकर्मयौगपद्ये यदा अंशुसंयोगनाशात्तंतुनाशः । तदा तन्त्वन्तरे कर्मणा विभागः किमाश्रयो जायतां । न च पूर्वकाल-सद्भावमात्रेण समवायिकारणत्वं कारणत्वाविरोधेपि समवा-यित्वविरोधात् । तुल्यकालयोः सम्बन्धात् । न चाश्रयनाशेपि यथा कार्यं क्षणमात्रसम्बद्धमवतिष्ठते तथोत्पत्स्यतेपीति साम्प्रतं विनाशस्य सहेतुकत्वनियमेन तदुपपत्तेः । इह त्वसमवाये समवा-यिकारणत्वानुपपत्तेरिति ॥

विभागो विभक्तप्रत्ययनिमित्तमिति । निमित्तमिति विशे-षणम् । प्रत्ययः प्रतीतिः प्रतीयते अनेनेति । शब्दश्चेति प्र-

---

(१) तदाश्रितस्य संयोगस्य विनाशः-पा० ६ पु० ।

प्रमाणकथनम् । संयोगाभावे विभागव्यवहार इति चेत् न रूप-
रसादिषु विभक्तप्रत्ययाभावात् । द्रव्ययोरिति चेत् । अवय-
वावयविनोस्तदभावात् । संयोगनाशो विभाग इति चेत् । न ।
अन्यतराश्रयविनाशात् संयोगविनाशे विभक्तप्रत्ययप्रसङ्गात् ।
न हि द्वयोः संयुक्तयोरेकतरविनाशेऽन्यस्मिन् विभक्तप्रत्ययः
कस्यचित् । न च तत्र संयोगो न विनष्टः । न वा संयोग-
विनाशो न प्रतीतः । द्वौ संयोगिनौ विनष्टसंयोगौ विभ-
क्तप्रत्ययालम्बनमिति चेत् न प्रमेयाधिक्याभावात् । न हि घट-
त्वनिमित्तको घटप्रत्ययस्तदेकत्वानेकत्वेनुविधत्ते शुक्लत्वनिमि-
त्तको वा शुक्लप्रत्यय इति । न च विरोधिनं गुणमन्तरेण स-
त्याश्रये गुणविनाशकारणमस्ति । कर्मैव संयोगविनाशक-
मस्तु । तस्मिन् सति तन्निवृत्तिदर्शनात् । अन्वयव्यतिरेकग-
म्यत्वाच्च वस्तुसामर्थ्यस्य न हि गुणान्तरस्यापि गुणविनाश-
कत्वेन्यत्प्रमाणमस्तीति चेत् । न तदनुविधानस्य सन्दिग्धत्वात्
न ह्यग्निसंयोगात् तृणादिकं विनश्यदुपलभ्यत इत्यग्निसंयोग
एवाहत्य तस्य नाशकः इन्धनविनाशाद्वा वन्हिर्विनश्यतीति
स एव तस्य नाशकः किन्तु क्रियाविभागादिन्यायेनावयव-
विश्लेषविनाशौ न हि तावन्तरेण द्रव्यान्तरसंयोगान्निमित्त-
नाशाद्वा द्रव्यं विनश्यतीत्यतिप्रसङ्गात् । तदिह किं कर्म्मैव वि-
रोधि विरोधिगुणोत्पादकं वेति संदिह्यते । तत्रायं निर्णयः
संक्षेपतस्तावद्द्विविधमेव जगति विनाशकारणं विरोधिधर्म्मः वि-
नाशश्चेति । तत्रापि विरोधी समानाधिकरण एव विनाशस्तु
कारणस्यैवेति नियमः । अन्यथाऽतिप्रसङ्गात् । जातिमात्रेण
हि गुणान्तरविरोधित्वे तज्जन्मनि वध्यजातीयं क्वचिन्न वि-
रुध्येत । एवमुदासीनविनाशोपि यदि विनाशकः स्यात् सर्वत्र

सर्वं विनश्येत एवंसत्यङ्गुल्यामुत्पन्नेन कर्मणा अङ्गुलीतरु-संयोगनाशेपि हस्ततरुशरीरतरुसंयोगनाशो न स्यात् । हस्ता-दीनां निःक्रियत्वात् । अङ्गुलीकर्मणश्च व्यधिकरणत्वात् । न चाङ्गुलीतरुसंयोगनाशाद्धस्तादितरुसंयोगनाशो भविष्यति इति युक्तम् । कर्मजं शरीरादिसंयोगं प्रत्यङ्गुलीतरुसंयोगस्याकारण-त्वात् । अकारणनाशस्याविनाशकत्वात्तस्मात् कर्मजनितवि-भागजविभागपरम्परया निःक्रियसंयोगपरम्परा विनाश्यत इति अनिच्छन्नपि गले पादुकयाङ्गीकारयितव्य इति तमिमम-नुग्राहकं तर्कं लक्षणे अनुपदमेव सूचयिष्यति । व्यधिकरण-मपि कर्म्मैव विनाशकमस्तु । न चातिप्रसङ्गः । आश्रयाश्रित-परम्परासंयोगस्यैव विनाश्यत्वात् । न । विरोधिनः समाना-धिकरणस्यैव विनाशकत्वमित्यत्रासति बाधके सङ्कोचानुपप-त्तेरिति भासर्वज्ञमतनिरासः ॥ कार्य्येण कारणानुमानमाह शब्दविभागहेतुश्च । न केवलमनुभूयते कार्य्येणानुमीयते चेति चार्थः । वीणावेणुवादिवद्दवदहनदह्यमानस्फुटद्वेणुटात्कारादयो-पि वाय्वभिघातादेव जायन्ते किमत्र गुणान्तरकल्पनयेति चेत् । न एकस्मिन् विदले चरणाविष्टब्धे विदलान्तरे च बलवता नुद्यमाने अभिघातासम्भवात् । न हि तत्र दलेन दलमभिहन्यते विलोमगमनत्वात् । नापि दलेन वायुरभिहन्यते नुद्यमानत्वात् । नापि वायुना दलं वायोः प्रथमतस्तत्र स्तिमितत्वात् । न च नुद्य-मानेन द्रव्यान्तरमभिहन्यते निविडावयवस्य द्रव्यान्तरस्याभा-वात् । भवितव्यं च कार्य्यस्य वस्तुनोऽसमवायिकारणेन । न च संयोगनाश एवासौ भावस्य तत्त्वात् । न च कर्म्मैव तदस्तु प्रत्यासत्त्यभावेन तल्लक्षणानुपपत्तेरिति । तदयं प्र-माणार्थः । विवादाध्यासितः शब्दसन्तानः संयोगाद्यतिरिक्ता-

हेतुश्च । प्राप्तिपूर्विकाऽप्राप्तिर्विभागः । स च त्रिविधः । अन्यतरकर्मज उभयकर्मजो विभागजश्च विभाग इति । तत्रान्यतरकर्मजोभयकर्मजौ(१)

समवायिकारणप्रभवः । संयोगाद्यनुपपत्तौ सत्यामुपजायमानत्वात् अवयविरूपवत् । यद्वा यदेवं न भवति तत्संयोगाद्यनुपपत्तौ नोत्पद्यते । यथा संयोगजः शब्द इति व्यतिरेकः । विभागकार्यत्वं चानन्तरमेव वक्ष्यति । लक्षणमाह प्राप्तिपूर्विकेति । न प्राप्तिः अप्राप्तिः प्राप्तिविरोधी गुण इत्यर्थः । अथ प्राप्त्या संयोगेन सह किं देशे कृतः कालकृतः स्वरूपकृतो वा अस्य विरोधः । सर्वं चैतदनुपपन्नमत उक्तं प्राप्तिपूर्विकेति । तथा च प्राप्तेर्वध्यताविभागस्य घातकत्वं दर्शितं तेन संयोगविघातको गुणो विभाग इति संक्षेपः । तथा चाजसंयोगवदजो विभागो नास्तीति सूचितम् । उपपादितं चैतदिति । एवं सति संयोगविभागयोरनन्यथासिद्धपौर्वापर्यनियमलक्षणः कार्यकारणभावोप्यस्तु न नः कश्चिद्दर्शनविरोधः असति संयोगे कस्य विरोधी विभागः स्यादिति विरुद्धस्वभावतानिर्वाहप्रयुक्तोयं पूर्वापरभावो न निरुपाधिरिति चेत् कटिः शृणोतु विरुद्धस्वभावता हि स्वरूपमेव विभागस्य तथाच स्वरूपलाभाय अपेक्षणीयं न कारणमिति सुष्ठ्ववसितं विनाश्यविनाशकयोरपि कार्यकारणभावः स्यादिति चेत् । स्यात् । न हि पौर्वापर्यनियमः कार्यकारणभाव इति हातुमुत्सहामह इति । कारणकृतमवान्तरभेदमाह स चेति । चः समुच्चये संयोगवत् सोपि त्रिविध इत्यर्थः । तदेतद्विशदयति अन्यतरेति । अत्र विधाद्वयमतिदेशेन व्याचष्टे तत्रेति । यथा संयोग उपसर्पणक्रि-

(१) अन्यतरकर्मज उभयकर्मजश्च–पा० ५ पु० ।

संयोगवत। विभागजस्तु द्विविधः कारणविभागात्(१) कारणाकारणविभागाच्च । तत्र(२) कारणविभागात् तावत्कार्याविष्टे कारणे कर्मोत्पन्नं यदा तस्या(३)वयवान्तराद्विभागं करोति न तदाकाशादिदेशात्(४)यदा त्वाकाशादिदेशाद्विभागं करोति न तदावयवान्तरा-

यावता निःक्रियस्यान्यतरकर्मजः तथा विभागोऽप्यपसर्पणक्रियावता निःक्रियस्यान्यतरकर्मजः। यथा स्थाणोः श्येनेनेत्युदाहरणम् यथा विरुद्धदिक्क्रिययोः सन्निपातः संयोग उभयकर्मजस्तथाऽपसर्पणक्रियावतोर्विभाग उभयकर्मजः। यथा मल्लयोर्मेषयोर्वेति। तदेवोदाहरणमित्यर्थः । तृतीयां विधामाह। विभागजस्त्विति। तु शब्देन संयोगाद्व्यवच्छिनत्ति। संयोगजः संयोगः कारणाकारणसंयोगपूर्वक एकविध एव। विभागजविभागस्तु कारणमात्रविभागपूर्वकः कारणाकारणविभागपूर्वकश्चेति द्विविध इत्यर्थः। यथा चैतत्तथा वक्ष्यामः। अत्र प्रथमां विधां व्युत्पादयति। कारणेति। कार्याविष्टे कार्यव्याप्ते। अत्राव-यवान्तरादित्यारम्भकं द्रव्यम् आकाशादिदेशादित्यनारम्भकद्रव्यमवधिमभिप्रैति। आरम्भकसंयोगाश्रयश्च द्रव्यमारम्भकं तद्विपरीतमनारम्भकं द्रव्यम्। यद्यपि यदा तदेत्याह तथापि यत्तदिति फलतीति तथैव प्रत्येतव्यं न हि यदा करोत्येकं तदा अपरं न करोत्यन्यदा करोतीत्यभिप्रेतं सम्भवति वा विभागे कर्त्तव्ये कर्मणोपेक्षणीयान्तराभावात् प्रतिबन्धानुपपत्तेः। तदयमर्थः। यत्कर्म द्रव्यारम्भकसंयोगविरोधिनं विभागमारभते न तत्कर्म

(१) वियोगात्—पा० ६ पु०। (२) तत्रेति नास्ति ५ पु०।
(३) तस्येति नास्ति ५ पु०। (४) विभागं करोति—इत्यधिकं ५ पु०।

द्रव्यारम्भकसंयोगविरोधिनं यस्त्वेवं न तदविरोधिनमिति । विकसत्कमलकुड्मलदलादौ तथा दर्शनाच्चैतदवधारणीयं कार्य-विपर्ययात् भवितव्यं कारणविरोधेन । न हि कार्यं विरुद्धम-विरुद्धजातीयं च कारणमिति सम्भवति तदिह कारणे वर्त-मानं कर्म यदि द्रव्यारम्भकसंयोगाविरोधिनं विभागमारभते तदा तद्विरोधिनं न जनयेत् । जनयति च तत् । तेन तदवि-रोधिनं न जनयतीत्यवसीयते । न च वाच्यं द्रव्यारम्भकसंयो-गविरोधितदविरोधिविभागजनकतया कर्मवैचित्र्यं किमस्तु किं वोभयानुभयविभागजनकतयेति सन्दिह्यत इति कार्यविरोधस्य प्रत्यक्षसिद्धत्वात् । उभयजनकत्वे च सन्देहात् । सन्दिग्ध-मपहाय निश्चितमुपादाय चान्वयव्यतिरेकाभ्यां कार्यकारणभा-वावधारणात् । अन्यथा शङ्कापिशाचीपसरे सर्वत्र तद-वधारणानुपपत्तेः । नन्वेवं सति संयोगेऽप्येष न्यायः किं न स्यात् तत्रापि यत्कर्म द्रव्यानारम्भकसंयोगारम्भकं न तत् द्रव्यजनकसंयोगजनकं यथा विकसितकमलदलसंमीलनकर्म तथा चात्रापि कारणसंयोगपूर्वकाः कारणाकारणसंयोगाः कल्पनी-या इति । न । संयोगस्य स्वरूपतो विरोधाभावात् । अनारम्भ-कद्रव्यसमवायाद्धि संयोगो द्रव्यानारम्भको न तु स्वरूपतः । अनारम्भकं च द्रव्यमारब्धद्रव्यमन्त्यावयवीति विजातीयमिति त्रिविधम् । न चैवंभूते वर्तमानं कर्मैवंभूतेनैव अनेवंभूतेनैव वा संयोगमारभते नान्यादृशेनेति नियमोऽस्ति । पृथिव्यां वर्तमानेन कर्मणा पृथिव्यन्तरवत् पाथस्यपि संयोगजननात् । स्थाणुवृत्तिना कर्मणा स्थाण्वन्तरवत् तदवयवेनापि संयोगजननात् । कमलदल-समवेतेन कर्मणा दलान्तरवदाकाशादिनापि संयोगजननात् । तस्मात् कार्ययोरविरोधादत्र कारणविरोधो नावकल्प्यत इति

दिति स्थितिः । अतोऽवयवकर्मावयवान्तरादेव वि-
भागमारभते ततो(१) विभागाच्च द्रव्यारम्भक-
संयोगविनाशः तस्मिन् विनष्टे कारणाभावात्
कार्याभाव इत्यवयविविनाशः तदा कारणयोर्वर्त्त-
मानो विभागः कार्यविनाशविशिष्टं कालं स्व-

न नियमसिद्धिः । विभागे तु स्वभावविरोधात् कारणस्य
भेदसिद्धिरिति युक्तमुत्पश्यामः । सिद्धायां च व्याप्तौ किं
स्यादत आह अत इति । अवयवकर्म कर्मविशेषः अवयवान्तरा-
देव विभागं द्रव्यारम्भकसंयोगविरोधिनमेवारभते न तदविरो-
धिनमित्येवकारार्थः ततः किमत आह विभागाच्चेति । तस्मा-
द्विशिष्टादिति चकारार्थः । एवं कर्म्मविशेषाद्विभागविशेषस्ततो
द्रव्यारम्भकसंयोगविनाशस्तस्मादवयविनाश इत्यस्तु विभागज-
विभागस्य तु नाद्यापि वार्त्तेत्यत आह तदेति । अथोत्पन्नमात्र
एव कारणयोर्वर्त्तमानो विभागः कार्यसंयुक्तादाकाशादिदेशाद्वि-
भागं नारभत इत्यत आह कार्यविनाशेति । अयमभिसन्धिः । वि-
भागेन हि विभागे कर्तव्ये अवश्यं किंचिदपेक्षणीयम् । अन्यथान-
पेक्ष्यविभागकारणत्वेन कर्मत्वापत्तेः । न चाश्रयमेवापेक्षिष्यत इति
युक्तं कर्मसमानत्वात् । नापि कर्मैव तस्यापेक्षणीयव्यभिचारात् ।
उत्तरसंयोगान्निवृत्तेपि हि अवयवकर्मणि चतुर्थपञ्चमादिविभागो-
त्पत्तेरविरोधात् तस्मात् कार्यविनाशविशिष्टः कालः स्वतन्त्रो
वा अवयवविभागस्यापेक्षणीयः स्वातंत्र्यमप्यवयवस्य कार्य-
विनाशाविशिष्टत्वमेव । ततो विवक्षावैचित्र्यमात्रेणायं विकल्पः ।
केचित्तु कार्यशब्देनात्र द्रव्यारम्भकः संयोगोऽभिसंहितः । तथा च

---

(१) तत इति नास्ति ६ पु० ।

तन्त्रं(१) वावयवमपेक्ष्य सक्रियस्यैवावयवस्य कार्य-संयुक्ता(२)दाकाशादिदेशाद्विभागमारभते न निष्क्रि-यस्य कारणाभावादुत्तरसंयोगानुत्पत्तावनुपभोग्यत्व-

द्रव्यारम्भकसंयोगविनाशविशिष्टं कालमपेक्ष्य स्वतन्त्रं वावयव-मिति द्रव्यविनाशविशिष्टं वाऽवयवमपेक्ष्येति व्याचक्षते तदसत् । प्रतिबन्धकाभावो ह्यपेक्षते । न च संयोगः समानाश्रयोऽसमाना-श्रयो वा विभागोत्पत्तिं प्रतिबध्नाति । तथात्वे तद्दृष्टत्वानुप-पत्तेः द्रव्यं तु तथाभूतविभागोत्पत्तिप्रतिबन्धकं स्यात् । न हि द्रव्यारम्भकसंयोगविरोधिविभागवानवयवः सत्येव द्रव्ये तत्संयोगोपलक्षितादाकाशादिदेशाद्विभज्यत इति सम्भवति स-ति द्रव्ये धारणाकर्षणोपपत्तौ द्रव्यारम्भकसंयोगाविनाशात् तद्विनाशे वा धारणाकर्षणानुपपत्तौ द्रव्यविनाशात् । तस्मात् द्रव्यमेव तथाभूतविभागोत्पत्तिप्रतिबन्धकमिति तद्विनाश एवा-पेक्षणीयः । तर्हि प्रथमविभागोत्पत्तिमपि द्रव्यं किं न प्रतिरुण-द्धीति चेत् । न तत्प्रतिरोधे सर्वत्र प्रतिरोधापत्तेः । त-स्मात् कर्मणा विभागे कर्त्तव्ये न कश्चित् प्रतिमल्ल(३)स्तद्विशेषात्तु विभागविशेष इत्येव रमणीयमिति सक्रियस्यैवावयवस्येत्युक्तम् । अथ कारणाकारणविभागपूर्वकविभागपरंपरा निःक्रियस्येवेति किं न स्यादित्यत आह न निःक्रियस्येति । कुतः कारणा-भावात् क्रियानिवृत्तेरिति विशेषः । उत्तरसंयोगो हि क्रिया-निवृत्तेः कारणं स च विभागजविभागात्पूर्वसंयोगनिवृत्तौ सत्तां भवेत् न हि पूर्वस्मिन् संयोगे सत्येवोत्तरसंयोगोत्पत्ति-

(१) कालमपेक्ष्य स्वतंत्रत्वादिति-पा० ६ पु० ।

(२) अवयवकार्यसंयुक्ता-पा० ५ पु० ।

(३) प्रतिबन्ध इत्यर्थः ।

प्रसङ्गः । न तु(१) तदवयवकर्माकाशादिदेशाद्विभागं करोति(२) तदारम्भककालातीतत्वात्(३) । प्रदेशान्तरसंयोगन्तु करोत्येव अकृतसंयोगस्य कर्मणः कालात्ययाभावादिति । कारणाकारणविभागादपि । कथम् ।

रिति भावः । यदि च पूर्वमेव क्रिया निवर्त्तेत कारणाभावादुत्तरसंयोगानुत्पत्तौ कर्मणोनुपभोग्यत्वमपुरुषार्थत्वं प्रसज्येतेत्याह उत्तरेति । कारणाभावादित्याद्येकवाक्यतया उत्तरसंयोगप्रयोजनादिक्रियेति सुप्रसिद्धम् । यद्येवमेतावन्तं कालमनुवर्तत एव कर्म । तर्हि तदेवोत्तरं विभागमारभतां क्लृप्तशक्तिकत्वात् । कृतं विभागेन कल्पनीयशक्तिकेनेत्यत आह न हीति । कुतः तदारम्भककालातीतत्वात् । कर्मणो हि तदारम्भकाल उत्पत्तेरनन्तरं निरपेक्षत्वात् । सहकार्यपेक्षया हि कारणानि विलम्बन्ते अन्यथातिप्रसङ्गात् । सोयमनपेक्षस्यापि कालातिक्रमोऽकारणत्वे पर्यवस्यतीत्यर्थः । नन्वेवमपि उत्तरसंयोगमपि न कुर्यादनपेक्षत्वाविशेषादित्यत आह प्रदेशान्तरसंयोग इति । उत्तरसंयोगे कर्तव्ये पूर्वसंयोगो ऽप्यस्य प्रतिबन्धकः न हि क्रिया प्राप्तापरित्यागेनाप्राप्तप्राप्तये सम्भवति । ततस्तदभावकाल एव संयोगारम्भकालः स च नातीत इत्यतस्तमारभत एवेत्यर्थः । इति शब्दकारणमात्रविभागजविभागव्युत्पादनसमाप्तौ कारणाकारणविभागपूर्वकं विभागं व्युत्पादयति । कारणाकारणेति । अवयवान्तराद्विभागमकुर्वदिति द्रव्यारम्भकसंयोगविरोधिविभागजननस्वाभाव्यव्यवच्छेदः यां दिशमित्यपेक्षाका-

(१) नहीति–पा० ५ पु० ।

(२) विभागमारभते–पा–५ पु० ।

(३) आरम्भकरूपकालातीतत्वात्–पा० ७ पु० ।

यदा हस्ते कर्मोत्पन्नमवयवान्तराद्विभागमकुर्वदा-काशादिदेशेभ्यो विभागानारभ्य(१) प्रदेशान्तरे सं-योगानारभते तदा ते कारणाकारणविभागाः कर्म यां दिशं प्रति कार्यारम्भाभिमुखं तामपेक्ष्य कार्याका-र्यविभागानारभन्ते तदनन्तरं कारणाकारणसंयोगा-च(२) कार्याकार्यसंयोगानिति । यदि कारणवि-भागानन्तरं कार्यविभागोत्पत्तिः कारणसंयोगानन्तरं कार्यसंयोगोत्पत्तिः(३) । नन्वेवमवयवावयविनोर्युत-सिद्धिदोषप्रसङ्गः(४) इति । न । युतसिद्ध्यपरिज्ञानात् ।

रणमुक्तम् । ननु कारणवर्त्तिना कर्मणान्तरसंयोगे कृते कार-णाकारणविभागाः सकर्मणो निवर्त्तन्तां कार्याकार्यविभागा-स्तु कुतो निवर्त्तिष्यन्त इत्याशङ्क्याह तदनन्तरमिति । सं-योगजसंयोगेभ्यस्तेभ्यः विभागजविभागाः निवर्त्तिष्यन्त इत्यर्थः । तदेतदनूद्य देशयति । यदीति । यद्येवमवयवे चलत्यपि वि-भज्यमानेपि संयुज्यमानेप्यवयवी न चलेन्न विभज्येत न सं-युज्येत तर्हि स्वावयवेभ्यो युतासिद्धिः स्यात् । चलाचलत्व-विभक्ताविभक्तत्वसंयुक्तासंयुक्तत्वानां युतसिद्धिव्याप्तत्वात् । वस्त्रोदकादौ तथा दर्शनात् । तथा च स समवायो व्याहन्येत तल्लक्षणानुपपत्तेरिति भावः । परिहरति नेति । अयमभिप्रायः ।

(१) आकाशादिदेशाद्विभागमारभ्य–पा० ५ पु० ।

(२) संयोगाश्च–पा० ७ पु० ।

(३) कारणाकारणविभागानन्तरं कार्याकार्यविभागोत्पत्तिः का-रणाकारणसंयोगानन्तरं कार्याकार्यसंयोगोत्पत्तिः-पा० ५ पु० ।

(४) युतसिद्धिप्रसङ्गः–पा० ५ पु० ।

सा पुनर्द्वयोरन्यतरस्य वा पृथग्गतिमत्त्वमियन्तु(१) नित्यानामनित्यानान्तु युतेष्वाश्रयेषु समवायो युतसि-

केयं युतसिद्धिर्या आपादयितुमिष्टा न तावच्चलाचलत्वादिकमेव तेनैव तदापादनानुपपत्तेः अस्यार्थस्येष्टत्वाच्च। नाप्यवयवाव-यविनोर्मिथो विभक्तत्वमापाद्यतेऽसंयोगित्वात् । नापि संयो-गित्वमापादनीयम् अप्राप्तेरभावादप्राप्तौ सत्यां हि संयोगावका-शोऽन्यथा तत्त्वानुपपत्तेः। नाप्यसमवाय एव युतसिद्धिः। गुणा-दावपि समवायोच्छेदप्रसङ्गात् । एवमस्तु न नः किञ्चिद-निष्टं प्रत्युताभिमतमेवेदमिति चेत् । न । समवायासिद्धौ त-न्निषेधानुपपत्तेः न हि निषेध्यसिद्धिमन्तरेण निषेधकं प्रमाण-मात्मानमासादयति तस्माद्युतसिद्धिमपरिजानन्नेव शब्दप्रसि-द्धिमात्रेण परो धन्धयतीति । अथ भवतः का युतसिद्धिरभि-प्रेता तन्निरुक्तिमन्तरेण भवानप्ययुतसिद्धानामित्यादिकमर्थशू-न्यं शब्दमेव केवलमारचयतीत्यत आह सा पुनरिति । द्वयोः परमाण्वोरन्यतरस्य वा व्योमाद्यपेक्षया मूर्त्तस्य पृथग्गतिम-त्त्वम् । नन्वियं युतसिद्धिरस्त्येवावयवावयविनोरत आह इतीयं नित्यानाम्। नित्यानामेवेयं युतसिद्धिरसमवायसहचारिणी नित्या-नां तेषां सत्यप्येवंभूतत्वे स्वाभाविकस्याधार्याधारभावस्य प्र-त्यक्षसिद्धत्वेनाशक्यपरिहारत्वादित्यर्थः । अथानित्यानां के-त्याह । अनित्यानां त्विति । परस्परपरिहारेण द्रव्यादीनां यु-तेषु पृथग्भूतेष्वाश्रयेषु समवायो युतसिद्धिरित्यर्थः । नन्वेवमयु-तसिद्धानामपृथगाश्रयसमवेतानामित्यर्थः स्यात्तथा च समवाये-नैव समवायो लक्षणीयः समवायाभावेन वेति। पूर्वस्मिन्नात्मा-

(१) इतीयं युतसिद्धिः—पा० ५ । ६ पु० ।

द्धिरिति । त्वगिन्द्रियशरीरयोः पृथग्गतिमत्त्वं नास्ति युतेष्वाश्रयेषु समवायोस्तीति परस्परेण संयोगः सिद्धः(१) । अण्वाकाशयोस्त्वाश्रयान्तरा(२)भावेऽप्यन्यतरस्य पृथग्गतिमत्त्वात् संयोगविभागौ सिद्धौ । तन्तुपटयोरनित्ययोराश्रयान्तराभावात्(३) परस्परतः संयोगविभागाभाव इति । दिगादीनान्तु पृथग्गति-

---

श्रयो दोष उत्तरस्मिन् परस्पराश्रयदोष इति । न । एतयोर्लक्षणयोर्व्यापकोपलक्षणत्वात् । अप्राप्तयोर्विद्यमानता हि युतसिद्धिरनयोर्व्यापिका सैव ताभ्यामुपलक्ष्यत इति न किञ्चिदनुपपन्नम् । अथानित्यानामपि पृथग्गतिमत्त्वमेव युतसिद्धिः किं न स्यात् किमुभयोपन्यासस्य प्रयोजनमेकेनाप्युपलक्षणसिद्धिरित्यत आह त्वगिन्द्रियेति । पृथग्गतिमत्त्वं मिथो विभागहेतुक्रियायोगो नास्ति युतेष्वाश्रयेषु समवायस्त्वस्ति । तेनानयोर्युतसिद्धिर्द्रव्यतया मिथः संयोगः सिद्धः । अयमेव तर्हि युतसिद्धेरुपलक्षणमस्तु कृतं प्रथमेनेत्यत आह अत एवाकाशयोस्त्विति । प्रयोजनमुक्त्वा द्वितीयस्य व्यतिरेकोदाहरणमाह । तन्तुपटयोरिति । प्रथमस्याह दिगादीनामिति । न च चलाचलत्वादिनावयवावयविनोर्युतेष्वाश्रयेषु समवाय आपादयितुं शक्यते आश्रयान्तरस्य प्रत्यक्षबाधितत्वादिति तात्पर्यम् । एवं विभागस्योत्पत्तिं व्युत्पाद्य विनाशं व्युत्पादयति विनाशस्त्विति । सर्वस्य त्रिविधस्यापि उत्तरसंयोगस्या-

---

(१) संयोगसिद्धिः-पा० ५, युतसिद्धिः ६ पु० ।
(२) अण्वाकाशयोराश्रया-पा० ५ पु० ।
(३) पृथगाश्रयान्तराभावात्-पा० ५ पु० ।

मत्त्वाभावादिति(१) परस्परेण संयोगविभागाभाव इति(२) । विनाशस्तु सर्वस्य विभागस्य क्षणिकत्वाद् उत्तरसंयोगावधिसद्भावात्(३) क्षणिक इति । न तु संयोगवद्ययोरेव विभागस्तयोरेव संयोगाद्विनाशो भवति । कस्मात्(४) संयुक्तप्रत्ययवद्विभक्तप्रत्ययानुवृत्त्यभावात् तस्मादुत्तरसंयोगावधिसद्भावात् क्षणिक इति । क्वचिच्चाश्रयविनाशादेव विनश्यतीति(५) ।

वधेः पर्यन्तस्य सद्भावादुत्पादादिति कारको हेतुरुक्तः । ज्ञापकमाह क्षणिकत्वादिति । आशुतरविनाशित्वात् उत्तरसंयोगावधेराशुतरविनाशस्य प्रत्यक्षसिद्धत्वादित्यर्थः । एतत्तर्केणोपपादयति न तु संयोगवदिति । विभागाधारयोरेव द्रव्ययोः पुनः संयोगेन विभागविनाशे तस्य चिरकालावस्थायित्वमापद्येतेत्यर्थः । ततः किं न ह्येवं सति नः किञ्चिदनिष्टं प्रसज्यत इत्यत आह संयुक्तप्रत्ययवदिति । अयमाशयः । संयोगस्तावच्चिरकालमनुवर्त्तते प्रत्यभिज्ञानस्यानन्यथासिद्धत्वात् न हि यस्य कस्यचित् विभागादेव संयोगो विनश्यति अवयवसंयोगविनाशे द्रव्यानुत्पादप्रसङ्गात् नोदनाद्यनुपपत्तेश्च । तस्मात् ययोरेव संयोगस्तयोरेव विभागात् सत्याश्रये तस्य विनाश इति स्थितिः । तथा चान्तरा विनाशकारणाभावादुत्पादकारणानुपपत्तेस्तत्कार्यस्य च दर्शनात् प्रत्यभिज्ञानमनन्यथा-

---

(१) गतिमत्त्वं नास्तीति–पा० ५ पु० ।

(२) इति–नास्ति ५ पु० ।

(३) क्षणिकत्वादुत्तरसंयोगस्यावधेः सद्भावात्–पा० ६ । ७पु० ।

(४) कस्मात्—नास्ति ५ पु० ।

(५) क्वचिदाश्रयविनाशादपि–पा० ५ पु० ।

कथम् । यदा द्वितन्तुककारणावयवे अंशौ(१) कर्मोत्पन्नमंश्वन्तराद्विभागमारभते(२) तदैव तन्त्वन्तरेऽपि कर्मोत्पद्यते विभागाच्च तन्त्वारम्भकसंयोगविनाशः । तन्तुकर्मणा(३) तन्त्वन्तराद्विभागः क्रियते इत्येकः कालः । ततो यस्मिन्नेव काले

सिद्धम् । विभागस्य तु प्रत्ययानुवृत्तिरेव नास्ति सत्यपि चाबाधितत्वाद्भ्रान्ती । कार्यस्य हि कर्त्तव्यपुरुषार्थापेक्षयोत्पादोऽवस्थानं च, कृतयावत्कर्त्तव्यस्य च निवृत्तिरिति स्वभावः । न हि कृतयावत्कर्त्तव्यं कार्यमवतिष्ठते चेति सम्भवति । कार्यं च विभागस्योत्तरविभागशब्दौ पूर्वपूर्वसंयोगनिवृत्तिश्चेत्येतावदेव । न ह्येतदतिरिक्तमस्य युगान्तरेऽपि कर्त्तव्यमस्ति तच्चानेन सर्वं कृतं तस्मान्निवर्तितव्यमस्यावशिष्यते न चाहेतुका निवृत्तिः स्थैर्यसिद्धान्ते । न च कर्मैवास्य निवर्त्तकमुत्तरविभागानुत्पत्तिप्रसङ्गात् तस्मादुत्तरसंयोगादेवास्य विनाशः । न ह्युत्तरसंयोगे सति संयुक्तप्रत्ययवद्विभक्तप्रत्ययोऽनुवर्तते । अनुवर्तते चेत् न संयोगाभावनिबन्धनो बाधकात् । बाधकश्च विवादाध्यासितो विभाग उत्तरसंयोगजातः तावतैव कृतकर्त्तव्यत्वात् कर्मवदिति । कृतकर्त्तव्यस्याप्यवस्थाने प्रायणाद्यनुपपत्तिप्रसङ्ग इति । एवम् साधारणं विनाशकारणमुक्त्वाऽसाधारणमाह क्वचिदिति । एतत् कथमित्यादिना व्युत्पादयति यदेति । द्वितन्तुकस्य कारणं तन्तुस्तस्यावयवांशुः तस्मिन् अवयवावयवविभागसमकालमवयवान्तरे कर्मचिन्तनादेतत् लभ्यत इत्य-

---

(१) अवयवांशौ–पा० ७ पु० । (२) करोति–पा० ६ पु० ।
(३) तन्त्वन्तरकर्मणा च—पा० ५, कर्मणा च–६ पु० ।

विभागात् तन्तुसंयोगविनाशः(१) तस्मिन्नेव काले संयोगविनाशात् तन्तुविनाशस्तस्मिन् विनष्टे तदाश्रितस्य तन्त्वन्तरविभागस्य विनाश इति । एवं(२) तर्ह्युत्तरविभागानुत्पत्तिप्रसङ्गः । कारणविभागाभावात् । ततः प्रदेशान्तरसंयोगवति(३) संयोगाभाव इत्यतो विरोधिगुणासम्भवात्(४) कर्मण-

---

र्थः । तथा ह्यंशुकर्मणा अंश्वन्तराद्विभागस्तन्त्वन्तरे च कर्मेत्येकः कालः । ततो विभागादंशुसंयोगविनाशस्तन्त्वन्तरकर्मणा च विनश्यतस्तन्तोर्विभागस्ततोंशुसंयोगविनाशात्तन्तुविनाशः । तन्त्वन्तरविभागात् द्वितन्तुकारकसंयोगविनाशः कालान्तरे च तन्तुविनाशात्तदाश्रितस्य विभागस्य विनाश इति । अत्र चोदयति एवं तर्हीति । कारणविभागेन हि द्रव्यविनाशविशिष्टं कालं स्वतन्त्रं वाऽवयवमपेक्ष्योत्तरविभागः कर्त्तव्यो न तु कर्मणेति पूर्वमेव सिद्धान्तितम् । स चाश्रयविनाशादपेक्षाकारणमप्राप्यैव विनष्ट इति कारणाभावादुत्तरविभागानुत्पत्तिः प्रसज्यत इत्यर्थः । ततः किमनिष्टं स्यादित्यत आह ततश्चेति । उत्तरविभागोत्पत्त्या हि पूर्वसंयोगनिवृत्तौ उत्तरसंयोगोत्पत्तिः स्यात् प्रतिबन्धकसद्भावे तु पूर्वसंयोगे उत्तरसंयोगो नोत्पद्यत इत्यर्थः । किमतो यद्येवमत आहात इति । उत्तरस्य संयोगस्य विनाशकारणस्याभावाद्यावदाश्रयविनाशं कर्मावतिष्ठेतेत्यर्थः । एतच्चा-

---

(१) तन्त्वन्तरसंयोगाविनाशः—पा० ५ पु० ।

(२) नन्वेवं—पा० ६ पु० ।

(३) संयोगवति—इति नास्ति ७ पु० ।

(४) विरोधिगुणान्तराभावात्—पा० ५ पु० ।

श्चिरकालावस्थायित्वं नित्यद्रव्यसमवेतस्य च नित्यत्वमिति दोषः । कथं(१) यदाण्वन्तरद्व्यणुकारम्भकपरमाणौ कर्मोत्पन्नमण्वन्तराद्विभागं करोति तदैवाण्वन्तरेऽपि कर्म ततो यस्मिन्नेव काले विभागाद् द्रव्यारम्भकसंयोगविनाशस्तदैवाण्वन्तरकर्मणा(२) द्व्यणुकाण्वोर्विभागः क्रियते ततो यस्मिन्नेव काले विभागात् द्व्यणुकसंयोगस्य विनाशः तस्मिन्नेव काले संयोगविनाशाद् द्व्यणुकस्य विनाशः तस्मिन् विनष्टे तदाश्रितस्य द्व्यणुकाणुविभागस्य विनाशः । ततश्च(३) विरोधिगुणासम्भवान्नित्यद्रव्यसमवेतकर्मणो नित्यत्वमिति(४)। तन्त्वण्वन्तरविभागाद्विभाग इत्यदोषः।

निष्टं प्रमाणबाधितत्वात् । न ह्यनुत्पन्नोत्तरसंयोगो यावत् सत्त्वं चलन्नेव कश्चित्तन्तुरस्तीति नित्यत्वमपि कर्मणः क्वचित् प्रसज्येतेत्याह नित्येति। एतत् कथमित्यादिना व्युत्पादयति कथमिति । अण्वन्तरादारम्भकसंयोगिनः अण्वन्तरे अनारम्भकसंयोगिनि द्व्यणुकारम्भकपरमाणुकर्मणा द्रव्यारम्भकसंयोगविरोधिविभागोत्पादसमकालमनारम्भककर्मसंचिन्तनादेतल्लभ्यते इति संक्षेपः । विरोधिगुणोपनिपाताश्रयविनाशयोः विनाशकारणयोरसम्भवान्नित्यत्वम् । न च कर्मान्तरेण विभागान्तरोत्पत्तेः पूर्वसंयोगनिवृत्तावुत्तरसंयोगोत्पत्तौ च तत् कर्म निवर्त्स्यतीति युक्तं कर्म्मवति कर्म्मान्तरानुत्पत्तेरिति समाधत्ते तन्त्वन्तरविभागादिति । विभाग इति । उत्तरो विभागः इत्यतो हेतोः कर्मणः

(१) कथं–नास्ति ६ पु० । (२) तदैवाणुकर्मणा–पा० ७ पु० ।
(३) तस्मात्—पा० ५ पु० ।
(४) गुणासम्भवात्कर्मणो नित्यत्वं–पा० ६ पु० ।

आश्रयविनाशात्तन्त्वोरेव विभागो विनष्टो न तन्त्वं-शवन्तरविभाग इति एतस्मादुत्तरो विभागो जायते(१) अङ्गुल्याकाशविभागाच्छरीराकाशविभागवत् तस्मि-

---

कालान्तरावस्थायित्वमदोषः। एतद्विशदयति। आश्रयेति। यदा हि तन्तौ वर्तमानेन कर्म्मणा तन्त्वन्तराद्विभागः क्रियते तदा तदवयवांशोरपि विभागः क्रियते अङ्गुलिकर्म्मणा कुड्यविभाग-समकालं कुड्यावयवविभागवत्। स च विभागो विनाशकारणा-भावादस्त्येव तस्मादुत्तरो विभागः संजायते अङ्गुल्याकाश-विभागादिव शरीराकाशविभाग इति निदर्शनम्। यद्यपि प्रस्तुते क्रियावतस्तन्तोर्निष्क्रियेणाकाशादिदेशेनोत्तरो विभागो निदर्शने च निःक्रिययोरेव शरीराकाशादिदेशयोरिति वैषम्यं तथापि किमनेन कार्यैकार्थसमवायलक्षणायाः प्रत्यासत्तेः पूर्वभावनि-यमस्य चाविशेषात्। कर्मणोऽकारणत्वस्य चोभयत्रापि स-मानत्वात्। इदं पुनरवशिष्यते द्रव्यारम्भकसंयोगविरोधिवि-भागजनकं यत् कर्म तदविरोधिनं न जनयतीति प्राङ्निष्टंकि-तम्। अन्यथा तन्तौ वर्तमानेन कर्मणा अंशन्तरविभागं जनय-ताऽऽकाशादिदेशविभागोऽपि किं न जन्यते को नु खल्वकार-णविभागत्वेनानयोर्विशेषः। मूर्तामूर्तविभागजनकत्वेन प्रा-ग्व्यवस्था कृता यदाऽवयवान्तरान्न तदाकाशादिदेशादिति व-चनादित्यपि नास्ति अमूर्त्तविभागारम्भानारम्भयोरतीन्द्रियत्वा-त् मूर्त्तविभागजनकत्वेन विरोधाच्च तस्मात्तन्तुकर्मणा तन्त्व-न्तरविभागजनकेनांशन्तरविभागो न जन्यत एवेति कथं तद्बाधकः परीहार इति। अपरमाणुकारणेऽपि वर्तमानस्य विभागविशेषस्य

---

(१) उत्तरोत्तरो विभागः संजायते—पा० ६ पु०।

न्नेव काले कर्म(१) संयोगं कृत्वा विनश्यतीत्यदोषः ।

द्रव्यारम्भकसंयोगविरोधित्वाविशेषात् । यथा ह्यंगुल्यां वर्त्तमानेन कर्मणा कुड्यपरमाणुपर्यन्तविभागाद्द्रव्यारम्भकसंयोगविरोधित्वाविशेषात् युगपज्जन्यते तथा तन्तौ वर्तमानेन कर्मणा तन्त्वन्तरपरमाणुपर्यन्तविभागाद्द्रव्यारम्भकसंयोगविरोधित्वाविशेषाद्युगपज्जन्यत इत्यदोषः । यथा च परमाणवो द्व्यणुकादिप्रक्रमेण स्थूलकार्यमारभन्ते परमाणुकर्माणि तत्संयोगद्वारेण परमाणुसंयोगाश्च द्व्यणुकादिसंयोगद्वारेणेति कारणत्वमविशिष्टं साक्षात्परम्परया वेति सूक्ष्मेक्षिका तथा परमाणुविभागा अपि स्थूलकार्यारम्भकसंयोगविरोधिन एव द्व्यणुकादिविभागजननद्वारेणेति सूक्ष्मेक्षिका । न ह्यंशोर्विभागो द्वितन्तुकारम्भकतन्तुसंयोगविरोधी स विभागो न सम्भवतीति सम्भवति । तस्मात् द्रव्यारम्भकसंयोगविरोधित्वाविशेषात्तन्तुविभागसमकालं अण्वन्तरविभागोपि कर्मणैव क्रियते स चोत्तरविभागमारभत इति सुष्ठूक्तं तन्त्वण्वन्तरविभागाद्विभाग इत्यदोष इति । अथवा तन्तुकर्मसमकालं तदणावपि कर्मोत्पन्नं विनश्यद्वस्थतन्तुतदण्वाकाशादिदेशेभ्यो युगपद्विभागानारभते द्रव्यारम्भकसंयोगाविरोधित्वेनाविशेषात् । तत्र तन्तौ नष्टे तदाश्रित एव विभागो नष्टोऽन्यस्तु वर्त्तते । स च तन्त्वण्वन्तरविभाग उच्यते तन्त्वोर्यदण्वन्तरमणुविशेषस्तदीयत्वात् । तेनाण्वाकाशविभागात्तन्त्वाकाशविभागो जायते तथा चाङ्गुल्याकाशविभागाच्छरीराकाशविभाग इत्युदाहरणे स्फुटम् । शरीरशब्दस्त्वत्र हस्तोपलक्षणपरः । आरभ्यारम्भकवादस्य प्रतिषेधात् अङ्गुलीशरीरान्तराले च हस्ताद्युपलब्धेरिति कृतं वि-

---

(१) शरीराकाशविभागवदिति ततस्तस्मिन्नुत्पन्ने विभागे कर्म–पा० ५ पु० ।

अथ वा अंश्वन्तरविभागोत्पत्तिसमकालं(१) तस्मिन्ने-व तन्तौ कर्मोत्पद्यते ततोंऽश्वन्तरविभागात्(२) तन्त्वा-रम्भकसंयोगविनाशः तन्तुकर्मणा च तन्त्वन्तरा-द्विभागः क्रियते इत्येकः कालः । ततः संयोगविना-शात् तन्तुविनाशः तद्विनाशाच्च तदाश्रितयोर्विभा-गकर्मणोर्युगपद्विनाशः(३) । तन्तुवीरणयोर्वा संयोगे

स्तरेण । निस्तीर्णं कथञ्चित्क्षुरधाराचङ्क्रमणमिति । नित्य-त्वप्रसङ्गस्त्वपरिज्ञातोत्तरं प्रयोजयति अनारम्भके हि परमाणावु-त्पन्नकर्म्मद्रव्यारम्भकसंयोगप्रतिद्वन्द्वित्वाविशेषेण द्व्यणुकादि-वत् व्योमादिदेशादपि विभागमारभमाणं तत्र कुतश्चिद्विभे-ति द्रव्यारम्भकसंयोगविरोधिविभागजनकं यत् तत् विरुद्धकार्य-तया तत्रारभत इत्युक्तमिति न प्रस्मर्तव्यमित्येव तु तत्र प-रिहार इत्यभिप्रायः । एवं तावदविभक्तावयवद्रव्यकर्मणा ज-नितो विभागो द्रव्यान्तरस्यावयवक्रियाविभागादिन्यायेन वि-नाशाद्विनश्यतीति दर्शितम् । सम्प्रति यत्रावयवे क्रियाविभा-ग आरब्धस्तस्यैवावयवक्रियाविभागादिन्यायेन विनाशात् सह कर्म्मणा विभागो विनश्यतीत्यपि क्वापि स्यादित्याह अथवेति । उत्तरसंयोगस्त्वत्र न जायत एव समवायिकारणाभावात् । न चैवं कर्म्मणोनुपभोग्यत्वदोषः सत्याश्रये ह्युत्तरसंयोगानुत्प-त्तावनुपभोग्यत्वदोषो नत्वन्यथा आश्रयविनाशे तु कारणसामर्थ्ये-न लब्धजन्मनः कर्म्मणा प्रक्रियाचितताया एवोपभोग्यत्वादिति ।

---

(१) अंशुविभागोत्पत्तिसमकाले—पा० ६ पु० ।

(२) ततो विभागात्—पा० ७ पु० ।

(३) इति—अधिकम् ५ पु० ।

सति द्रव्यानुत्पत्तौ पूर्वोक्तेन विधानेनाश्रयविनाश-संयोगाभ्यां तन्तुवीरणविभागविनाश इति ।

परत्वमपरत्वं च(१) परापराभिधानप्रत्ययनिमित्त-

एवमुत्तरसंयोगादाश्रयनाशाच्च प्रत्येकं विभागनाशं व्युत्पाद्य द्वाभ्यां समुच्चिताभ्यां विनाशमाह तन्तुवीरणयोर्वेति । द्रव्यानुत्पत्तावित्यनारम्भके वीरणे वर्त्तमानस्य कर्मणो द्रव्यारम्भकसंयोगप्रतिद्वन्द्विविभागजनकतया तन्तोराकाशादिदेशाच्च युगपद्विभागो[illegible]त्त सूचयितुम् तथा च पूर्वोक्तेन विधानेनाणुक्रियाविभागादिना वीरणकर्मविभागादिना च प्रकारेण अणुकर्मसमकालं वीरणकर्मसंचिन्तनादेतल्लभ्यत इति सङ्क्षेपः ।

परस्परानुविद्धव्यवहारकारणतया व्युत्पत्तिवैशद्यार्थं सङ्क्षेपार्थं चैकग्रन्थेन परत्वापरत्वे निरूपयति । परत्वमपरत्वं चेति । यथासंख्यं परापराभिधानयोः परापरप्रत्यययोश्च निमित्तं विशेषणम् । यद्विशिष्टे द्रव्ये परमित्यभिधानं प्रत्ययो वा तत् परत्वम् । यद्विशिष्टे द्रव्ये अपरमित्यभिधानं प्रत्ययो वा तदपरत्वमिति लक्षणमुक्तम् प्रमाणञ्च । संयुक्तसंयोगाल्पीयस्त्वभूयस्त्वयोरेव परापरव्यवहारनिमित्तत्वान्न ततोधिकयोस्तयोः प्रमाणमस्ति संयोगाल्पत्वमेव हि सन्निकृष्टत्वं प्रत्यासन्नत्वमपरत्वं वोच्यते तद्बहुत्वमेव च विप्रकृष्टत्वं दूरत्वं परत्वं वोच्यत इति चेत् । न । तदपेक्षया प्रमातर्यपि परापरप्रत्ययप्रसङ्गात् संयोगबह्वल्पभावस्याविशेषात्, भवति हि यावत्यस्मिन् मत्तो वाराणसी तावति वाराणस्या अहमपि न तु सा किञ्चिदपेक्ष्य मत्तः परापरा वेति अहमपि तस्याः परो अपरो वेति तदविशेषात् ।

---

(१) परापरत्वं च—पा० १ पु० ।

म्(१)। ननु द्विविधं दिक्कृतं कालकृतं च। तत्र दिक्कृतं दिग्विशेषप्रत्यायकम्। कालकृतं च वयोभेदप्रत्यायकम्। तत्र दिक्कृतस्योत्पत्तिरभिधीयते। कथम्। एकस्यां दि-

---

परत्वापरत्वोत्पत्तिनियमे कारणं वाच्यमिति चेत्। न। कारणशक्तिनियमादेव तन्नियमोपपत्तेः। भेर्याकाशसंयोगस्योभयाश्रितत्वाविशेषेपि नभस्येव शब्दो न भेर्यामितिवत् संयोगाल्पत्वबहुत्वाविशेषेपि प्रमेय एव परत्वापरत्वे न प्रमातरीति सर्वमुपपन्नम्। ननु व्यवहारनिमित्ताविशेषेपि व्यवहारविशेष उपपद्यते अतिप्रसङ्गात् इत्येवं व्यवास्थिते कारणभेदाद्भेदमाह द्विविधमिति। तत्पुनः परत्वं चापरत्वं च प्रत्येकं द्विविधं दिक्कृतन्दिक्संयोगासमवायिकारणकृतं कालकृतं कालसंयोगासमवायिकारणकृतमित्यर्थः। कार्यविशेषाद्विशेषमाह दिक्कृतं दिग्विशेषप्रत्यायकमित्यादि। विशिष्यत इति विशेषो दिगेव विशेषो दिग्विशेषः कालात्। एवं वयोभेदोपि कालविशेष उच्यते यथा च परत्वापरत्वाभ्यां दिक्कालावनुमीयेते तथा प्रागुक्तम्। अथवा दिग्विशेषो देशविशेषः। सन्निकृष्टविप्रकृष्टलक्षणः। वयोभेदः। शरीरावस्थाविशेषो बाल्यकौमारादिलक्षणः। तत्प्रत्यायकं श्रुताभ्यां हि परत्वापरत्वाभ्यां देशविशेषो वयोविशेषश्चानुमीयते। तथा च लोकव्यवहारो हानोपादानादिः सिद्ध्यतीति शिष्याणामवधानायोत्पत्तिमभिधातुं प्रतिजानीते तत्रेति। यदि हि दिक्पिण्डसंयोगात् परत्वमपरत्वं चोत्पद्यते सर्वत्र सर्वदा सर्वथोत्पद्येताविशेषात्। परस्परापेक्षया च तन्नियमे इतरेतराश्रयत्वं

---

(१) परापरप्रत्ययनिमित्तम्—पा० ५ पु०।

व्यवस्थितयोः(१) पिण्डयोः संयुक्तसंयोगबह्वल्पभावे सत्येकस्य द्रष्टुः सन्निकृष्टमवधिं कृत्वा(२) एतस्माद्विप्रकृष्टोऽयमिति परत्वाधारेऽसन्निकृष्टा बुद्धिरुत्पद्यते(३)। ततस्तामपेक्ष्य परेण दिक्प्रदेशेन संयोगात् परत्वस्योत्पत्तिः। तथा विप्रकृष्टं चावधिं कृत्वा एतस्मात् सन्निकृष्टोयमिति अपरत्वाधारे इतरस्मिन् सन्निकृष्टा बुद्धिरुत्पद्यते । ततस्तामपेक्ष्यापरेण दिक्प्रदेशेन

स्यादित्यभिप्रायवान् पृच्छति कथमिति । अभिप्रायस्थमाक्षेपं परिहरन्नाह एकस्यामिति । अत्रैकदिङ्नियमान्न सर्वत्र एकद्रष्टृनियमान्न सर्वथा अपेक्षाबुद्धिनियमान्न सर्वदेति संयुक्तसंयोगाल्पत्वबहुत्वलक्षणयोः सन्निकृष्टत्वविप्रकृष्टत्वयोरपेक्षाबुद्धिविशेषयोश्च स्वकारणादुत्पत्तेः स्वप्रमाणात्प्रतीतेश्च परस्परानपेक्षत्वान्न परस्पराश्रयदोष इति । परत्वाधार इति भविष्यत्परत्वाधारे । परेण दिग्देशेनेति । परत्वोत्पादको दिक्प्रदेशः परः स च विप्रकृष्टो बुद्धिसन्निहितः तथा तेन पूर्वमुत्तरत्रापीत्यनेन विधिना समवाय्यसमवायिनिमित्तेभ्यः पिण्डदिक्पिण्डसंयोगापेक्षाबुद्धिभ्यः परत्वोत्पत्तिं दर्शयित्वा अपरत्वस्योत्पत्तिमाह विप्रकृष्टं चेति । एकदिगवस्थितयोरेकस्य द्रष्टुरित्यनुकर्षणार्थश्चकारः । कालकृतयोः परत्वापरत्वयोरुत्पत्तिमाह कालकृतयोरपीति । अत्र पिण्डस्य समवायित्वं कालपिण्डसंयोगस्य चासमवायित्वं अपेक्षाबुद्धेर्निमित्तत्वमित्यपरोऽर्थः । तर्हि कार-

---

(१) दिशि व्यवस्थितयोः—पा० ५ पु० ।

(२) दत्वा—पा० १ पु० ।

(३) असन्निकृष्टबुद्धिरिति पाठः सम्यक् । (एवमग्रेपि)

संयोगादपरत्वस्योत्पत्तिः । कालकृतयोरपि कथम् । वर्तमानकालयो(१)रनियतदिग्देशसंयुक्तयोर्युवस्थविरयो रूढश्मश्रुकार्कश्य(२)वलिपलितादिसान्निध्ये सत्येकस्य द्रष्टुर्युवानमवधिं कृत्वा स्थविरे विप्रकृष्टा बुद्धिरुत्पद्यते । ततस्तामपेक्ष्य परेण कालप्रदेशेन संयोगात् परत्वस्योत्पत्तिः । स्थविरं चावधिं कृत्वा यूनि सन्निकृष्टा बुद्धिरुत्पद्यते । ततस्तामपेक्ष्यापरेण कालप्रदेशेन संयोगादपरत्वस्योत्पत्तिरिति । विनाशस्त्वपेक्षाबुद्धिसंयोगद्रव्यविनाशात् ।

णाविशेषात् कार्यविशेषं कथं भविष्यतीति । न हि तदविशेषे कालकल्पनायामपि किञ्चिद्बीजमस्तीत्यभिप्रायवान् पृच्छति । कथमिति । विदिताभिप्रायस्योत्तरं वर्तमानेति । अवर्तमानस्य समवायिकारणत्वे अवधित्वं च नास्तीति वर्तमानयोरित्युक्तम् । अनियतदिग्देशयोरिति । दिक्कृताव्यवच्छेत्तुं युवत्वस्थविरत्वे शरीरावस्थाविशेषौ तत्प्रतिपत्तये रूढेत्यादि । आदिग्रहणात् परिमाणसामर्थ्याऽनतीन्द्रियापाटवविशेषाः । बहुतरतपनपरिस्पन्दान्तरितजन्मत्वं विप्रकृष्टत्वम् । अन्यतरतमोपहवहनव्यवहितजन्मत्वं सन्निकृष्टत्वम् । परत्वोपादकत्वं कालप्रदेशस्य परत्वम अपरत्वोत्पादकत्वं चापरत्वमिति । एवमुत्पत्तिं निरूप्य विनाशं निरूपयति विनाशस्त्विति । अपेक्षाबुद्धिसंयोगद्रव्यनाशात् पृथक्पृथक्त्वाभ्यां द्वाभ्यां च सर्वेभ्यो विनाशः सप्रधानयोरिति सङ्ग्रहः । अत्र प्रथमां विधां व्युत्पा-

---

(१) वर्तमानयोरिति–पा० १ । ५ । ६ पु० ।

(२) वार्द्धक्य–पा० ६ पु० ।

अपेक्षाबुद्धिविनाशात्तावदुत्पन्ने परत्वे यस्मिन्काले सामान्यबुद्धिरुत्पन्ना भवति । ततोपेक्षाबुद्धेर्विनश्यत्ता सामान्य(१)ज्ञानतत्सम्बन्धेभ्यः परत्वगुणबुद्धेरुत्पद्यमानतेत्येकः कालः । ततोपेक्षाबुद्धेर्विनाशो गुणबुद्धेश्चोत्पत्तिः ततोऽपेक्षाबुद्धिविनाशाद्गुणस्य विनश्यत्ता गुणज्ञानतत्सम्बन्धेभ्यो द्रव्यबुद्धेरुत्पद्यमानतेत्येकः कालः । ततो द्रव्यबुद्धेरुत्पत्तिर्गुणस्य विनाश इति(२) । संयोगविनाशादपि(३) कथम् । अपेक्षाबुद्धिसमकालमेव परत्वाधारे कर्मोत्पद्यते तेन कर्मणा(४) दिक्पिण्डविभागः क्रियते अपेक्षाबुद्धिनः

दयति अपेक्षेति । तावच्छब्दः क्रमे । उत्पन्ने परत्वे विभज्यमानावयवस्थिरद्रव्ये समवायिनीति शेषः । ततस्तस्मिन् काले । एवमुत्तरत्रासाद्यश्चैतत् पूर्ववत् समाधेयमिति । द्वितीयां विधामाह । संयोगेति। अपेक्षाबुद्धिसमकालमविनश्यदवस्थे परत्वाधारे कर्मसञ्चिन्तनादेतल्लभ्यते इति सङ्क्षेपः । तथाहि । अपेक्षाबुद्धिकर्मणी परत्वोत्पत्तिदिक्पिण्डविभागौ परत्वसामान्यबुद्धिदिक्पिण्डसंयोगविनाशौ । अथ सामान्यबुद्धेरपेक्षाबुद्धिविनाशगुणबुद्ध्युत्पत्ती दिक्पिण्डसंयोगनाशात् परत्वस्य नाश इत्यपेक्षाबुद्धिनाशस्य परत्वनाशसमसमयभावितया न तदुत्पादकत्वम् । अथ संयोगनाशस्य परत्वनाशहेतुत्वं कुतः सिद्धं उपपन्नं हि प-

(१) परत्वसामान्य–पा० ६ पु० ।

(२) गुणस्य च नाश इति–पा० ६ पु० । अत्र विनाश इत्यत्र नाश इति दृश्यते ।

(३) कालसंयोगविनाशादपि–पा० ६ पु० ।

(४) तत्कर्मणा–पा० १ पु० ।

परत्वस्योत्पत्तिरित्येकः कालः(१)। ततस्सामान्यबुद्धे-रुत्पत्तिः दिक्पिण्डसंयोगस्य च विनाशः ततो यस्मिन् काले गुणबुद्धिरुत्पद्यते तस्मिन्नेव काले दिक्पिण्ड-संयोगविनाशाद्गुणस्य विनाशः। द्रव्यविनाशादपि कथम्। परत्वाधारावयवे कर्मोत्पन्नं यस्मिन्नेव कालेऽवयवान्तराद्विभागं करोति तस्मिन्नेव काले अपेक्षाबुद्धिरुत्पद्यते ततो विभागाद्यस्मिन्नेव काले संयोगविनाशः तस्मिन्नेव काले परत्वमुत्पद्यते ततः संयोगविनाशाद्द्रव्यविनाशस्तद्विनाशाच्च(२)

रत्वमपेक्षाबुद्धिव्यावृत्तेरेव व्यावर्तते दिक्पिण्डसंयोगव्यावृत्तौ तु कारणाभावात् परत्वान्तरं न जायत इत्येतावत्तदनुपलम्भ उपपद्यत इति न विप्रकृष्टत्वेन चापरत्वस्य व्याप्तत्वात् व्यापक-निवृत्तौ च व्याप्यनिवृत्तेरवश्यंभावित्वात् सत्यामपि चापेक्षाबुद्धौ विप्रकृष्टत्वं निवर्तते तन्निवृत्तिकारणोपनिपातादिति दर्शितम्। न चाहेतुको विनाशस्तस्माद्विप्रकृष्टलक्षणस्य दिक्पिण्डसंयोगस्य निवृत्तेरपरत्वं निवर्तत इत्येव रमणीयम्। उपलक्षणं चैतत्। परत्वाधारे कर्मोत्पद्यत इति। अवधिद्रष्ट्रोरन्यतरकर्मणापि दिगवधिदिग्द्रष्टृसंयोगविनाशादपि परत्वविनाशात्। युक्तेर-विशेषादिति। तृतीयां विधामाह द्रव्येति। परत्वाधारावयव-कर्मजविभागसमकालमपेक्षाबुद्धिसंचिन्तनादेतल्लभ्यत इति संक्षे-पः। तथाहि पिण्डावयवविभागापेक्षाबुद्धी संयोगनाशपरत्वो-त्पत्ती द्रव्यनाशपरत्वसामान्यज्ञाने परत्वनाशगुणबुद्धी इति।

---

(१) क्रियते परत्वस्योत्पत्तिरिति–पा० ५ पु०।

(२) द्रव्यनाशः सामान्यबुद्धेश्चोत्पादः द्रव्यनाशाच्च–पा० ६ पु०।

तदाश्रितस्य गुणस्य विनाशः । द्रव्यापेक्षाबुद्ध्यो-र्युगपद्विनाशादपि(१) कथम् । यदा परत्वाधारा-वयवे कर्मोत्पद्यते तदैवापेक्षाबुद्धिरुत्पद्यते(२) कर्मणा चावयवान्तराद्विभागः क्रियते परत्वस्योत्पत्तिरित्येकः कालः । ततो यस्मिन्नेव कालेऽवयवविभागाद् द्रव्यार-म्भकसंयोगविनाशस्तस्मिन्नेव काले सामान्यबुद्धि-रुत्पद्यते तदनन्तरं संयोगविनाशात् द्रव्यविनाशः सामान्यबुद्धेश्चापेक्षाबुद्धिविनाशः इत्येकः कालः । ततो द्रव्यापेक्षाबुद्ध्योर्विनाशात् परत्वस्य विनाशः । द्रव्यसंयोगविनाशादपि कथम् । यदा परत्वाधारावय-वे(३) कर्मोत्पन्नमवयवान्तराद्विभागं करोति(४) तस्मि-न्नेव काले पिण्डकर्मापेक्षाबुद्ध्योर्युगपदुत्पत्तिः । ततो(५)

द्रव्यापेक्षाबुद्ध्योर्युगपद्विनाशेन चतुर्थीं विधामाह द्रव्यापेक्षाबुध्यो-रिति । पिण्डावयवकर्मसमकालमपेक्षाबुध्युत्पत्तेरेतल्लभ्यते । तथाहि परत्वाधारावयवकर्मापेक्षाबुद्धी । अवयवान्तरविभाग-परत्वोत्पत्ती । ततो आरम्भकसंयोगविनाशसामान्यज्ञाने । द्रव्यविनाशापेक्षाबुद्धिविनाशौ । अथ परत्वस्य विनाश इति । द्रव्यसंयोगविनाशाभ्यां पञ्चमीं विधामाह । पिण्डाव-यवकर्मापेक्षाबुद्धियौगपद्यचिन्तयैतल्लभ्यते । तथा ह्यवयववि-भागपिण्डकर्मापेक्षाबुद्धयः अवयवसंयोगनाशादिक्पिण्डविभाग-

(१) बुद्ध्योर्विनाशादपि–पा० १ पु० ।
(२) तदैवापेक्षाबुद्धिरुत्पद्यते–इति नास्ति १ पु० ।
(३) द्रव्यावयवे–पा० ३ पु० । यदा कर्मोत्पन्नं–५ पु० ।
(४) तत–इति अधिकं ५ पु० ।
(५) तत–इति नास्ति ५ पु० ।

यस्मिन्नेव काले परत्वस्योत्पत्तिस्तस्मिन्नेव काले विभागात्(१) द्रव्यारम्भकसंयोगविनाशः पिण्डकर्मणा दिक्पिण्डस्य च विभागः क्रियते(२) इत्येकः कालः। ततो यस्मिन्नेव काले सामान्यबुद्धिरुत्पद्यते तस्मिन्नेव काले द्रव्यारम्भकसंयोगविनाशात् पिण्डविनाशः पिण्डविनाशाच्च पिण्डसंयोगविनाशः(३) ततो गुणबुद्धिसमकालं पिण्डदिक्पिण्डसंयोगविनाशात्(४) परत्वस्य विनाशः। संयोगापेक्षाबुद्ध्योर्युगपद्विनाशादपि कथम्। यदा परत्वमुत्पद्यते तदा परत्वाधारे कर्म ततो यस्मिन्नेव काले परत्वसामान्यबुद्धिरुत्पद्यते तस्मिन्नेव काले पिण्डकर्मणा(५) दिक्पिण्डविभागः क्रियते ततः सामान्यबुद्धितोऽपेक्षाबुद्धिविनाशो विभागाच्च दिक्पिण्डसंयोगविनाश इत्येकः कालः। ततः संयोगापेक्षाबुद्धिविनाशात् परत्वस्य विनाशः। त्रया-

---

परत्वोत्पत्तयः द्रव्यनाशदिक्पिण्डसंयोगनाशपरत्वसामान्यबुद्धयः अथ द्रव्यसंयोगनाशाभ्यां परत्वनाशः। सामान्यबुद्धितो गुणबुद्धेर्जन्मापेक्षाबुद्धेश्च विनाश इति। संयोगनाशापेक्षाबुद्धिनाशाभ्यां षष्ठीं विधामाह। संयोगापेक्षाबुद्ध्योरिति। परत्वोत्पत्तिसमकालं पिण्डकर्मचिन्तयैतल्लभ्यते। तथाहि परत्वोत्पत्ति-

---

(१) विभागात्- नास्ति ५ पु०।

(२) क्रियते उभयस्मिन्नेव काले-इति ५ पु०।

(३) पिण्डविनाशो विभागाच्च दिक्पिण्डसंयोगविनाश इति ५ पु०।

(४) संयोगयोर्विनाशात्-पा० ५ पु०।

(५) कर्मणा-इति ४ पु०।

णां समवाय्यसमवायिनिमित्तकारणानां(१) युगपद्वि-
नाशादपि कथम् । यदाऽपेक्षाबुद्धिरुत्पद्यते पिण्डावयवे
कर्म ततो यस्मिन्नेव काले कर्मणावयवान्तराद्विभागः
क्रियतेऽपेक्षाबुद्धेः(२) परत्वस्य चोत्पत्तिस्तस्मिन्नेव काले
पिण्डेपि कर्म ततोऽवयवविभागात्पिण्डारम्भकसंयोग-
विनाशः(३) पिण्डकर्मणा च दिक्पिण्डविभागः क्रियते
सामान्यबुद्धेश्चोत्पत्तिरित्येकः कालः । ततः संयोगवि-
नाशात्पिण्डविनाशः विभागाच्च दिक्पिण्डसंयोगवि-
नाशः सामान्यज्ञानादपेक्षाबुद्धेर्विनाश इत्येतत्सर्वं
युगपत्त्रयाणां समवाय्यसमवायिनिमित्तकारणानां(४)
विनाशात् परत्वस्य विनाश इति ॥

पिण्डकर्मणी सामान्यज्ञानदिक्पिण्डविभागौ । अपेक्षाबुद्धिना-
शदिक्पिण्डसंयोगनाशौ अथ परत्वस्य नाश इति । समवा-
य्यसमवायिनिमित्तानां युगपद्विनाशेन सप्तमीं विधामाह ।
त्रयाणामिति । परत्वोत्पत्त्यवयवविभागोत्पत्तिसमकालं पि-
ण्डकर्मचिन्तयैतत्सुलभम् । तथा ह्यपेक्षाबुद्ध्यवयवकर्मभ्यां
परत्वावयवविभागौ स्वकारणात् पिण्डकर्मेत्येकः कालः । अथ
परत्वसामान्यज्ञानमवयवसंयोगविनाशः दिक्पिण्डविभागश्च ।
ततोपेक्षाबुद्धिनाशद्रव्यनाशदिक्पिण्डसंयोगनाशाः । तेभ्यः पर-
त्वनाश इति ॥

---

(१) निमित्तानां-पा० १ पु० ।
(२) अपेक्षाबुद्धेरिति-नास्ति १ पु० ।
(३) ततो पिण्डारम्भकसंयोगविनाश-इति ५ पु० ।
(४) निमित्तानां--१ पु० ।

बुद्धिरुपलब्धिर्ज्ञानं प्रत्यय इति पर्यायाः(१)। सा

क्रमप्राप्तां बुद्धिं निरूपयति । बुद्धिरिति । यद्यपि बुद्धिर्ज्ञानमित्येतावतैव स्वरूपं यस्मिन् सत्यात्मनि जानामीत्यनुव्यवसायो भवति सा बुद्धिः तथापि बुद्ध्यादिशब्दानां केचिदनुभेदमाहुस्तत्प्रत्याख्यानार्थं पर्यायोत्कीर्तनम् । सांख्या हि प्रकृतेः सत्त्वप्रधानं प्रथमं परिणामं महदाख्यमन्तःकरणविशेषं बुद्धिमाहुः बुद्धेर्विषयाकारः परिणतिभेदो घटपट इत्यादि ज्ञानमाचक्षते । बुद्धावादर्शभूतायां वर्त्तमानेन ज्ञानेन चितिशक्तेः पुरुषस्य भेदाग्रहात्तद्वदभिमानमुपलब्धिं प्रचक्षते । बुद्धिस्थं च सुखादिकं परिणतिविशेषं यदुपलभत इति । तदनेन प्रत्याख्यायते । यदि तावद्बुध्यतेनेनेति बुद्धिरित्यन्तःकरणमभिमतन्तन्न वारयामो मनस इष्टत्वात् । ततोऽप्यधिकेन्तःकरणे न प्रमाणमस्ति । ज्ञानायौगपद्यादेस्तावतैवोपपत्तेः। बोधो बुद्धिरिति भावार्थो विवक्षितश्चेत् सोन्तःकरणसाध्यः। स च प्रत्यक्षसिद्धो अहं बुद्ध इत्यपरोक्षानुव्यवसायात् । नास्मदन्तःकरणमतीन्द्रियम् अत एव नतद्धर्मोऽपि आत्मधर्म्मतयैव प्रत्यक्षासिद्धत्वात् । न चात्मधर्मत्वमस्याप्रामाणिकं तदन्यधर्मत्वस्य प्रागेव प्रतिषेधात् यद्धर्मः खल्वियं बुद्धिः तस्यैव लोकवेदयोरात्मत्वेन प्रसिद्धेः । नचैवाकौटस्थ्यविरोधो धर्मस्य प्रवृत्तिनिवृत्त्योरपि धर्मिणोत्यन्तभेदेनापि तत्त्वाविरोधात् । अत्यन्तभेदेपि च स्वभावनियमादेव धर्मधर्मिभावनियमोपपत्तेः । एतेन तद्वदभिमानो व्याख्यातः । तत एव धर्मत्वव्युत्पादनात् । सुखादिकं त्वधिकमिष्यते न तु प्रत्ययशब्दवाच्यं बुद्ध्यते उपलभते जानाति प्रत्येतीति लोके

(१) प्रत्येकं पर्यायाः—पा० ५ पु० । इत्येकपर्यायाः—पा० २ पु० ।

चानेकप्रकाराऽर्थानन्त्यात्प्रत्यर्थनियतत्वाच्च । तस्याः सत्यप्यनेकविधत्वे समासतो द्वे विधे(१) विद्या चाविद्या चेति । तत्राविद्या चतुर्विधा संशयविपर्ययानध्यवसायस्वप्नलक्षणा ॥

समानार्थम् । न तु प्रत्येतीति सुखी दुःखीति वा कश्चिद्व्यवहरति परिभाषा तु परिशिष्यते सा तु परिभाषैवेति । तस्माद्बुद्ध्यादिशब्दाः पर्यायाः समानार्था इति सुष्ठूक्तम् । भेदस्त्वस्या विषयतः कारणतश्च ताभ्यामेव स्वरूपकृतोपि निरूप्यत इति तद्द्वारैव वक्ष्यते । तत्र विषयतस्तावदाह सा चे ति । अनन्तार्थत्वादित्यर्थः । नन्वर्थस्यानन्त्येपीश्वरबुद्धिरेकैवेत्याशंक्याह प्रत्यर्थनियतत्वाच्चेति । यावन्तमर्थमानन्त्योत्पन्ना बुद्धिः सा तावदर्थे नियताऽर्थान्तरं न स्पृशतीति न चास्पृश्यं परिहरति अभावपरिहारप्रसङ्गात् । तथा ऽर्थस्यानन्त्यात् बुद्धिरप्यनन्ता भवतीतीश्वरबुद्धिरपि नियतार्थैव न हि साप्यवगाढमर्थं परिहरति अनवगाढं वावगाहत इति भावः । व्यासमुक्त्वा समासमाह तस्या इति । समासतः सङ्क्षेपतः सेति पूरणीयम् । विद्या चाविद्या चेति । यथार्थं ज्ञानं विद्या अयथार्थं ज्ञानमविद्या परस्परसमुच्चयार्थाभ्यां चकाराभ्यां तृतीयः प्रकारो व्यवच्छिद्यते न चासौ सम्भवति । शङ्काया अपि व्याहतत्वात् । तत्र विद्यापूर्वकत्वादविद्यायाः पश्चादुक्ताया अपि लघुप्रतिपत्तित्वात्प्रथमं विभागमाह तत्राविद्येति । यद्यपि मूलबुद्धावयथार्थायां स्मृतिरप्ययथार्थैव यथा रज्जुं भुजङ्गतयोपलभ्यमानस्य तथैव स्मृतिः स सर्प इति तथापि तदविवक्षया यथायथं संशयादिरूपभेदेनैव तद्व्यवहारः । यथार्था

---

(१) द्विविधा-पा० ५ पु० ।

तु स्मृतिः प्रत्यक्षादिषु विद्याभेदेषु नान्तर्भवतीति पृथग्व्यवहरिष्यत इति । अथ तर्कः किं न गणितः । अनुभूयते हि संशयं निर्णयञ्चान्तरा संशयात्प्रच्युतो निर्णयञ्चाप्राप्तः प्रमाणानामनुग्राहक ऊहापरनामा प्रसङ्गात्मा प्रमाकरणनिष्ठः पौरुषेयो व्यापारः कुठारगोचर इवोद्यमननिपातनादिः । अस्य ह्यविज्ञाततत्त्वो विषयः कारणोपपत्तिः पराभ्युपगतहेतुलक्षणा जननी । प्रमाणमनुग्राह्यः अनियतजिज्ञासाविच्छेदेन नियतजिज्ञासाजननमनुग्रहः सैव संभावनेत्युच्यते प्रमाणाङ्गस्य एतस्य तत्फलेनैव फलवत्ता इह भूतले यद्यभविष्यत् घट इदमिव व्यज्ञास्येत इत्येवमाकारं शरीरम् । न च संशय एवायमेककोटिकत्वात् । न निर्णयोऽयथार्थत्वात् । न यथार्थ आकारोऽपि तद्धेतुरसमर्थत्वात् । यदि स्यात् दृश्येतेति यद्यलंकृतार्थः सत्य एवेति चेन्न । अनियतकोट्युपनिपाते नियतकोटिपरिग्रहस्य यद्यर्थत्वात् न चैतावतैव सत्यत्वम् आपादकसत्यत्ववदापाद्यसत्त्वस्यापि बाधितत्वात् । कथं हि प्रमाणमप्यनुगृह्णीयात् अनियतेच्छाविच्छेदेनेत्युक्तम् न हि कुर्यां न कुर्यामित्यनियतचिकीर्षः कर्ता किञ्चित् करोति । अनियतेच्छाविच्छेदे कथं स्यादिति चेत् । अनिष्टापत्तिनियतत्वादस्य । यथा सन्निकर्षान्नभक्षणोद्यतस्य सविषमिदं यदि भक्षयिष्यसि मरिष्यसीत्यनिष्टापत्तेर्न भक्षयेयमिति तत्स्मरणमेवेच्छाविच्छित्तिः । प्रमातुश्च द्वयमनिष्टं प्रमितहानिरप्रामाणिकोपगमश्चेति तदिदं तुरगारूढस्य तुरगविस्मरणं यत्तार्किकाभिमानमुद्वहन्नपि तर्कान्न गणयति । अनेनैव हि परीक्षको लौकिकमतिविशते इति । तसत्यमेवैतत् विपर्ययभेदत्वात् पृथक् नोपदिष्टः । तथापि न्यायाङ्गतया विशेषतो व्युत्पादनमर्हतीति चेत् । तस्य छलादिवत् सर्वतन्त्रविषयत्वादिति ॥

संशयस्तावत् प्रसिद्धानेकविशेषयोः सादृश्यमात्रदर्शनादुभयविशेषानु(१)स्मरणादधर्माच्च किंस्विदित्युभयावलम्बी विमर्षः(२) संशयः । स च द्विविधः । अन्तर्बहिश्च । अन्तस्तावत् आदेशिकस्य

तत्रोद्देशक्रमानुसारेण संशयं निरूपयति । संशयस्तावदिति । तावच्छब्दः क्रमे संशयः प्रथमं कथ्यते । ततो विपर्ययः कथयिष्यत इत्यर्थः । किंस्विदित्याकारं दर्शयति किंस्विदिदमेवमथैवमित्येवमाकारः प्रत्ययः संशय इत्यर्थः । विमर्षो विरुद्धनानार्थानमर्ष इति । विषयतः संशयस्वरूपमुपक्रम्येतदेव स्पष्टीकर्त्तुमुभयावलंबीति विरोध्युभयप्रकारवद्धर्म्मावलम्बीत्यर्थः । प्रसिद्धेत्यादिकारणकथनम् । प्रसिद्धाः प्रतीताः अनेकविशेषाः परस्परव्यावर्त्तका धर्म्माः शिरःपाण्यादयो वक्रकोटरादयश्च ययोः विशेषादर्शनादिति लभ्यते । उभयोर्यौ विशेषौ स्थाणुपुरुषत्वे इति यावत् । तयोरनुस्मृतौ सत्यां संशयो जायते । एतदुक्तं भवति । उभयविशेषानुस्मरणनिर्णायकविशेषादर्शनसहितात् समानधर्मवद्धर्मिदर्शनादिति । संशयस्य च नित्यं दुःखहेतुत्वम् अन्यथा तद्बाधनार्थं विशेषजिज्ञासानुपपत्तेः । दुःखतत्साधनयोश्चाधर्महेतुकत्वान्नोक्ताः न त्वकारणत्वादिति । अवान्तरभेदमाह स चेति । ज्ञातृधर्म्मनिमित्तकोन्तःसंशयो ज्ञेयधर्म्मनिमित्तको बहिरिति विभागः । प्रथमां विधामाह अन्तस्तावदिति । आदेशिको ज्योतिषिकोऽविपर्यस्ततया सम्यगप्रतीततया मिथ्यादिश्य ग्रहोपरागादि पुनरादिशतः कथयतः त्रिषु कालेषु प्रतीच्यां पञ्चमेहानि ग्रहयु-

---

(१) उभयगतविशेषा–पा० ६ पु० ।

(२) उभयावलम्बी विमर्षः–पा० ५ पु० ।

सम्यङ्मिथ्या चोद्दिश्य पुनरादिशतस्त्रिषु कालेषु संशयो भवति(१)। किन्नु सम्यङ्मिथ्या वेति। बहिरपि द्विविधः(२) प्रत्यक्षविषये चाप्रत्यक्षविषये च। तत्राप्रत्यक्षविषये तावत् साधारणलिङ्गदर्शनादुभयविशेषानुस्मरणादधर्माच्च संशयो भवति। यथाटव्यां विषाणमात्रदर्शनाद्गौर्गवयो वेति। प्रत्यक्षविषयेपि स्थाणुपुरुषयोरूर्ध्वतामात्रसादृश्यदर्शनात(३) वक्रादिविशेषानुपलब्धितः(४) स्थाणुत्वादिसामान्यविशेषानभिव्यक्तावुभयविशेषानुस्मरणादुभयत्राकृष्यमाणस्य आत्मनः(५) प्रत्ययो दोलायते किन्नु खल्वयं स्थाणुः स्यात्पुरुषो वेति॥

द्धमभूत्माच्यामद्य पर्जन्यो वर्षति पौर्णमास्यां चन्द्रोपरागो भविष्यतीति सुगणितज्ञाने संशयो भवति। भ्रान्तोहमस्मिन्नर्थे सम्यग्दर्शी वेति। द्वितीयां विधां विभजते। बहिरपीति। साधारणलिङ्गदर्शनादुभयसाधारणचतुःपद्मात्रलिङ्गदर्शनात। उभयविशेषेति। गोगवयरूपविशेषानुस्मरणात्। प्रत्यक्षविषयेपीति। एतदुक्तं भवति। यथा समानधर्मत्वाविशेषेपि प्रत्यक्षाप्रत्यक्षविषयतयान्तर्ज्ञानिको भेदः तथा समानधर्म्मत्वाविशेषेपि ज्ञातुस्तज्ज्ञेयतद्धर्म्मजन्योऽन्तर्ज्ञानिको भेदः न तु समानधर्मज्ञत्व-

---

(१) त्रिष्वपि कालेषु संशयः स्यात्–पा० ६ पु०।

(२) बहिर्द्विविधः—पा० ६ पु०।

(३) ऊर्ध्वतामात्रदर्शनात्—पा० ६ पु०।

(४) उपलब्धेः—पा० ६ पु०।

(५) उभयत आकृष्यमाणस्य—पा० १ पु०।

विपर्ययोपि प्रत्यक्षानुमानविषय एव(१) भवति।

विरोधेन तथाहि ज्ञानत्वाद्ययथार्थं नु यथार्थं वेति ज्ञायमानत्वात्तथाभूतमतथाभूतमिति वा समानादेव धर्मात् । एवमयोग्यत्वे तद्वत्तयाऽनुपलभ्यमानत्वादित्यपि समानादेव धर्मात् तथा व्याहतप्रतिपत्तित्वात् व्याहतप्रतिपत्तिविषयत्वाच्चेति । समानादेव धर्मात् तेषां सर्वेषां तदतत्साधारणत्वादिति । असाधारणस्तु धर्मोऽग्रे निरूपयिष्यत इति इत्येकविध एव संशय इति । ननु स्थाणुर्वा पुरुषो वेति वा शब्दः सादृश्यार्थस्तथा च स्थाणुरिव पुरुष इवेति स्यात् । स्थाणुपुरुषसदृशोयमिति च ज्ञानं यथार्थमेव कथमविद्याप्रभेद इति । न सारूप्यज्ञानाद्विकल्पज्ञानस्याधिकस्यानुभवसिद्धत्वात् असंशयेपि सारूप्योपलब्धिस्तद्यथा स्थाणुपुरुषसदृशीयं छायेति । तथापि सदृशदर्शनजमुभयस्मरणमात्रं विद्येवेति चेत् । न । उभयस्मृतेरस्यातिरेकात् । स्थाणुपुरुषावयं तत्सदृशः पाषाणस्तम्भ इति निश्चयात्मकः प्रत्ययः संशयस्तु न तदात्मक इति भेदाग्रहं तु वक्ष्यामः । न वाधिकोप्ययं यथार्थः । नो खलु विकल्प्यमानं वस्त्ववस्त्वर्थक्रियासु वोपयुज्यते । कथं तर्ह्यारोप्यतापीति चेत् । न । परस्परविरुद्धयोरेवैकस्मिन्धर्मिणि समारोप्यमाणयोर्विकल्पाविषयत्वात् । तयोरपि प्रत्येकं प्रतीतत्वादित्येतत्सर्वमभिसन्धायोक्तमुभयत आकृष्यमाणस्यात्मनः प्रत्ययो दोलायत इति ॥

तदेवमनर्थजत्वाविशेषेप्यनिश्चयात्मकात् संशयात् निश्चयात्मकतया विपर्ययो भिद्यत इति द्वितीयमविद्याप्रभेदमाह । विपर्ययोपीति । अन्तर्बहिश्चेत्यपेरर्थः । अतस्मिंस्तदिति प्रत्ययो

(१) विशेष-पा० ६ पु० ।

प्रत्यक्षविषये(१) तावत् प्रसिद्धानेकविशेषयोः पित्तक-फानिलोपहतेन्द्रियस्यायथार्था(२)लोचनात् असन्निहितविषयज्ञानजसंस्कारापेक्षादात्ममनसोः संयोगादधर्माच्चातस्मिंस्तदिति प्रत्ययो विपर्ययः। यथा गव्येवाश्व

विपर्ययः। अतस्मिन्नित्ययथार्थता दर्शिताऽनेन विद्यातोऽसमानजातीयाद्व्यवच्छेद इति। तदिति निश्चयाकारता तेनानिश्चयात्मकात् समानजातीयाद्व्यवच्छेदः। प्रत्यय इति जागरावस्थत्वं तेन स्वप्नव्यवच्छेद इति। एतदुक्तम्भवति। अयथार्थनिश्चयात्मकं जागरावस्थाज्ञानं विपर्यय इति। लोके तथैव प्रसिद्धेः। कारणमाह प्रसिद्धेति। प्रसिद्धाः प्रतीताः अनेके विशेषाः परस्परव्यावृत्तिहेतवो धर्मा ययोरारोप्यारोपविषययोः तौ तथोक्तौ तयोः न ह्यारोप्यारोपविषयापरिज्ञाने कश्चिद्विपर्येति। आरोप्यापरिज्ञाने सामर्थ्यानुपलब्धौ तद्धेतुत्वासम्भवेन हानादिव्यवहारानुपपत्तेः अनुपलब्धे संस्कारस्यासम्भवेन सादृश्यानुपयोगप्रसङ्गाच्च अन्वयव्यतिरेकाभ्यां सादृश्यदर्शनस्य विभ्रमं प्रति कारणत्वावधारणात्। आरोपविषयाप्रतीतौ निरालम्बनत्वापातात्। अन्यथाख्यातिपक्षे च सालम्बनत्वनियमादिति। ननु पीतः शंखस्तिक्तो गुड इति सारूप्याभावेपि भ्रान्तिदर्शनात् कथमेतत्। न आरोप्यज्ञानजनितसंस्कारसहकारितया तदुपस्थापनेन हि सारूप्यमुपपद्यते न त्वन्यथा। न च पीतिमतिक्तत्वयो रजतादेरिव संस्कारोपस्थाप्यत्वं प्रत्यक्षत एवोपस्थितेः। न च तिक्तत्वपीतिम्नां संसर्गत्वं च तथा तच्च संसृष्टगुणे नास्यास्तीति न किञ्चि-

---

(१) प्रत्यक्षत्वाविषये–पा० ६ पु०।

(२) सम्प्रत्ययथार्था–पा० ५ पु०।

इति । असत्यपि प्रत्यक्षे प्रत्यक्षाभिमानो भवति ।

दनुपपन्नम् । स्यादेतन्न किं तयोरियत उक्तम् अयथार्थालोचनात् यथार्थालोचनाभावात् । तत्त्वाग्रहादिति यावत् । सम्प्रति विभ्रमकाले स्वतो विशेषनिषेधात् । साधारणधर्मवतो धर्मिणो ग्रहे सतीति लभ्यते यस्यासौ विभ्रमो भविष्यति तस्य पित्तकफानिलोपहतेन्द्रियस्येति समवायिकारणम् प्रदर्शयता सन्निहितविशेषाग्रहे चासन्निहितविशेषारोपे चेन्द्रियोपघातस्य हेतुत्वमुक्तं भवति । अन्वयव्यतिरेकसिद्धं चैतत् । न च दोषाः सहजशक्तिविघातहेतव एवाविरुद्धसहकारिसन्निवेशादेकस्यापि विरुद्धकार्यजननाविरोधात् । धर्माधर्माभ्यामात्मनः सुखदुःखवत् । परेषां वा तस्यैव ज्ञानस्य भेदग्रहेण विपरीतव्यवहारवत् । असन्निहितेत्यादिनापेक्षणीयं निमित्तमुक्तम् । आत्ममनसोः संयोगादित्यसमवायिकारणमुक्तम् । यद्यपि विभ्रमात् क्वचित् सुखमपि भवति तथापि दुःखोदर्कस्स इत्यवश्यमधर्म्मो हेतुरस्तीति अभिप्रायवतोक्तमधर्म्माच्चेति । उदाहरणं यथा गव्येवाश्व इति । ननु सम्भवत्येतत् दृश्ये दृश्यान्तरस्य सुसदृशस्य समारोपः कथं पुनरतीन्द्रियस्य परात्मनो निमेषोन्मेषाद्यनुपस्थितस्य प्रत्यक्षेऽत्यन्तविसदृशे समारोपो अयमसौ सुखी पण्डितः कामीश्वरइत्यादिप्रत्ययस्तद्दूरं सत्य एवायं प्रत्ययोऽस्त्विति चार्वाकास्तान्प्रत्याख्यातुमाह असत्यपीति । शब्दलिङ्गानुमितं व्यापकममूर्तमाकाशमिति वस्तुगतिः । तत्रापगतजलदपटले विततालोकमण्डलेऽयःस्वच्छानवच्छिन्नदेशतया व्यूहनाविष्टम्भनापेर्यतया सारूप्येणारोप्यत इति लोकानुभवसिद्धम् । तद्वदात्मनोपि दृश्यमूर्तान्तराप्रयोज्यतया तत्प्रयोजकतया च

यथा व्यपगतघनपटलमचलजलनिधिसदृशमम्बर(१)-मञ्जनचूर्णपुञ्जश्यामं शार्वरं तम इति । अनुमानविष-

सारूप्येण शरीरतादात्म्यारोप इति भावः । यत्तु विशिष्टनयना नीलिमानमाकलयन्ति तदतिदूरङ्गमा नयनरश्मयस्तिग्मकरकिरणाभिघातपरावृत्ताः स्वाधिष्ठानगोलकाभिसम्बद्धास्तदीयामेव श्यामिकां गगने पीतिमानमिव शंखादावारोपयन्तीति केचित् । तत्र काचलाक्षाः साक्षीकर्तुमुचिताः । यथाह भगवान् पातञ्जलिस्तथा ग्राह्यं भूगोलमध्यमेरुभूतस्य सुमेरोः प्रत्यगुदक्पागवाक्क्रमेण रजतसुवर्णपद्मरागमरकतमयानि चत्वारि शृङ्गाणि तस्य दक्षिणे इन्द्रनीलमयस्य शिखरस्य प्रभयाकाशं नीलमाभाति अन्यत्र सितपीतलोहितमिति । तथापि निष्क्रिये नीरूपेऽत्यन्तविसदृशे कथं क्रियारूपाद्यारोपः । सादृश्यनिबन्धनत्वात् भ्रान्तेऽस्ति तन्न । उदाहरणान्तरमाह । अञ्जनेति । शर्वर्या इदं शार्वरं भाऽवस्थितस्य तमसः चक्षुर्मात्रग्राह्यतया शुक्लभास्वरविरोधितया च सारूप्येण नियमादृष्टवशाच्च संस्कारोपस्थापितश्यामतयाऽवभासो यथा तथा निःक्रियस्यात्मनो देशान्तरोपलब्धिलक्षणक्रियावत्सारूप्यान्नीरूपस्यापि संयुक्तसमवायेन रूपसन्निकर्षलक्षणरूपलक्षणवत्सारूप्यात्तथाभास इति। एवमन्यदपि त्रसरेणौ परमाणुरिति । चलत्सु तारकादिषु वायुरयं वातीति जले चलति तत्प्रतिबिम्बितं सतारकं नभश्चलतीत्युदाहरणमूहनीयम् । अनुमानविपर्ययेपीति । अलिङ्गे लिङ्गाभिमानादतथाभूते तथाभूतानुमानमित्यनुमित्याभास इत्यनेकोदाहरणानुगतः सङ्क्षेपः । एवं लौकिकविपर्ययमुक्त्वा परीक्षकं विपर्ययमुदाहरति ।

(१) सदृशवपुरम्बर–पा० ६ पु० ।

येऽपि वाप्यादिभिर्धूमाभिमतैर्वन्ह्यनुमानं गवयविषाणदर्शनाच्च(१) गौरिति । त्रयीदर्शनविपरीतेषु शाक्यादिदर्शनेष्विदं श्रेय इति मिथ्याप्रत्ययः विपर्ययः । शरीरेन्द्रियमनस्स्वात्माभिमानः(२) कृतके

त्रयीति । ऋग्यजुःसाम्नां त्रयं त्रयी सैव दर्शनम् दृश्यतेऽनेन पारलौकिकः पन्थाः । तद्विपरीतेषु तद्विरुद्धेषु शाक्या बौद्धाः । आदिग्रहणाद्दिगम्बरादयः । तेषां दर्शनेषु दर्शनप्रतिरूपकेषु इदं श्रेयः प्रशस्ततरमिति । वस्तुनः प्राशस्त्यस्य सिद्धप्रामाण्यत्रयीसिद्धत्वात् । शरीरेन्द्रियमनःस्वात्माभिमानस्तेषामनात्मत्वस्य प्रत्यक्षसिद्धत्वात् कृतकेषु पृथिव्यादिषु नित्यत्वदर्शनं दृष्टिः कारणवैकल्ये कार्योत्पत्तिज्ञानमकर्तृकं विश्वं मोक्षे सुखं तत्र ज्ञानं चेति हितमुपदिशत्सु वेदवृद्धेष्वहितमिति अहितं चोपदिशत्सु तथैव हितमिति। अथवा वस्तुगत्या यदहितं तद्धितमिति उपदिशत्सु पाखण्डेषु हितमिति ज्ञानमित्यर्थः । इह विभ्रमतो प्रवृत्तिनिवृत्तियोग्यार्थः परिस्फुरतीत्यनुभवसिद्धम् । न चासतो सत्तया स्फुरणे प्रवृत्तिरस्ति तेन ह्यसदिहेदं रजतमित्यवगम्य रजतार्थी प्रवर्त्तत इति सम्भवति । एवं ज्ञानाकारप्रवेदनेपि प्रवृत्त्यनुपपत्तिः । न हि ज्ञानात्मनो रजतस्य बहिर्व्यवहारे सामर्थ्यमस्ति । न चासमर्थस्यानवगतसामर्थ्यस्य वा प्रवृत्तिविषयत्वं ततोऽसता सत्त्वेनासमर्थस्य समर्थत्वेनावभासनं तद्भेदाग्रहो वेति द्वयमवशिष्यते । विचारासहलक्षणानिर्वचनीयख्यातावपि तथा न हि विचारासहमेतद्रजतमित्यवधार्य कश्चित्प-

---

(१) गवये विषाणमात्रदर्शनाच्च–पा० ६ पु० ।

(२) मनस्यात्माभिमानः–पा० ५ पु० ।

नित्यत्वदर्शनं कारणवैकल्ये कार्योत्पत्तिज्ञानं हित-मुपदिशत्स्वहितमिति ज्ञानम् अहितमुपदिशत्सु हि-तमिति ज्ञानम् ॥

वर्त्तेते तस्मात्तत्रापि विचारसहत्वेनावभासनं तद्भेदाग्रहो वेति द्वयमेवावशिष्यते। तत्र प्रथमे विपरीतख्यातिपक्षपात एव वादि-नामित्यर्द्धं तावदवसितं भावस्य। द्वितीये तु विचिन्त्यते। अन्यज्ञा-नादन्यत्र प्रवृत्तावतिप्रसङ्गे कः प्रतीकार इति। प्रवर्तकज्ञानसारू-प्यं भेदाग्रह इति चेत्। न निवर्त्तकसारूप्यस्य भेदाग्रहस्या-सम्भवात्। न च सारूप्यादन्यकार्यमन्यः करोति स्फुलि-ङ्गसारूप्यात् खद्योतेनापि दाहप्रसङ्गात्। स्यादेतत्। न व-यमभेदग्रहव्यवहारेङ्गमङ्गीकृत्य सारूप्याद्विभ्रमो व्यवहारयती-त्याचक्ष्महे किन्नाम सर्व्वत्र भेदाग्रह एव व्यवहारकारणं तत्र पुरोवर्तिज्ञानस्य यदापेक्षितार्थज्ञानं सन्निहितं तदा तद्भेदाग्रहश्च वर्तते यदा तु हेयज्ञानं सन्निहितं तदा तद्भेदाग्रहान्निवर्तते। यदा तु भयज्ञानं सन्निहितं तदा तद्भेदाग्रहो दोलायत इति कोऽतिप्रसङ्गः। सत्यज्ञानेपि भेदाग्रहादेव व्यवहरतीत्यनियतहे-तुकत्वेन युगपत्प्रवृत्तिनिवृत्ती इति। न। अस्मन्नये अपे-क्षिताभेदग्रहस्यानपेक्षिताभेदग्रहसाहचर्यनियमवत्तत्रापि नये अपे-क्षितानपेक्षितभेदाग्रहस्य युगनद्धवाहित्वात्। अन्यथा विपर्य-येऽतिव्याप्त्यापत्तेः। इदं रजतमिति ह्यवधारणात्मकं नेदं रजत-मिति नियतानियतम्। तथा च रजताद्भेदस्य ग्रहे विपरीतख्या-तिरापद्यते। न। अरजतात्मनस्तदनात्मनावभासमानत्वात् भेदा-ग्रहमात्रेण निवृत्तेरप्यापत्तिः अनपेक्षितभेदाग्रहस्य निवृत्तिकार-णत्वेनाभ्युपगमात्। नेदं रजतमित्यनपेक्षिताभेदाग्रहो नत्वर्थे

अनध्यवसायोपि प्रत्यक्षानुमानविषय एव स-ञ्जायते। तत्र प्रत्यक्षविषये तावत् प्रसिद्धार्थेष्वप्रसिद्धा-

इति तत्कुतो भेदग्रह इति चेत्। न। माभूत् भेदाग्रहस्तावत्तत्र कंठगतेरपि प्राणैरपरिहेयः तथाप्यनपेक्षिताभेदाग्रहान्न निवर्त्तत इति चेत्। न। यद्येवमपेक्षिताभेदाग्रहात् प्रवर्ततेपीति नायं पन्थाः। न च सर्वत्र भेदाग्रहस्य प्रवृत्तिकारणत्वमभ्युपगच्छतोऽभेदग्रहे किञ्चित् प्रमाणमस्ति। अबाधितसामानाधिकरण्यप्रतीतिरत्र प्रमाणमित्यपि वार्तम्। यदाभेदग्रहादेव सामानाधिकरण्यव्यवहारस्तदा कुतोयं विभाग इति चिन्त्यम्। अभेदग्रहस्य व्यवहाराङ्गतया व्यवहारेण व्यवस्थापयितुमशक्यत्वात्। भेदस्य योग्यानुपलब्धिबाधितत्वादिति चेत् अथ कोयं भेदस्य बाधो यद्यनुपलम्भमात्रं नाभेदसिद्धिः तथा भेदप्रतिपत्तिः। तत्र किमस्यां प्रमाणमित्येव चिन्त्यते व्यवहारस्य अन्यथैव सिद्धेरिति कृतं विस्तरेण॥

संप्रत्यनध्यवसायलक्षणां तृतीयामविद्यामाह। अनध्यवसायोपीति। अनुपलब्धसपक्षविपक्षसंस्पर्शस्य धर्मस्य दर्शनात् विशेषत उपलब्ध्यानुपलब्धकोटिकं ज्ञानमनध्यवसायः। अत एवायं संशयाद्भिद्यते। स ह्युपलब्धसपक्षविपक्षसंस्पर्शधर्मदर्शनादुत्पद्यते उपलब्धाव्यवस्थितकोटिविषय इति लोकप्रसिद्धिः। तदनुसारित्वाच्च परीक्षकाणां तदिदमुक्तं प्रसिद्धार्थे संज्ञितया आत्मादिषु सुप्रसिद्धार्थेषु च संज्ञितया। पनसादिष्विति। व्यासङ्गात् विषयान्तराकृष्टत्वात्। ननु तथासति तस्मिन् ज्ञानं न जायेतैव न व्यासङ्गशब्देन तत्कार्यस्य विषयान्तरार्थत्वातिशयस्य विवक्षितत्वात्। घटपटोपलम्भेपि हि घटार्थी घट एव

र्थेषु वा व्यासङ्गादर्थित्वाद्वा(१) किमित्यालोचनमा-
त्रमनध्यवसायः । यथा वाहीकस्य पनसादिष्वन-
ध्यवसायो भवति । तत्र(२) सत्ताद्रव्यत्वपृथिवीत्व-
वृक्षत्वरूपवत्त्वादिशाखाद्यपेक्षोऽध्यवसायो(३) भवति ।
पनसत्वमपि पनसेष्वनुवृत्तमाम्रादिभ्यो व्यावृत्तं प्र-
त्यक्षमेव केवलं तृपदेशाभावाद्विशेषसंज्ञाप्रतिपत्ति-
र्न भवति । अनुमानविषयेपि नारिकेल(४)द्वीपवासिनः

व्यवहरति न पदे । तदिदमुक्तं भवति । अनर्थित्वाच्चेति । वि-
शेषानिश्चयाभावे सतीति शेषः । किमित्यालोचनमात्रमिति ।
मात्रशब्देन विशेषनिश्चयानात्मकतां दर्शयति । एतदेव स्पष्ट-
यति तत्रेति । विशेषसंज्ञाविनिश्चयो न भवतीति । निश्चयनि-
षेधेनानिश्चयात्मकता दर्शिता न तु निश्चयाभावमात्रं विशेष-
निषेधस्य शेषाभ्यनुज्ञाफलकत्वात् । सामान्येन ह्यनेन निमित्ते-
न काचिदत्र संज्ञा प्रवर्त्तते इति निश्चितमेवाविशेषात् । का
पुन रसौ प्रसिद्धा अप्रसिद्धा चेत्यनध्यवसाय इत्यर्थः । द्वितीयां
विधामाह । अनुमानविषयेपीति । नारिकेलद्वीपवासिन इत्य-
प्रसिद्धगोत्वोपलक्षणपरम् । सास्नामात्रदर्शनादित्यनन्यत्रोप-
लब्धचेष्टमानावयवविशेषदर्शनोपलक्षणपरं को नु खल्वत्र
प्राणी स्यात् प्रसिद्धोऽप्रसिद्धो वेत्यर्थः । यद्यपि को नु खलु
स्यादिति जिज्ञासा तथापि तत्कारणेनानिश्चयात्मना ज्ञानेन
भवितव्यं प्रथमं न हि निश्चितेर्थे जिज्ञासोत्पद्यते नापि सर्वथै-

---

(१) अनर्थित्वादिति-पा० १ । ६ । ७ पु० ।
(२) तत्र हि-पा० ५ । ६ पु० ।
(३) वृक्षरूपसत्त्वादिशाखाद्यपेक्षोऽनध्यवसाय एव-पा० ७ पु० ।
(४) नारिकेर-पा० १ पु० ।

(१)सास्नामात्रदर्शनात् को नु खल्वयं प्राणी स्यादित्य-नध्यवसायो भवति ॥

उपरतेन्द्रियग्रामस्य प्रलीनमनस्कस्येन्द्रियद्वारेणैव यदनुभवनं मानसं तत् स्वप्नज्ञानम् । कथम् । यदा बुद्धिपूर्वादात्मनः(२) शरीरव्यापारादहनि खिन्नस्य प्राणिनः(३) निशि विश्रामार्थ(४)माहारपरिणामार्थं चा-

---

वाज्ञात इति ॥

स्वप्नलक्षणां चतुर्थीमविद्यामाह उपरतेति । स्वकार्याद्विरतवदिन्द्रियवर्गस्य प्रलीनमनसो निरिन्द्रियप्रदेशावस्थितान्तःकरणस्येन्द्रियद्वारेणैव यदनुभवनं पूर्वज्ञानप्रत्यवेक्षणैकं ज्ञानं यत्रासत्यपि चक्षुरादिव्यापारे चक्षुषावश्यमिममर्थं पश्यामीमं श्रोत्रेण शृणोमीत्यनुव्यवसायः तत् स्वप्नज्ञानम् । अयथार्थत्वेप्युपरतेन्द्रियग्रामस्वभावाद्विपर्ययाद्व्यवच्छेदः नियतकोटिकत्वात् संशयानध्यवसायाभ्यामनुभवनमिति स्मृतेः । यद्यपि यथार्थमपि क्वचित् स्वप्नज्ञानं भवति यथाहमिह शय्यायां संविष्टस्तिष्ठामि तथापीन्द्रियद्वारकता तत्र यथार्थेवेति प्रतिपादनार्थमिन्द्रियद्वारेणेत्युक्तम् । इन्द्रियग्रामोपरमार्थं प्रलीनमनस्कस्येति । तदेतत् प्रश्नपूर्वकं विवृणोति कथमित्यादिना । बुद्धिपूर्वकादितीच्छापूर्वकः प्रयत्नो विवक्षितः शरीरव्यापाराच्चेष्टालक्षणात् । अहनीति जागरावस्थोपलक्षणपरम् । खिन्नस्य विश्रान्तस्य ।

---

(१) वने-इत्यधिकं-पा० ५ पु० ।

(२) पूर्वकादात्मनः-पा० ५ पु० ।

(३) खिन्नानां प्राणिनां-पा० ५ । ६ पु० ।

(४) विश्रामार्थं-पा० ६ पु० ।

दृष्टकारितप्रयत्नापेक्षादात्मान्तःकरणसम्बन्धान्मनसि क्रियाप्रबन्धा(१)दन्तर्हृदये निरिन्द्रिये आत्मप्रदेशे(२) निश्चलं मनस्तिष्ठति तदा प्रलीनमनस्क इत्याख्यायते प्रलीने च तस्मिन्नुपरतेन्द्रियग्रामो भवति तस्यामवस्थायां प्रबन्धेन प्राणापानसन्तान(३)प्रवृत्तावात्ममनःसंयोगविशेषात् स्वापाख्यात् संस्काराच्चेन्द्रियद्वारेणैवासत्सु विषयेषु प्रत्यक्षाकारं स्वप्नज्ञानमुत्पद्यते । तत्तु

निशीति । शयनकाले विश्रामार्थं परिश्रमोपशमार्थमाहारस्याशितपीतस्य रसादिभावेन परिणामार्थं परिपाकार्थं चादृष्टजनितं प्रयत्ननिमित्तमपेक्षमाणादात्ममनःसम्बन्धात् संयोगादसमवायिकारणान्मनसि समवायिकारणक्रियाप्रबन्धात् क्रियासन्तानादन्तर्हृदयं प्राप्य तस्मिन्नन्तर्हृदये तस्य विवरणं निरिन्द्रियात्मप्रदेशे निश्चलं निवृत्तपूर्वक्रियासन्तानं तिष्ठति । पुनः सहसैव न चलति । तदेति । ततः किमत आह । तस्यामिति । प्रबन्धेन प्रस्तावेन । अत्राप्यदृष्टकारितप्रयत्नापेक्ष आत्मप्राणसंयोगः कारणमित्यूहनीयम् । प्राणापानसन्तानेति । प्राणनं प्राणोऽपाननमपानः तत्सन्ताने प्रवृत्तावात्ममनसोः संयोगविशेषाद् दृष्टादिसाचिव्येन संयोगमात्रव्यावृत्तत्वात् स्वाप इत्याख्या यस्य तस्मात् । एतेन शयनपदार्थस्थले न निरुक्त इति मन्तव्यम् । असत्सु विषयेष्विति । अर्द्धरात्रे प्रसुप्तो यानाह्निकानर्था-

---

(१) सम्बन्धा-पा० १ पु० ।
(२) यदा-इत्यधिकं ५ पु० ।
(३) वायुसन्तान-पा० ६ पु० ।

त्रिविधम् । संस्कारपाटवाद्धातुदोषाददृष्टाच्च । तत्र संस्कारपाटवात् तावत् कामी क्रुद्धो वा यदा य-मर्थमादृतश्चिन्तयन्(१) स्वपिति तदा सैव चिन्ता-सन्ततिः प्रत्यक्षाकारा सञ्जायते । धातुदोषाद्वातप्रकृ-

ननुपश्यति । न च ते तथा वाराणस्यां सुप्तः पाटलिपुत्रे प-श्यति । न चासौ पाटलिपुत्रे न च ते वाराणसीयाः । एवम-जातानेव जातान् मृतानिव जीवतः यून एव स्थविरानित्यादि । अनेनाविद्यात्वमुपदर्शितम् । सुप्तेष्ववस्थाविशेषे ज्ञानं स्वप्नज्ञानं कर्मधारयपक्षे सुपुप्तत्वानुपपत्तेः । इन्द्रियद्वारेणैव प्रत्यक्षाकारं साक्षात्करोतीति चोपलक्षणं लिङ्गद्वारेणैवानुमित्याकारं क्वचिदि-त्यपि द्रष्टव्यम् । यथास्मिन्देशे धूमादग्निरित्ययमेवमाहेत्यादि । तस्यान्तर्गणितं भेदमाह तत्तु त्रिविधमिति । यद्यपि सर्वत्र सर्वेषां कारणत्वमस्ति तथाप्यतिशयमाश्रित्य त्रैविध्यं तदाह तत्रेति । कामी क्रुद्धो वा यमर्थं कामिनीमरातिमर्थं वाऽऽदृतः प्रयत्नवान् चिन्तयन् स्मरन् स्वपिति निद्रयाभिभूयते । तदा सैव चिन्ता-सन्ततिस्तज्जनितः संस्कारसन्तानः कारणशब्दस्य कार्ये उपचा-रात्, प्रत्यक्षाकारा साक्षात्कारवती एकविषयत्वात् कार्यकारण-रूपत्वाच्च संस्कारसन्ततिरेव स्वप्नप्रतीतिरुक्ता । धातुदोषादिति । धातवोऽसृङ्मांसादयः शरीरधारणात् तेषां दूषकत्वाद्दोषाः । वातपित्तश्लेष्माण एव वा धातवः शरीरस्थितिहेतुत्वात् त-द्दोषादुपचयलक्षणान् स्वप्नान् पश्यति । तद्विवृणोति । वातेति । स्वभावादेव वाताधिको वातप्रकृतिरित्युच्यते आगन्तुकेन नि-मित्तेन क्षोभितवातो वातदूषितः आकाशगमनादीनीत्यादिशब्दे-

(१) आदृत्य चिन्तयन्–पा० १ पु० ।

तिस्तद्दूषितो(१) वा आकाशगमनादीन् पश्यति(२)। पित्तप्रकृतिः पित्तदूषितो वाग्निप्रवेशकनकपर्वतादीन् पश्यति। श्लेष्मप्रकृतिः श्लेष्मदूषितो वा सरित्समुद्रप्रतरणहिमपर्वतादीन् पश्यति। यत्स्वयमनुभूतेष्वननुभूतेषु वा प्रसिद्धार्थेष्वप्रसिद्धार्थेषु वा यच्छुभावेदकं गजारोहणच्छत्रलाभादि तत्सर्वं संस्का-

---

नाधःप्रदेशे फलकपर्यभ्रमणभूकम्पादिग्रहणम्। एवं पित्तप्रकृतिः स्वभावत एव पित्ताधिकः पित्तदूषितो वा आगन्तुकेन निमित्तेन अग्निप्रवेशकनकपर्वतादीनीत्यादिग्रहणान्मध्यान्हातपादिग्दाहादिग्रहणम्। तथा श्लेष्मप्रकृतिः स्वभावत एव श्लेष्माधिकः श्लेष्मदूषितो वा आगन्तुकेन निमित्तेन सरित्समुद्रप्रतरणादीनि पश्यति। तृतीयां विधामाह यदिति। स्वयमनुभूतेषु प्राप्तेष्वननुभूतेषु अप्राप्तेषु च प्रसिद्धेष्वर्थेष्विह जन्मनि प्रतीतेषु अप्रसिद्धेषु चेह जन्मन्यप्रतीतेषु मध्ये यत् शुभावेदकं गजारोहणच्छत्रलाभादीत्यादिग्रहणात् पर्वतारोहणपायसभक्षणादीनि, स्वयं प्राप्ते इह जन्मनि प्रतीतेषु मध्ये यत् शुभावेदकं गजारोहणच्छत्रलाभादि लब्धविषयं स्वयं प्राप्ते त्विह जन्मन्यनुपलब्धविषयं यत् ब्राह्मणेन पुण्येनागम्यागमनादि इह जन्मन्यप्रतीतविषयन्तु मेरुपृष्ठारोहणदेवतादर्शनमन्दाकिनीविगाहनादि तत्सर्वं संस्कारधर्माधर्माभ्यां यदि पूर्वदिवसे पुराणादिश्रवणमस्याभूत्। तद्विपरीतमशुभावेदकं तैलाभ्यञ्जनोष्ट्रारोहणादीत्यादिग्रहणाद-

---

(१) वातदूषितो-पा० ६ पु०।

(२) धातुदोषाद्वा वातप्रकृतिर्वा वातदूषितो वा आकाशगमनादीनि पश्यति-पा० ५ पु०।

रधर्माभ्यां भवति विपरीतं च(१) तैलाभ्यञ्जनखरोष्ट्रारोहणादि तत्सर्वमधर्मसंस्काराभ्यां भवति(२) । अत्यन्ताप्रसिद्धेष्वदृष्टादेवेति । स्वप्नान्तिकं यद्यप्युपरतेन्द्रियग्रामस्य भवति तथाप्यतीतस्य ज्ञानप्रबन्धस्य प्रत्यवेक्षणात् स्मृतिरेवेति भवत्येषा चतुर्विधाऽविद्येति(३) ॥

न्धकारपातपङ्कमज्जनादिकं सर्वमधर्मसंस्काराभ्यां यदि पूर्वदिने कथंचिदस्यार्थस्य चिन्तनमभूत् । अत्यन्ताप्रसिद्धेषु आदित्यविगलनादिषु पूर्वश्चारोपतोप्यचिन्तितेषु । संसर्गविषयश्चात्र संस्कारो नेष्यते संसृज्यमानविषयस्त्वस्त्येवेति अत एव स्मृतिरेव पटीयसीति ये स्वप्नं वदन्ति ते मूढमनसोऽनुकम्पनीयाः इदं रजतमिति विपर्ययस्यापि तथाभावापत्तेश्चेति स्वप्नज्ञानमध्ययाति । स्वप्नज्ञानविषयस्य यत् स्मरणन्तदप्युपरतेन्द्रियग्रामस्य प्रलीनमनसो भवति यस्य स्वपीमीतिप्रसिद्धिः । स्वप्नस्यान्तो अवयवविशेषो विषयतया अस्यास्तीति व्युत्पत्त्या तत् कुत्रान्तर्भवति । न तावदविद्यायां यथार्थत्वात् । नापि विद्यायां उपरतेन्द्रियग्रामस्येत्यादिस्वप्नलक्षणायोगात् । अतिव्यापकतया न चेदं लक्षणमित्याशंक्याह । स्वप्नान्तिकमिति । पूर्वज्ञानप्रत्यवेक्षणादसौ मया दृष्टस्तन्मया पायसम्भक्षितमित्याद्यनुसन्धानात् स्मृतिरेव तल्लक्षणयोगात् । तथा च विद्यायां व्याख्यास्यते ॥ न चैवं स्वप्नलक्षणस्यातिव्याप्तिः । अनुभवमिति विशेषणादिति भावः । उपसंहरति एषेति ॥

---

(१) तद्विपरीतन्तु—पा० ५ पु० ।
(२) भवत्यधर्मसंस्काराभ्यां—पा० ६ पु० ।
(३) भवत्यविद्येति—पा० ५ पु० ।

विद्यापि चतुर्विधा प्रत्यक्षलैङ्गिकस्मृत्यार्षलक्षणा। तत्राक्षमक्षं प्रतीत्योत्पद्यते इति प्रत्यक्षम्(१)। अक्षाणीन्द्रियाणि घ्राणरसनचक्षुस्त्वक्छ्रोत्रमनांसि षट्।

सम्प्रति क्रमप्राप्तां विद्यां विभजते विद्यापीति। यथार्था प्रतिपत्तिर्विद्येति सामान्यलक्षणमुक्तम्। सापि चतुर्विधाऽविद्यावदित्यपेरर्थः। किं नामधेयास्ताश्चतस्रो विधा इत्यत आह प्रत्यक्षेति। लक्ष्यते प्रतिपाद्यतेऽनेनेति लक्षणं नाम सा तथोक्ता। किमनपेक्षितावयवार्थाज्ञानेनेत्याह तत्राक्षमक्षमिति। प्रतीत्य प्राप्य अपार्थकश्चैतत् प्रतिगतमक्षं प्रत्यक्षमिति प्रत्यक्षादिर्नाम यस्याः सा तथोक्ता तत् प्रत्यक्षमिति कुगतिसमासः। अव्ययीभावे हि परवल्लिङ्गतायां प्रत्यक्षा बुद्धिरिति न स्यात्। अक्षशब्दस्य पुण्डरीकाक्षादौ चक्षुष्येव प्रसिद्धिप्राचुर्यात्। सङ्कोचो माभूदित्यभिप्रायवानाह। अक्षाणीन्द्रियाणि घ्राणादीनि षट् न त्वेकादश सांख्यवत् पञ्च वा बौद्धवत्। सत्त्वाहङ्कारप्रभवत्वस्य लक्षणत्वस्य लक्षणस्यासिद्धेरहङ्कारादिप्रक्रियाया एवानभ्युपगमात्। इन्द्रस्यात्मन उपकारकाणीन्द्रियाणीत्यस्य शरीरादिगतत्वेनातिव्यापकत्वात्। शरीरसंयुक्तं साक्षात्प्रतीतिसाधनमित्येव तु लक्षणम् बौद्धोपि युगपत् ज्ञानानुपपत्त्या मनोधिकमिन्द्रियमङ्गीकारयितव्यः। अन्यथा व्यासङ्गानुपपत्तेः। ज्ञानान्तरभावाद्व्यासङ्गोपपत्तौ चक्षुरादिकमपि हापयितव्य इति। तदेतद् व्युत्पत्तिनिमित्तं स्मृतिसंशयादिसाधारणत्वात्। उपलक्षणं चैतत् लक्षणं तु यदनेनोपलक्ष्यते साक्षात्कारि यथार्थं ज्ञानं प्रत्यक्षमिति हि तत्। तत्र बुद्ध्याधिकारेण ज्ञानमिति लब्धे अ-

(१) प्रतीत्य यदुत्पद्यते तत्प्रत्यक्षम्–पा० ५ पु०।

तद्धि द्रव्यादिषु पदार्थेषूत्पद्यते । द्रव्ये तावद् त्रिविधे (१)महत्यनेकद्रव्यवत्त्वोद्भूतरूपप्रकाशचतुष्टयसन्निकर्षाद् धर्मादिसामग्र्ये च स्वरूपालोचनमात्रम्(२) ।

ज्ञानव्यवच्छेदः । विद्याप्रभेदाधिकारात् यथार्थमिति लब्धे अविद्याप्रभेदविपर्ययाद्व्यवच्छेदः इन्द्रियापेक्षत्वेन च साक्षात्कारित्वे लब्धे क्षिप्तं तेनानुमानादित्रयव्यवच्छेदः । न चैवमिन्द्रियतत्संयोगाव्याप्तिर्दोषाय । न ह्यत्र प्रत्यक्षं प्रमाणमधिकृतमपि तु बुद्धिप्रसङ्गात् यदि तदपि अपेक्षितं तदा तत्साधनमिति गृह्यताम् । तदेतद्विषयतः कारणतः स्वरूपभेदेन प्रपञ्चयति तद्धीति । हिशब्दः स्वल्वर्थः । स्पष्टतामाह । द्रव्यादीति । विषयीकृत्य स्पष्टमुत्पद्यत इति लोकप्रसिद्धमेतन्नाप्रत्यक्षमित्यर्थः । तदेतदनुपदमेव वक्ष्यति इत्येतदस्मदादीनामिति । द्रव्ये तावत् त्रिविधे पृथिव्यामप्सु तेजसि चेत्यर्थः । किमविशेषात्सर्वत्र नेत्याह । महति महत्त्ववति तेन महत्त्वस्य द्रव्यग्रहणकारणत्वमुक्तम् । अकारणत्वे तत्प्रकर्षानुविधानानुपपत्तेः । न ह्यकारणस्य प्रकर्षमकार्यमनुविधत्ते न च परिमाणप्रकर्षः कारणसंख्याप्रकर्षमनादृत्य सम्भवति । तत्र परिमाणप्रकर्षोत्पाद्द्वारेण तस्यापि प्रत्यक्षकारणत्वमस्ति तदाह अनेकद्रव्यवत्त्व इति । अनेकं द्रव्यमारम्भकं येषामवयवानां तेऽनेकद्रव्या अवयवास्तद्वत्त्वमनेकद्रव्यवत्त्वं च स्वभावं प्रकाशस्यालोकः तैः सहिताः, चतुष्टयसन्निकर्षात् आत्मा मनो बहिरिन्द्रियं ग्राह्यं च द्रव्यमिति चतुष्टयसंयोगात् धर्मादिसामग्र्ये सति ध-

---

(१) पृथिव्युदकज्वलनसञ्ज्ञके-इत्यधिकं-५ पु० ।

(२) प्रत्यक्षमित्यधिकम ६ पु० ।

सामान्यविशेषद्रव्यगुणकर्मविशेषणापेक्षादात्ममनः(१)सन्निकर्षात् प्रत्यक्षमुत्पद्यते सद् द्रव्यं पृथिवी विषाणी शुक्लो गौर्गच्छतीति। रूपरसगन्धस्पर्शेष्वनेकद्रव्यसमवायात् स्वगतविशेषात् स्वाश्रयसन्निकर्षान्निय-

---

र्माधर्मौ दिक्कालावीश्वरश्चेति साधारणानि निमित्तानि तेषां समग्राणां भावे सति स्वरूपस्यालोचनं निर्विकल्पकं प्रत्यक्षं साक्षात्कार्य्युत्पद्यत इति भाविनासम्बन्धः। नन्वेतत् स्वचरितविरुद्धं सामान्यज्ञानं द्रव्यज्ञानं गुणज्ञानमिति पूर्वपूर्वापेक्षमुत्तरोत्तरमिति द्वित्वादौ व्युत्पादितं यत्र तु द्रव्यज्ञानमेव प्रथमत इत्याशङ्क्याह सामान्येति। विशेष्यज्ञानमधिकृत्य तदुक्तं नालोचनमधिकृत्यालोचनकाले सर्वेषां योग्यदेशस्थानान्तदुपलब्धिसामग्रीसन्निधाने स्फुरणस्येष्यमाणत्वात् विशेष्यज्ञानं प्रति हि विशेषणज्ञानं कारणं न हि दण्डत्वमनुपलभ्य कश्चिद्दण्डीति प्रत्येति स्वरूपन्तु दण्डीप्रतीतावपि गृह्यत एवेति भावः। न च समवायिनो धर्मा द्रव्यस्य व्यञ्जका इति नियमो गोत्वाद्यप्रतीतावपि तदाश्रयस्य प्रतीतेः। अन्यथा संशयाद्यनुपपत्तिप्रसङ्गात्। योपि रूपादिर्व्यञ्जकः सोपि सत्तया न तु स्वज्ञानेन महारजताद्यभिभूते धवलिम्नि पटस्य प्रतीतेरिति। तथापि सविकल्पकोत्पत्तावपि इन्द्रियार्थयोः सामर्थ्ये निर्विकल्पकसमसमयमेव तदुत्पद्यते असामर्थ्ये पश्चादपि नोत्पद्यत इत्यत्राप्येतदेवोत्तरं सामान्यविशेषेत्यादि न हि कार्यविशेषानुविहितभावाभावं सहकारिविशेषमपेक्ष्यमाणस्य सामर्थ्यं हीयते। तथा च घटस्यालोचनेपि चक्षुषः प्रकाशापेक्षितया शक्तिरवसीदते। ननु वि-

---

(१) आत्ममनसोः—पा० ६ पु०।

शिष्टं वस्तु नास्त्येव स्वरूपतोधिकं सामान्यादीनां कल्पितत्वात् व्यावृत्तेश्च व्यावृत्तिमतोनन्यत्वात् तुच्छत्वाच्च । ततस्तैमिरिककेशज्ञानवत् वस्त्वननुरोधितया न सविकल्पकज्ञानं प्रत्यक्षम् अत्राप्येतदेवोत्तरं सामान्येति । स्थैर्यसिद्धौ सामान्यादीनां विशेषणानां व्यावृत्तेश्च विशिष्टताया अविरोधेनानुभवसिद्धत्वात् । अन्येषां च बाधकानां निराकृतत्वात् निराकरिष्यमाणत्वादिति भावः । एतेन प्रत्यक्षत्वतदभिलापसंसर्गयोग्यप्रतिभासं यथा निर्विकल्पकं यदभिलापसंसर्गयोग्यप्रतिभासं तत्प्रत्यक्षं यथा शाब्दलैङ्गिकविकल्पाविति प्रत्यक्षविपर्ययौ प्रत्याख्यातौ वेदितव्यौ अभिलापनिमित्तानां सामान्यादीनां परमार्थसत्त्वे प्रत्यक्षाभिलापसंसर्गयोग्यप्रतिभासत्वयोरबाधात ? न च निर्विकल्पकस्य प्रत्यक्षत्वप्रयुक्ताभिलापसंसर्गयोग्यप्रतिभासत्वमपि तु तथा प्रतिभाससामग्रीविरहप्रयुक्तम् । नाप्यभिलापसंसर्गयोग्यप्रतिभासप्रयुक्तमप्रत्यक्षत्वं शाब्दलैङ्गिकविकल्पानाम् अपि त्वनिन्द्रियकरणत्वप्रयुक्तमिति त एवान्यौपाधिकमस्य साक्षात्कारत्वं मुख्ये बाधकाभावात् । तद्गतत्वेनाननुभवाच्च बाधकं विनाप्यनुभयमानस्यावधारणेतिप्रसङ्गात् । तदिदमुक्तम् प्रत्यक्षमुत्पद्यत इति । न च साक्षात्कारित्वेपि भ्रान्तत्वादस्य प्रत्यक्षाभासत्वमिति युक्तम् । तद्धि न देशकालाकारकृतं जात्यादियोजनायां सम्भवति गेहस्थस्य मणेः क्वचित् वस्तुत्वत्वेदशत्वेशस्याभावादर्धरात्रस्थस्य मध्याह्नोपलम्भवत् कालवैकल्यानुपपत्तेः पीतशङ्खवत् स्वरूपविपर्ययानुपपत्तेः अस्थिरस्य स्थिरत्वेनासमर्थस्य समर्थत्वेनास्थूलस्य स्थूलत्वेनावभासो विकल्प इति तु स्वप्नदर्शनम् क्षणभङ्गस्य भङ्गादपोहवादस्यापोह्यत्वादवयव्युपद्रवाणां विद्रावणादिति । नापि डित्थोयमित्यादिनामयोजनायामनर्थात्मनः शब्दस्य तदर्थतयावभास-

तेन्द्रियनिमित्त(१)मुत्पद्यते। शब्दस्य त्रय(२)सन्निकर्षा-नादभ्रान्तत्वसम्भवात् । न हि डित्थोयण्डित्थशब्द इति क-श्चिदुपदिशति अपि तु डित्थशब्दवाच्य इति । न चैतदन्य-था । अथ श्रौत्रस्य शब्दस्य चिरध्वस्तस्य चाक्षुषे विकल्पे कथमवभासो विभ्रमादन्यत्र न चाक्षुषोयमिति न कथंचि-त्तटस्थ एव तु स्मर्यमाणः संज्ञिनमुपलक्षयतीति न किंचिद-नुपपन्नमिति । न चैवं शब्दादिस्मृतेरिन्द्रियव्यापारव्यवधायक-त्वसहकारित्वाव्यवधायकत्वानुपपत्तेः । तथात्वे चातिप्रसङ्गा-दिति संक्षेपः । सामान्यान्येव परस्परतो विलक्षणत्वात् विशे-षाः सामान्यविशेषाः । द्रव्यं च गुणकर्म च तान्येव विशेषणा-नि व्यवच्छेदकानि । तदपेक्षादात्ममनःसंयोगादित्येकदेशोत्की-र्तनेन सर्वमेव पूर्वोक्तं स्मारयति । उदाहरति । सदिति । सत्ता-विशिष्टं, द्रव्यमिति द्रव्यत्वविशिष्टं पृथिवीति पृथिवीत्वविशिष्टं विषाणीति विषाणद्रव्यविशिष्टं शुक्ल इति शुक्लगुणविशिष्टम् गौ-रिति गोत्वविशिष्टं गच्छतीति क्रियाविशिष्टम्। अथवा सदित्यादि सामान्यद्रव्यगुणकर्मविशिष्टं गोद्रव्यावगाहकमेवेदं ज्ञानमिति। एवं प्रत्यक्षं द्रव्यस्य व्याख्याय गुणस्याह । रूपेति । अनेकद्रव्यवद्द्र-व्यसमवायान्महत्त्ववद्द्रव्यसमवायात् । स्वगतविशेषादुत्तरसमा-ख्यातात् सामान्यविशेषात् स्वाश्रयसन्निकर्षात् इन्द्रियेण संयुक्त-समवायादिति यावत् । नियतमिन्द्रियं निमित्तं यस्य चक्षुरेव रूपज्ञानस्य रसनमेव रसनज्ञानस्य घ्राणमेव गन्धज्ञानस्य त्वगि-न्द्रियमेव स्पर्शज्ञानस्य तथोक्तम् । शब्दस्य त्रयसन्निकर्षात् आ-त्ममनःश्रोत्रसन्निकर्षात् संयोगलक्षणात् श्रोत्रसमवेतस्य तेनैव श्रो-

---

(१) निमित्तज्ञानमुत्पद्यते–पा० ५ । ६ पु० ।

(२) तु त्रितयसन्निकर्षात्–पा० ५ । ६ पु० ।

चक्षुःश्रोत्रसमवेतस्य तेनैवोपलब्धिः । संख्यापरिमाणपृथक्त्वसंयोगविभागपरत्वापरत्वस्नेहद्रवत्ववेगकर्मणां प्रत्यक्षद्रव्यसमवायाच्चक्षुः(१)स्पर्शनाभ्यां ग्रहणम् । बुद्धि-

---

त्रेणैवोपलब्धिः संख्यादीनान्द्रव्यग्रहणयोग्यतान्तर्भूतयोग्यतानां द्रव्यवद्ग्राह्यमिन्द्रियाभ्यामुपलब्धिरित्याह संख्येति । तदुक्तं प्रत्यक्षद्रव्यसमवायादिति । सामान्यगुणानां स्नेहस्य विशेषगुणस्य कर्मणश्च कर्मप्रत्यक्षमित्येके न क्षमन्ते । संयोगविभागपरंपरैव केवलमुपलभ्यते ततः पुनरयं चलतीति प्रत्ययः संयोगविभागानुमितकर्मगोचर इति तदसत् सिद्धे ह्यप्रत्यक्षप्रत्यक्षत्वे तत्प्रत्ययस्यान्यथासमर्थनमुचितम् यथा वायोर्न त्वन्यथातिप्रसङ्गात् । तदेव तु कुतः सिद्धमिति वाच्यम् न तावदुपलब्धेरेव तस्याः साध्यत्वात् नाशुतरविनाशित्वादिति व्यभिचारात् । नापि समनन्तरदेशसंयोगव्यवहितत्वात् विभागेन व्यभिचारात् । न परमाणुवृत्तित्वात् तत एवासिद्धेश्च । महति द्रव्येतिवर्तमानं तत्प्रत्यक्षमिष्यते न परमाणौ । यदि तत्प्रत्यक्षमेकस्यामपि कर्मव्यक्तौ व्युत्पन्नायां चलतीति प्रत्ययः किं न स्यादिति चेत् न संयोगविभागयोरपि तुल्यमेतत् । तथा च कथमनुमीयेतापि । कर्मत्वादेव परमाणुकर्मवादिति चेत् न परमाणुगुणदृष्टान्तेन सर्वगुणानामप्यतीन्द्रियत्वापातात् । आश्रयामहत्त्वमेव तत्प्रयोजकं न परमाणुगुणत्वमतो रूपादिप्रत्यक्षस्यानन्यथासिद्धेस्तद्बाध एव दूषणमिति चेत् । तुल्यमिति । यदि च पूर्वदेशविभागोत्तरदेशप्राप्तिपरम्परया गतिरनुमीयते आदित्यादेरिव सर्वत्र चलतीति प्रत्ययो न स्यात् । न ह्युपलभ्यमानदेशान्तर-

---

(१) समवायादाश्रयद्रव्यवच्चक्षुः–पा० ५ पु० ।

सुखदुःखेच्छाद्वेषप्रयत्नानां द्वयोरात्ममनसोः संयोगादुपलब्धिः(१)। भावद्रव्यत्वगुणत्वकर्मत्वादीनामुप-

---

प्राप्तिरपि मयूखमाली चलतीति कश्चित्प्रत्येति। तत्र देशान्तरप्राप्तिर्न प्रतीयत एव। देशान्तरस्यैवाकाशादेरप्रतीतिरिति चेत् न तर्हि सन्तमसे खद्योतस्यापि देशान्तरप्राप्तिरवसीयते तथा च गतिरपि नानुमीयेत। तस्य भागैरेव संयोगविभागाः प्रतीयन्त इति चेत्। गभस्तिमालिनोप्येवमस्तु। तदालोकस्य व्यापकत्वात् न तेन संयोगविभागौ लक्ष्येते इति चेत्। अव्यापकेनापि खद्योतालोकेन तस्य तौ न लक्ष्येते। घनोदकवत् युगपत् संचारित्वात् अवयवावयवितया संयोगविभागासम्भवाद्वा देशान्तरस्य चाकाशादेरनुपलब्धिरुभयत्रापि तुल्येति। अथ द्रव्यत्वे चाविशिष्टत्वे व्यवधानाद्यनुपपत्तौ अचलनचक्षुषोपलब्धावनुपलभ्यमानत्वाद्देशान्तरप्राप्तिमनुमाय तया गतिरनुमीयते इति मन्यसे तदेतदुभयत्रापि तुल्यं कथमेकत्र चलत्यन्यत्र चलतीतिप्रत्यय इत्येषा दिक्। बुद्ध्यादीनामान्तराणां प्रत्यक्षतामाह बुद्धीति। द्वयोरात्ममनसोः सन्निकर्षात् संयोगात् आत्मसमवेतानामिति शेषः। तत्र बुद्धौ केचित् स्वसंवेदनं प्रत्यक्षमाहुः। अन्ये त्वप्रत्यक्षैव बुद्धिः प्राकट्यानुमेयेत्याचक्षते उभयत्रापि प्रमाणाभावः। बुद्धिः स्वव्यवहारे वेदनान्तरानिरपेक्षा वेदनत्वात्। यत्तु पुनः स्वव्यवहारे वेदनान्तरापेक्षं न तद्वेदनं यथा पटादीति चेत् न। परेण परवेदनव्यवहारे कर्तव्ये वेदनस्यापि वेदनान्तरापेक्षत्वेन बाधितत्वात्। तत्परिहारेणान्यत्र साधने विपक्षगामितया विरुद्धत्वाच्च।

---

(१) सन्निकर्षादुपलब्धिः—पा० ५ पु०।

लभ्याधारसमवेतानामाश्रयग्राहकै(१)रिन्द्रियैर्ग्रहणमित्येतदस्मदादीनां प्रत्यक्षम्। अस्मद्विशिष्टानान्तु योगि-

---

एतेन स्वव्यवहारे सर्वे सजातीयापेक्षा यथा घटो घटव्यवहार इत्यादि निरस्तं वेदितव्यम् । अनवस्थाप्रसङ्गस्त्ववश्यवेद्यत्वानभ्युपगमेन निरसनीयः । प्रकाशत्वादित्यसाधारणमसिद्धं वेति । विवादाध्यासितवेदनं वेदनान्तरगोचरः वेदनत्वात् पुरुषान्तरवेदनवत् अवेदने तद्व्यवहारविलोपप्रसङ्गः । स्वयमेव वेदने पुरुषान्तरवेदनेपि च वेदनान्तरापेक्षत्वप्रसङ्ग इति । कार्यलिङ्गानुमेयत्वे तदसिद्धिप्रसङ्गः वेदनप्राकट्यव्यवहारयोरुपपत्तेरिति संक्षेपः । भावेति । भावः सत्ता तेषां सामान्यानामुपलभ्याधारसमवेतानामिति । आश्रययोग्यतान्तर्भूतयोग्यत्वममीषां दर्शयति । अन्यथा परमाणवादिष्वपि सत्तादिकं प्रत्यक्षमापद्येत स्वरूपयोग्यताया अविशेषात् । अयोग्यत्वे घटादावनुपलब्धिप्रसङ्गात् अत एवाह स्वाश्रयग्राहकैरिन्द्रियैरिति । तत्र सत्तायां गुणत्वेन सर्वेन्द्रियजज्ञानं द्रव्यत्वसंख्यादिसामान्ये त्वैन्द्रियं पृथिव्यादिषु त्वैन्द्रियकं रूपादिषु नियतेन्द्रियनिमित्तं बुद्धित्वादौ मानमिति । द्रव्ये संयोगात् रूपादिषु बुध्यादिषु च संयुक्तसमवायात् । रूपत्वादौ संयुक्तसमवेतसमवायात् । शब्दत्वादिषु समवेतसमवायात् किमनेन प्रपञ्चेन इन्द्रियेण स्वाश्रयसन्निकर्षात् देवगुणादीनां ग्रहणादीनां ग्रहणादिति केचित् । स्वाश्रयसन्निकर्षादिति कोर्थः । तत्समवेतस्येन्द्रियेण सन्निकर्षादिति । तदेवं विषयविवर्सक्षौमपरीधानमनुहरति । वयं हि ब्रूमो यदिन्द्रियेण सन्निकृष्टं

---

(१) स्वाश्रयग्राहकै-पा० ६ पु० ।

नां युक्तानां योगजधर्मानुगृहीतेन मनसा(१) स्वात्मा-न्तराकाश(२)दिक्कालपरमाणुवायुमनस्सु तत्समवेत(३)-गुणकर्मसामान्यविशेषेषु समवाये चावितथं स्वरूपदर्श-

---

तत्समवायादिति । अभावस्य तु योग्यप्रतियोगिनो विशेषण-भावादिति चानुक्तमपि लभ्यते तत्र तत्र विशिष्टस्योपदा-दित्यभिप्रायवानुपसंहरति इत्येतदिति । अयोगिनामित्यर्थः । यो-गिप्रत्यक्षमाहात्म्यद्विशिष्टानामिति । विवरणं योगिनामिति ध्या-निनामित्यर्थः । ते च द्विविधाः । युक्तवियुक्तभेदात् । तत्र युक्ता इन्द्रियेभ्यः प्रत्याहृत्य साक्षात्कर्तव्यवस्तुन्यादरेण मनो विधायाप्रवर्त्तमानचिन्तासन्तानाः वियुक्तास्त्वत्यन्ताभ्यासेन परमवशीकारमापन्नाविगतावरणाः सर्वतः प्रद्योतमानयो निरवशे-षिताभ्यासाः । तत्र युक्तानां समाधिस्थानां योगजधर्मानुगृही-तेन मनसेति । आभ्यासिकस्य संस्कारप्रचयस्य क्रमान्तरका-मिनीज्ञानसाधारण्येन प्रत्यक्षैकहेतुना । नापि प्रमाणपरिगृहीतार्थ-विषयत्वं भावनाया विशेषः धूमेन पर्वतनितम्बवर्त्तिनमग्निमनु-माय शीतार्त्तस्य ध्यायत इन्धननिवृत्तौ निवृत्तेपि दहने त-त्साक्षात्कारस्य प्रत्यक्षतापत्तेः । अत उक्तं योगजधर्मानुगृहीते-नेति । योगाच्च धर्मो जायत इत्यत्र योगविधय एव प्रमाणम् तेषां कर्षविधितुल्ययोगक्षेमत्वात् । तेनानुग्रहः सहकारिता । अस्मिन्नात्मनि ततोन्यस्मिन्नात्मान्तरे आकाशे दिशि काले वायौ परमाणुषु चतुर्विधेषु मनःसु तत्समवेतेषु यथा-सम्भवं गुणेषु कर्मसु सामान्येषु विशेषेषु समवाये चावि-

---

(१) योगजधर्मानुपगृहीतेन मनसा–पा० ६ पु०।

(२) आत्मनि आत्मान्तराकाश–पा० ६ पु०।

(३) तत्समवेतेषु च–पा० ५ पु०।

नमुत्पद्यते । वियुक्तानां(१) पुनश्चतुष्टयसन्निकर्षाद्योगजधर्मानुग्रहसामर्थ्यात् सूक्ष्मव्यवहितविप्रकृष्टेषु(२) प्रत्यक्षमुत्पद्यते(३) तत्र सामान्यविशेषेषु स्वरूपालोचन-

---

तथं सत्यमस्य विवरणम् अरूपदर्शनमिति । यद्यप्यथैःस्मदादीनां कदाचित् विगलितशरीरादिमिश्रीभावः क्षणमात्रमान्गत्येव ? । तथापि बलवदविद्यासंस्कारमध्यपतितमेतद्विज्ञानं प्रतिपक्षकक्षाप्रवेशेन वशीकृतशरीरं ज्ञानकलापकवलितायां भूमाविव कलमबीजं [illegible]राङ्कुराय न कल्पत इत्यसत्कल्पतया अपेक्ष्य योगिप्रत्यक्षे दर्शितमित्यवधेयम् । वियुक्तानामाह । वियुक्तानां पुनरिति । न हि समाधयः समाधिप्रभावाद्विकरणधर्मा गोणिमाद्याः कार्यसिद्धीर्दूरश्रवणाद्याश्चेन्द्रियसिद्धीरासादितवन्तः तथा च तेषां चक्षुरादिनेव सूक्ष्मेऽपि परमाण्वादौ व्यवहिते नागलोके देशविप्रकृष्टे सुरसदनादिके कालविप्रकृष्टे अतीतादिके मनसा योगजधर्मानुग्रहरूपात्सामर्थ्यात् ज्ञानमुत्पद्यत इति चतुष्टयसन्निकर्षादित्यनेनेन्द्रियसन्निकर्षजन्यत्वमुपलक्ष्यते । प्रमाणं तु योगिप्रत्यक्षे स्वर्गापूर्वदेवतादयः कस्यचित्प्रत्यक्षाः प्रमेयत्ववस्तुत्वसत्त्वादिभ्यः पटवदिति विपक्षबाधके तदनुविधिवैयर्थ्यप्रसङ्गः । ननु प्रयोजकं सर्वमेतत् स्वकारणसामग्रीसंभवप्रयुक्तकार्यं न तु विषयधर्मप्रमेयत्वादिमात्रं न हि प्रमेयत्वात् पार्थिवाः परमाणव आप्यद्रव्याश्रयाः तत्परमाणुवत् । नापि रसादयः चाक्षुषाः प्रमेयत्वाद्रूपादिवदिति शक्यम् । न च प्रत्यक्षादिषु प्रत्यक्षसामग्री सम्भवति । चक्षुरादीनां सम्बद्धवर्तमान-

---

(१) विमुक्तानां तु—पा० ५ पु० । विमुक्तानां च—पा० ६ पु० ।

(२) अर्थेषु—इत्यधिकं पु० ।

(३) ज्ञानम्—इत्यधिकं ५ पु० ।

मात्रं प्रत्यक्षं प्रमाणं प्रमेया द्रव्यादयः पदार्थाः प्रमा-

प्रतिनियतविषयत्वात् मनसश्च बहिरस्वातंत्र्यात् । कर्मान्तर-स्वप्नकामिनीज्ञानादौ चक्षुराद्यनपेक्षस्यापि मनसः स्वातन्त्र्यमुप-लब्धमिति चेत् । न । तस्य स्वप्नवहनाडीसिद्धोपघातेन विक्षत-त्वात् । ननु विष्णु ते साक्षात्कारेऽपि क्वचिन्मनसो बहिः स्वा-तन्त्र्यमधिगतन्तथा सत्यनुबधिराद्यभावप्रसङ्गादिति । अत्रो-च्यते । न तावद्धर्मं कारणमनादृत्य स्वर्गादौ प्रत्यक्षं साधयामो येनाप्रयोजकत्वमाशङ्क्येत किन्तु कारणपुरस्कारेणैव मनसश्च यथा सिद्धोपघातापेक्षस्य बहिरुपप्लवजनकत्वान्नानुबधिराद्य-भावप्रसङ्गः तथा योगजधर्मानुगृहीतस्य बहिरनुपप्लवजननेऽपि सिद्धोपघातादेवान्वयव्यतिरेकाभ्यां मनःसहकारित्वमुपप्लवैव गतिः योगजस्यापि धर्मस्य तद्विधेरनुपप्लव इति न कश्चिद्विशेषः । अप्रामाण्ये वा पुराणादीनां कर्मविधिष्वपि कः समाश्वास इति । यत्तु पार्थिवाः परमाणवः आप्याश्रयद्रव्याश्रया इति किं न सा-ध्यते इत्युक्तं तत्र प्रतिज्ञापदव्याघातनिरस्ततया कथं साध्यता-म् । तथाहि यदि पृथिवीकार्यानुमितास्ते कथमाप्यद्रव्याश्रयाः अथाप्यद्रव्याश्रयाः कथं पार्थिवाः । मूर्त्तानां समानदेश-ताविरोधात् । तेषामारम्भकत्वस्य विजातीयानारम्भकत्वानि-यतस्यैव धर्मिग्राहकप्रमाणसिद्धेस्तत्साधने बाधनाच्च । एवं र-सादयः कस्यचिच्चाक्षुषा इत्यत्रापि रसादिषु मध्ये रूपैक-व्यञ्जकमिन्द्रियं चक्षुरिति मतं रूपस्य व्यञ्जकमिति वा यदि हि रसादिषु मध्ये रूपमात्रग्राहकं चक्षुः कथं तद्ग्राह्या रसादयोऽथ तद्ग्राह्या रसादयः कथम् । तद्रूपमात्रग्राहकमिति द्वितीये सिद्धसाधनं मनसः सर्वविषयत्वादिति । न चैवं त-

तात्मा प्रमितिर्द्रव्यादिविषयं ज्ञानम् । सामान्यविशेष-

चापि व्याघातः स्वर्गादीनामतीन्द्रियत्वेनैव सिद्धेः । तथा च स्वर्गादयः कस्यचित् प्रत्यक्षा इत्यतीन्द्रिया ऐन्द्रियका इत्युक्तं भवति । न । प्रतिपक्षसंदेहाविरोधात् । न हि बुद्ध्यादयो अप्रत्यक्षा इति स्वयमेषां प्रत्यक्षत्वं विरुध्यते । तथापि योगिनो नातीन्द्रियार्थदर्शिनः प्राणित्वादस्मदादिवत् । तद्बुद्धिरपि न परमाण्वादिविषया बुद्धित्वादिति । तदिन्द्रियं नातीन्द्रियार्थविषयमिन्द्रियत्वादस्मदादीन्द्रियवत् इत्यादीनां प्रतिपक्षसाधनानां का गतिरिति चेत् मीमांसागुरवो मीमांसानभिज्ञाः प्राणित्वात् । तद्बुद्धिर्न वेदार्थविवेकवती बुद्धित्वात् । तन्मनो न तद्विषयमिन्द्रियत्वात् । त एव दृष्टान्ताः इत्येषां का गतिरिति संक्षेपः । ननु प्रत्यक्षमिति प्रमाकरणविशेष इति प्रसिद्धम् । तत्कतमदत्र प्रमाणं किं वास्य फलमित्यभिसन्धाय प्रमाणफलविभागमाह । तत्रेति । तेषु साक्षात्कारिषु समीचीनज्ञानेषु मध्ये सामान्यविशेषेषु द्रव्यगुणकर्मसमवेतेषु स्वरूपालोचनमात्रं सविकल्पकं प्रत्यक्षं प्रमाणं प्रमीयतेऽनेनेति व्युत्पत्त्या प्रमेया द्रव्यादयः पदार्था यथायथं सर्व एव परिच्छेद्या विज्ञेया इति यावत् । प्रमाता परिच्छेत्ता आत्मा यथासम्भवं योगी चायोगी च । प्रमितिर्द्रव्यादिविषयं ज्ञानं सम्यक् निश्चयः । अत्र प्रमाकरणमिति प्रमाणलक्षणं प्रमाणविषय इति प्रमेयस्य प्रमाश्रय इति प्रमातुः सम्यगनुभूतिरिति प्रमायाः । साक्षात्कारित्वेन विशेषितमेतदेव प्रत्यक्षप्रमायाः । नन्वेवंलक्षणकतया सामान्यविशेषज्ञानमपि प्रमितिः तथा च तत्र किं प्रमाणमत आह । सामान्येति । अविभक्तं ज्ञानाविशिष्टं शुद्धमिति यावत् । किं तदालोचनमात्रं आलोच्यते-

ज्ञानोत्पत्तावविभक्त(१)मालोचनमात्रं प्रत्यक्षं प्रमाणम्
अस्मिन्नान्यत्प्रमाणान्तर(२)मस्ति अफलरूपत्वात्(३)।
अथवा सर्वेषु पदार्थेषु चतुष्टयसन्निकर्षादवितथमव्य-
पदेश्यं यज्ज्ञानमुत्पद्यते तत्प्रत्यक्षं प्रमाणम् प्रमेया

नेनेत्यालोचनमिन्द्रियार्थसन्निकर्षः स एव मात्रा शरीरं यस्य तत्तथोक्तं तत्प्रत्यक्षं प्रमाणमस्मिन् साध्ये नान्यत्प्रमाणमपि कुतः तस्याफलरूपत्वात् । प्रमारूपं फलं यत्तन्न भवतीत्यर्थः । प्रमा हि प्रमाणसाध्या न तु कार्यमात्रं कारणान्तरन्तु तदपेक्षत इति । न चैवमनवस्था दोषाय अनादित्वादिति । प्रमाणफलविभागे प्रमाणान्तरमाह । अथवेति । वाशब्दः समुच्चये न तु विकल्पे(४) द्रव्यादिज्ञानोत्पत्तावपि द्रव्यादिज्ञानं प्रमाणमिति वाक्यार्थः । तदेवाह सर्वेषु पदार्थेषु द्रव्यादिष्व(५)वितथं संशयविपर्ययरहितम् अव्यपदेश्यं शब्दाजन्यं यत्परिज्ञानं जायते तत्प्रत्यक्षं प्रमाणम् । प्रमाकरणं शब्दाजन्यमिति तु न सविकल्पकव्यवच्छेदार्थं किन्तु अव्युत्पन्नस्य सन्निहितेऽप्यर्थे व्याप्रियमाणे चक्षुषि शब्दश्रुतेरनन्तरं यद्वारिति तत्र ज्ञानं जायते तत्र रेखोपरेखाद्यर्थं प्रत्यक्षोपयोगेऽपि(६) शब्दस्यैव कारणत्वात् तद्व्यवच्छेदार्थमिति द्रष्टव्यम् । तस्य फलमाह प्रमितिरिति । किं पुनस्तदि-

---

(१) अवियुक्त-पा० ५ पु० ।

(२) न त्व तस्मिन्नन्यत्प्रमाणान्तर-पा० ५ पु० ।

(३) अफलस्वरूपत्वात-पा० ५ पु० ।

(४) न विकल्पे-पा २ पु० ।

(५) द्रव्यादिषु विषयेषु-पा० २ पु० ।

(६) रेखोपरेखादिष्वक्षोपयोगेऽपि-पा० २ पु० ।

द्रव्यादयः पदार्थाः प्रमातात्मा प्रमितिर्गुणदोषमाध्यस्थ्यदर्शनामिति ॥

लिङ्गदर्शनात् सञ्जायमानं लैङ्गिकम् । लिङ्गं पुनः ।

यत आह गुणेति । गुणदर्शनमुपादेयत्वज्ञानं दोषदर्शनं हेयत्वज्ञानं माध्यस्थदर्शनं न हेयं नोपादेयमिति ज्ञानम् । यद्यपि चैतत्पदार्थस्वरूपबोधमात्रेण स्फुरति । तथापि तज्जातीयत्वलिङ्गदर्शनप्रभवतया तस्य च प्रत्यक्षफलतया पारम्पर्येणैतदवगन्तव्यम् ।

प्रत्यक्षानन्तरमुद्देशक्रमानुरोधेनानुमानलक्षणं व्याख्यातुमारभते लिङ्गदर्शनादिति । द्विविधः खल्वयमनुमानशब्दो भावसाधनः करणसाधनश्च । अनुमितिरनुमानम् । अनुमीयतेऽनेनेति चानुमानम् । तत्र यद्यपि प्रमाणत्वेन करणस्वरूपमेव व्युत्पादयितुमभिमतं तथापि करणस्य कारकविशेषतया तस्य क्रियासम्बन्धोपहितसंमततया अनुमितिरूपक्रियास्वरूपोपदर्शनेनैतदुपदर्शितं भवतीति भावप्रधानमेव निष्कृष्य व्याख्यातवान् । लिङ्गदर्शनात्संजायमानं लैङ्गिकं लिङ्गजन्यमनुमितिरूपं फलमित्यर्थः । बुद्ध्यधिकारात् ज्ञानफललाभे लिङ्गदर्शनजन्ये तद्गोचरसंस्कारे नातिप्रसङ्गः(१) । दर्शनं ज्ञानं तथाच दृष्टादनुमितात् स्मृताच्च लिङ्गादित्यर्थः । एतावांस्तु विशेषो वैशेषिकनये शब्दादीन्यनुमानशरीर एवान्तर्भवन्तीत्यनुमितानुमानमेव तत् सर्वमिति । संशब्देन चासम्यगर्थानां संशयविपर्ययस्मृतीनां व्युदासः । स्मृतिरपि यथानुभवा न तु यथार्थेति वक्ष्यमाणत्वात् । सञ्जायमानमिति वर्तमानोपदेशस्यापि यथार्थत्वो दर्शन एव तात्पर्यम् ।

(१) ज्ञानफललाभः तेन लिङ्गजन्यतद्गोचरसंस्कारे नातिप्रसक्तिः-पा० २ पु० ।

यदनुमेयेन सम्बद्धं प्रसिद्धं च तदन्विते ।
तदभावे च नास्त्येव तल्लिङ्गमनुमापकम् ॥

ननु लिङ्गं किमुच्यते अत आह लिङ्गं पुनरिति । लिङ्गं पुनः प्रसिद्धमेवेत्यर्थः । निरूपाधिकसाध्यसम्बन्धशालि लिङ्गमिति(१) लोकप्रसिद्धमेवेत्यर्थः । न चैवंविधमपि लिङ्गमितिकर्त्तव्यता-मन्तरेण स्वरूपमात्रेण प्रमाणम् । अन्तःकरणव्युत्पत्तिनिमित्तस्य प्रमाणस्य लक्षणार्थं सङ्ग्रहश्लोकं पठति । यदनुमेयेन सम्बद्ध-मिति । तल्लिङ्गमनुमापकमिति । तल्लिङ्गं प्रमाणमनुमापकम् (२) अनुमितिरूपप्रमाकरणम् । एतेन परामृश्यमाणं लिङ्गमनुमानम् । तथा च लिङ्गस्यावान्तरव्यापारवत्त्वेन करणत्वमिति सङ्गच्छत इति(३) भावः । इह श्लोके तच्छब्दस्योपात्तत्वात्तस्य(४) च नित्यं यच्छब्दसापेक्षत्वात् पूरयति(५) यदिति । यल्लि-ङ्गमनुमेयेन संबद्धं अनुमितिक्रियाव्याप्तमिष्टं तत्साधर्म्यवि-शिष्टेन धर्मिणा यत्सम्बद्धमंयुक्तं समवेतं विशेषणीभूतं च त-स्मिन्वर्तत इत्यर्थः । एतेन पक्षधर्मता लभ्यते एवं च सति चतुर्विधाः परमाणवो अनित्याः गन्धवत्त्वादिति भागासिद्ध-मपि परिहृतम् । सपक्षसत्त्वं दर्शयति । प्रसिद्धं च तदन्विते । चशब्दोऽप्यर्थः । तदन्विते साध्यधर्मान्विते सपक्षे प्रसिद्धमपि तेन सपक्षैकदेशवृत्तेरपि ग्रहणम् । तच्छब्देन योग्यतया साध्य-धर्म एव परामृश्यते । विपक्षाद्व्यावृत्तिमाह तदभावे च नास्त्येव

(१) सम्बन्धो यस्य तल्लिङ्गमिति–पा० २ पु० ।
(२) तल्लिङ्गमनुमापकमनुमितिरूपप्रमाकरणं–पा० २ पु० ।
(३) मपि संगृहीतामिति–पा० २ पु० ।
(४) तच्छब्दस्य–पा० २ पु० ।
(५) सूचयति–पा० २ पु० ।

विपरीतमतो यत्स्यात् एकेन द्वितयेन(१) वा ।
विरुद्धासिद्धसन्दिग्धमलिङ्गं काश्यपोऽब्रवीत् ॥

तदभावे अनुमेयाभावे अनुमेयविपर्यये विपक्ष इति यावत् । यथा स्वयमेव च व्याख्यास्यते अनुमेयविपरीते चेति । विपक्षैकदेशवृत्तेरपि निराकरणार्थमवधारणम् । यद्यपि च लिङ्गे निरूपित एव तद्विधर्मा लिङ्गाभासा इत्यर्थो लभ्यते तथाप्यसिद्ध्यादिरूपविशेषसंज्ञाज्ञापनार्थमाह विपरीतमिति । एतेन प्रतियोगिनिरूपणाल्लिङ्गप्रतिपत्तिः शिष्याणां सुकरा भवति । लिङ्गाभासव्यावृत्तं लिङ्गमिति व्यतिरेकिणापि लिङ्गलक्षणं दर्शितं भवति । अत उक्तलक्षणाल्लिङ्गात् कालात्ययापदिष्टप्रकरणसमत्वरहितात् एकेन लिङ्गलक्षणेन द्वाभ्यां लिङ्गलक्षणाभ्यां वा शब्दात् त्रितयेन च यद्विपरीतं रहितं तदलिङ्गं सामान्यतो लिङ्गाभासं कश्यपात्मजः कणादोऽब्रवीत् । का पुनस्तस्य विशेषसंज्ञा अत आह विरुद्धासिद्धमिति । समाहारे द्वन्द्वः । एतेनैतद्दर्शितं भवति । एकस्मिन्नपि दुष्टे यथायोगं बहूनि दूषणानि सम्भवन्ति । परिषदादिजिज्ञासायां समस्तान्यपि तान्युद्भावनीयानि । अजिज्ञासायां त्वेकमेव दूषणमुद्भाव्यमिति । यद्यपि सिद्धे हेतुस्वरूपे तदुत्तरकालमितरेषां विरुद्धत्वादिदोषाणामवकाश इति प्रथममसिद्धमेव हेत्वाभासमुदाहरन्ति । तथापि यद्यत्र स्फुटप्रतिभासं बलवच्च दूषणं तदेव वचनीयम् । अथवा सिद्धिः पक्षव्यवस्थितिः । सा चाविरुद्धस्यैव साधनस्य घटते न तु विरुद्धस्येति प्रथमं विरुद्धस्यैवोपन्यास इति विभावनार्थं समानतन्त्रसिद्धस्य(२) व्यतिक्रमः । तत्र सन्दि-

(१) यस्मादेकेन द्वितीयेन—पा० १ पु० ।
(२) क्रमस्य—इत्यधिकं २ पु० ।

यदनुमेयेनार्थेन देशविशेषे कालविशेषे वा सह-
चरितमनुमेयधर्मान्विते चान्यत्र सर्वस्मिन्नेकदेशे वा
प्रसिद्धमनुमेयविपरीते च सर्वस्मिन् प्रमाणतोऽसदेव

थानैकान्तिको अनैकान्तिक इति यावत् । स हि धर्मद्वयसद्भा-
वेपि न विपक्षात् व्यावर्तक इत्येकेन लिङ्गलक्षणेन विपरीतः ।
यथा शब्दोऽनित्यः प्रमेयत्वादिति । विरुद्धस्तु पक्षधर्मता-
सद्भावेपि न सपक्षे वर्तते नापि विपक्षाद्व्यावृत्त इति धर्मद्वयेन
विपरीतः यथा शब्दो नित्यः कृतकत्वात् । असिद्धस्त्वे-
केन द्वाभ्यां त्रिभिश्च विपरीतो भवति यथा अनित्यः
शब्दः सामान्यवत्त्वे सति चाक्षुषत्वात् इत्येकेन विपरीतः ।
तथाहि तस्य सपक्षे घटादौ सद्भावेपि विपक्षात् सामान्यादे-
र्व्यावृत्तावपि पक्षधर्मत्वं नास्तीति । द्वाभ्यां च विपरीतः यथा
शब्दोऽनित्यः अप्रमेयत्वात् इति । अप्रमेयत्वस्य विपक्षाद्व्यावृत्ता-
वपि न पक्षे सद्भावो नापि सपक्षे इति । त्रिभिर्विपरीतो यथा अ-
नित्यः शब्दोऽकार्यत्वात् अस्य हि न शब्दे सद्भावो नापि
सपक्षे घटादौ नापि विपक्षाद्व्यावृत्तिरिति । पूर्वोक्तसङ्ग्रहवाक्ये
अनुमेयेन सम्बद्धमित्यस्य विवरणम् अनुमेयेनेत्यादि । य-
द्यपि चानुमाने देशकालौ व्यभिचारिणौ न हि पर्वतादिदेश-
एव नापि प्रभातादिकाल एव धूमाद्दहनासिद्धिरिति प्रसिद्धमेव ।
तथापि क्वचिदनुमानविशेषे तयोरपि प्रयोजकत्वद्योतनार्थमुक्तं
देशविशेषे कालविशेषे चेति । एतच्चैवं सर्वत्र देशकालावि-
नाभूतमित्यत्राग्रे स्फुटीभविष्यति । प्रसिद्धं च तदन्वित इत्यस्य
विवरणमनुमेयधर्मान्विते चेति । प्रसिद्धं भूयो दृढव्याप्तिकतया
गृहीतम् प्रमाणत इत्यनुषज्यते । तदभावे च नास्त्येवेत्यस्य विव-

तदप्रसिद्धार्थस्या(१)नुमापकं लिङ्गं भवतीति । यत्तु यथोक्ताल्लिङ्गादेकेन धर्मेण द्वाभ्यां वा विपरीतं तदनुमेयस्याधिगमे लिङ्गं न भवतीत्येतदेवाह सूत्रकारः अप्रसिद्धोऽनपदेशोऽसन् सन्दिग्धश्चेति(२) ।

रणमनुमेयविपरीते चेति । व्यतिरेकदृष्टान्तस्यापि प्रामाणिकस्यैव परार्थमुपादानम्(३) । अन्यथा काल्पनिकस्यापि दृष्टान्तत्वे हेत्वाभासव्यवस्थानुपपत्तेः । एतच्च व्यतिरेकबलप्रयुक्तक्षणभङ्गादिसाधननिराकरणावसरे तत्प्रदेशे व्याख्यातमेव । तल्लिङ्गमनुमापकमित्यस्य विवरणं तदप्रसिद्धार्थस्येति । द्वितीयसंग्रहवाक्यविवरणं यत्तु यथोक्तादिति । ननु यदि यथोक्तरूपत्रयसम्पत्तिमात्रेण गमकत्वं तदा कालात्ययापदिष्टप्रकरणसमयोरपि गमकत्वं प्राप्तमत आह इत्याह सूत्रकार इति । अपदिश्यते व्यपदिश्यतेऽनेनेत्यपदेशो हेतुः नापदेशोऽनपदेशः । अहेतुस्तद्विरोधी हेत्वाभास इत्यर्थः । कोऽसौ हेत्वाभासस्तत्राहाप्रसिद्ध इति । दृढव्याप्तिकतया हि ज्ञानं प्रसिद्धिः । सा च सपक्ष एव चिन्त्यते । विरुद्धस्तु हेत्वाभासः सजातीये नास्ति प्रत्युत साध्यविपर्ययव्याप्त(४) इति व्युत्पत्त्या पक्षे अप्रसिद्धो अगृहीतव्याप्तिको विरुद्ध एवाभिधीयते इत्यर्थः । न केवलं विरुद्धोऽनपदेशः किन्तु पक्षेऽसन्नप्यसिद्धोऽनपदेश इत्यर्थः । न केवलं विरुद्धासिद्धौ किन्तु सन्दिग्धोऽनैकान्तिकश्चानपदेश इत्यर्थः । चकारादनपदेशस्य च पुनरावर्त्तनादन्योऽपि

---

(१) अप्रसिद्धस्यार्थस्या–पा० ७ पु० ।

(२) अ.३आ०१सू० १५। असन् सन्दिग्धश्चानपदेश–पा० ६ । ७पु० ।

(३) परमुपादानम–पा० १ पु० ।

(४) साध्यविपरीत–पा० २ पु० ।

विभिस्तु यत्र धूमस्तत्राग्निरग्न्यभावे धूमोपि न भवतीति। एवं प्रसिद्धसमयस्यासन्दिग्धधूमदर्शनात् साहचर्यानुस्मरणात् तदनन्तरमग्न्यध्यवसायो भवतीति(१)।

कालात्ययापदिष्टप्रकरणसमरूपो हेत्वाभासोस्तीति सूचितम्। निःप्रतिपक्षमेव पटुतरप्रत्यक्षाद्यबाधितमेव हि साध्यं प्रायशः साधनार्हमिति लोकप्रसिद्धत्वादुव्यक्तमनभिधानम्। अप्रसिद्धपदेन संग्रहो(२) न पुनरभावात् तथाच वक्ष्यते। प्रसिद्धं च तदन्विते इत्यनेन च तयोर्निराकरणमिति रमणीयम्। न पुनर्यदनुमेयेन सम्बद्धमित्यनेनापाततस्तयोरपि पक्षधर्मत्वात् व्याख्यानेन स्वपक्षधर्मतायामसिद्धत्वे सर्वमसिद्ध एवान्तर्भवतीति(३)। न चैवं सत्यन्वयव्यतिरेकमात्रस्यैवेदं लक्षणमिति वाच्यम्। केवलान्वयिनः केवलव्यतिरेकिणोपि प्रमाणसिद्धत्वात्। अन्यथा वैधर्म्यदृष्टान्तव्युत्पादनस्यापि वैयर्थ्यात्। ननु स्वरूपत्र(४)यसम्पत्तिमतो न गमकत्वं व्यभिचारात्। ततोप्यधिकस्य गमकत्वे तदुदाहरणप्रसङ्गात्। सत्यं वस्तुगत्या हि चतूरूपसम्पत्तिः पञ्चरूपसम्पत्तिरेव च गमिका। अनुमानत्रयसाधारण्यादबाधितविषयत्वासत्प्रतिपक्षत्वयोः पृथगनुदाहरणम्। प्रयोजकद्वारेण रूपत्रयमात्रमुदाहृतम्। तथाहि सपक्षे सत्त्वं प्रयोजकीकृत्य केवलान्वयी विपक्षासत्त्वं च प्रयोजकीकृत्य केवलव्यतिरेकी। पक्षधर्मतापि तर्हि साधारणत्वान्न वाच्येति चेत्। न तथा सति नि-

(१) तत्परं तद्भवतीति ३ पु० अधिकम्।

(२) पदेन त्वभिधानमेव-पा० २ पु०।

(३) व्याख्याने त्वपक्षधर्मताऽसिद्ध एवान्तर्भवतीति-पा०१ पु०।

(४) रूपत्रय-पा० २ पु०।

राश्रयस्य हेतोर्निरूपणोपन्यासस्याप्यशक्यत्वात् । न हि निराश्रयं किञ्चिद्विधीयते प्रतिषिध्यते चेति । तस्मात् सुष्ठूक्तं त्रिरूपादिति(१) । तत्रानुमेयेन सम्बद्धं प्रसिद्धं च तदन्वित इत्यन्वयिनो लक्षणम् इदमेव तदभावे च नास्त्येवेति सहितं व्यतिरेकिणः समस्तं त्वन्वयव्यतिरेकिणः । अनुमानजनकत्वं च सामान्यलक्षणं त्रयाणामित्यवगन्तव्यम् । यथोक्तमपि लिङ्गमगृहीताविनाभावस्य सकृद्ग्रहणेपि वा विस्मृताविनाभावस्य न गमकमत आह विधिस्त्विति । तुशब्दस्तादात्म्यतदुत्पत्त्योर्व्याप्तिग्रहणोपायत्वनिरासार्थः । विधिस्त्वविनाभावग्रहणप्रकारस्तु । कोसावित्यत आह यत्रेति । तदनेनान्वयव्यतिरेकावेव भूयोदर्शनसहचारिणौ तद्ग्रहणोपाय इति दर्शितम् । अन्वयव्यतिरेकाभ्यां प्रथमदर्शने एव व्याप्तिर्गृह्यते । शङ्कामात्रं तु भूयोदर्शनेन न निराक्रियत इति मतं व्युदस्यति एवं प्रसिद्धसमयस्येति । एवमन्वयव्यतिरेकाभ्यां प्रसिद्धो गृहीतः सुदृढप्रमाणेन भूयोभूयः समयोऽविनाभावो येन पुरुषेण तस्येत्यर्थः । इदमत्राकूतम् । यो यमुपाधिमादाय येन सह सम्बद्ध्यते स निरुपाध्यवस्थायां तस्य गमकः । यथा वह्निर्धूमस्य । सोपाध्यवस्थायामप्युपाधेः केवलस्यैव सामर्थ्ये स एव गमको न तूपहितः । यथाहारपरिणतिभेदस्यैव गमकत्वे मैत्रीतनयत्वम् । यत्र तूपाधिः केवलो व्यभिचारी तत्र सोपाधिरपि गमक एव । यथार्द्रेन्धनवान् वन्हिर्धूमस्य तत्कस्य हेतोर्विशिष्टस्य निरुपाधित्वात् । भूयोदर्शनं हि तज्ज्ञानजनितसंस्कारसहितमिन्द्रियमुच्यते । मणिभेदतत्त्वं चात्र स्फुटमुदाहरणम् । तथाहि मणियैर्यैर्विषयैस्त-

(१) यथोक्तात्त्रिरूपादिति २ पु० पाठः ।

चद्व्यवहारविषयो भवति धारयितुः तत्तत्फलसम्पादकश्चोन्नी-यते ते सूक्ष्मविशेषाः(१) परीक्षकेण भूयोभिरेव दर्शनैरुन्नीयन्ते तथात्रापि प्रथमं हि काकतालीयव्युदासाय ततः सातत्योर्ध्व-गमनविशेषनिश्चयाय ततश्चोपाधिनिरासाय । न चात्र वारसं-ख्यानियमोपयोगो निरुपाधिसम्बन्धबोधावधिनियमात् । असन्दिग्धधूमदर्शनाद्धूम एवायमविच्छिन्नमूलो न बाष्पादिकमिति ज्ञानात् । तदनेन विप्रतिपन्नं प्रति विशिष्टधूमवत्त्वादिति प्रयोक्तव्यमिति दर्शितम्(२) । अतथाविधं प्रति करणादेरनङ्गत्वात्(३) । न च पूर्वमविनाभावग्रहेपि तदर्थलिङ्गग्रहेपि(४) विस्मृता-विनाभावस्यापि तद्भवतीत्यत उक्तं साहचर्यानुस्मरणादिति । तदनेन दृष्टान्तेन प्रथमत एकं लिङ्गग्रहणं तदनु पक्षे द्वितीयं लिङ्गग्रहणमिति दर्शितम् । न चैतावन्मात्रमनुमितेः कारणं तथाहि द्वितीयलिङ्गग्रहणं(५) वस्तुगत्या लिङ्गग्रहणमि-त्येतावतैव व्याप्तिस्मृतेः सहकारि लिङ्गत्वरूपेणोल्लेखितया वा । न तावदाद्यः । दूराद्धूमविषयवस्तुत्वज्ञानस्यापि प्रकारान्तराया-तव्याप्तिस्मृतिं प्रति सहकारित्वप्रसङ्गात् । द्वितीयस्तु द्वितीयलिङ्ग-दर्शने नास्त्येव तस्माल्लिङ्गत्वोल्लेखि तृतीयलिङ्गदर्शनमास्थेयम् इत्याह अनन्तरमग्न्यध्यवसायो भवतीति । अग्निरध्यवसीयते-नेनेत्यध्यवसायः परामर्शः । तत्परं तद्भवति । प्रमाणं भवती-त्यर्थः । यद्यपि द्वितीयलिङ्गदर्शनस्य स्मृत्या सह विनश्यदव-

---

(१) ते च सूक्ष्मासूक्ष्मविशेषाः–२ पु० पा० ।

(२) भवतीत्यधिकं–२ पु० ।

(३)तथाविधं प्रति प्रकरणादेरनङ्गत्वादिति १ पु०पाठः सम्यक् ।

(४) तदर्थलिङ्गग्रहेपि–इति नास्ति १ पु० ।

(५) लिङ्गदर्शनं–पा० २ पु० ।

स्थस्यैव परामर्षज्ञानजनकत्वं क्वचित् दृष्टं तथापि यत्र दृष्टमात्र एव वह्निनिवृत्तौ निवृत्तो धूमः कालान्तरे जिज्ञासावशात् परामृश्यते तत्र द्वयोरपि लिङ्गदर्शनयोरतीतत्वात् परामर्षज्ञानं प्रति साहचर्यानुस्मरणमेव कारणम्(१)। यस्तु सर्वथा परामर्शं(२) नेच्छति तेन वाक्यस्य चतुर्थोऽवयव उपनयो नेष्टव्यः। पक्षधर्मताप्रतिपादकत्वेनास्योपयोगः परार्थानुमाने। स्वार्थानुमाने तु सा द्वितीयलिङ्गदर्शनादेवावगतेति किं परामर्शेणेति चेत् न पक्षधर्मता हि व्याप्त्या सह प्रतिसंहितानुमानोपयोगिनी तादृशी चोपनयेन व्यज्यते प्रदर्श्यते न द्वितीयलिङ्गदर्शनेन तस्य हि व्याप्त्यनुसन्धानरहितं पक्षधर्मतामात्रमेव गोचरः। न च तदनुमानोपयोगि तस्मादुपनयार्थो न द्वितीयलिङ्गदर्शनविषयः ततः स्वार्थानुमाने यद्यस्ति तस्योपयोगो नूनं परामर्शोऽपि तृतीयः स्वीकर्तव्यः। नास्ति चेत् परार्थानुमानेऽपि परामर्शैकार्थ उपनयो नादरणीयः। ननु कोऽयं प्रतिबन्धो नाम। अनौपाधिकः सम्बन्ध इति ब्रूमः। नन्वयमप्यव्यभिचारस्य तन्निदानीभूतोपाध्यभावस्य वाऽनिश्चयेऽशक्यनिश्चय एव न च तादात्म्यतदुत्पत्तिनिश्चयमन्तरेणान्यस्तदुपायः सम्भवति। यदि हि कारणमात्मानं वा कार्यात्मानौ व्यभिचरतस्तदा कार्याकस्मिकत्वप्रसङ्गस्य निःस्वभावत्वप्रसङ्गस्य च विपक्षे बलवद्बाधकोपलम्भस्य(३) सद्भावात्। भवेदेवं यदि तादात्म्यतदुत्पत्तिरूप एव प्रतिबन्धः। ताभ्यां समानोपायो वा तयोरेव वा प्रतिबन्धपर्यवसानमेत एव(४) वा प्रतिबन्धनिश्चयोपायः।

---

(१) परामर्शज्ञानमेव कारणम्–पा० २ पु०।

(२) परामर्शज्ञानं—पा० २ पु०। (३) कोपष्टम्भस्य–पा० २ पु०।

(४) त एव—पा० ३ पु०।

श्रितानिश्चितयोः परस्परविरुद्धत्वात् । भवतु वा अभेदेपि गम्यगमकभावः । तथापि वृक्षत्वसामान्यस्यानिश्चये तद्विशेषशिंशपात्वस्य निश्चय इति दुर्लभम् । यस्तु भिन्नयोरेव व्यावृत्त्योर्गम्यगमकभावः । किन्त्वभिन्नाध्यवसेयं सम्बन्धात्तादात्म्यं व्यवह्रियते इति समर्थयते स यद्यभिन्नदेवदत्तसम्बन्धात् छत्रकुण्डलयोरपि अभेदं व्यवहरति । तदा को वारयिता प्रमाणाभावः स चेहापि समानः । तस्मादनौपाधिकत्वमेव स्वाभाविकत्वम् । तादात्म्यतदुत्पत्त्यालीढयोरप्यव्यभिचारे निरुपाधिकत्वमेव बीजं निरुपाधित्वनिश्चयेपि यदि शङ्कापिशाच्यवकाशः तदा कार्यकारणभावादिकमपि स्ववचनप्रतिहतमेव । यद्यपि सोपाधाववश्यं व्यभिचारो निरुपाधाववश्यमव्यभिचारः व्यभिचारे अवश्यमुपाधिः अव्यभिचारे चावश्यमुपाध्यभावः । तथापि यत्र स्फुटो व्यभिचारस्तत्र निष्फलमुपाध्यनुसरणम् । अस्फुटस्तु व्यभिचारस्तन्निदानोपाधिसद्भावनिश्चयेनैव प्रतिपाद्यते । ननु तदभाव एव कथमवगम्यते किमत्र दुर्घटं(१) प्रमाणपदवीमवतीर्णस्यैवोपाधित्वेन शङ्कनीयत्वात् । अन्यथा तदुत्पत्तावपि शङ्काकलङ्कस्य दुःपरिहरत्वात् । सन्ततः सप्तघटिकाद्याहारकरणे(२)प्यप्रवृत्तिप्रसङ्गात् । अर्थसन्देहात्तत्र प्रवृत्तिरिति न युक्तं यत्र प्रमाणानि परिभूय शङ्कापिशाची प्रसरति कुतस्तत्रार्थसम्भावनापि । तदयं संक्षेपः । व्यभिचार एव प्रतिबन्धाभावः । उपाधेरेव व्यभिचारशङ्काऽप्रमाणानिश्चित एवोपाधित्वेन शङ्कनीयः । साधने सोपाधिः साध्ये निरुपाधिरेवोपाधित्वेन निश्चेयः अतोऽन्यथात्वेन न च प्रमाण-

---

(१) दुर्वचं–पा० २ पु० ।

(२) पर्यन्ततः सप्तघटिकादिकरणे–पा० ३ पु० ।

परिदृष्ट एव कश्चिदुपाधित्वेन शङ्कनीयः। तथाहि धूमानुमाने प्रत्यक्षेणोपलभ्यास्तावदुपाधयो योग्यानुपलब्धेरेव निरस्ताः। प्रमाणान्तरपरिदृष्टानां व्यापकानामुपाधित्वे वन्हेः सार्वत्रिकत्वप्रसङ्गात्। अव्यापकानामपि नित्यानामुपाधित्वे वन्हेः सर्वदानुवृत्तिप्रसङ्गः। अनित्यास्तु त्रिविधाः। उभयाव्यभिचारिणः उभयव्यभिचारिणो अन्यतराव्यभिचारिणश्चेति। तत्र प्रथमद्वितीया उपाधिलक्षणाभावान्नोपाधयः। अन्यतराव्यभिचारिणस्तु द्विरूपाः धूममात्राव्यभिचारिणो वह्निमात्राव्यभिचारणश्चेति। पूर्वे लक्षणाभावादेव नोपाधयः। वह्निमात्राव्यभिचारिणोपि द्विविधाः। व्याप्यमात्ररूपा उभयरूपाश्च। पूर्वे पूर्ववत् उभयरूपास्तु सामग्रीतोऽपरे न विद्यन्ते। सामग्री च न क्वचिदुपाधिः धूमस्य वह्निनेव तयापि स्वभावसम्बन्धात्। वह्निजननसामग्र्या वह्नेरप्यन्तर्भावाच्च। न च साध्यधर्मसजातीयेतरत्वमुपाधिः तस्य प्रमाणबाधैकनियतत्वात्। अत एवोपाध्यदर्शनेपि विरोधिप्रमाणसद्भावनिश्चयव्यग्रतया मुहूर्तमनुमितौ विलम्बन्ते तदेवमनुमानमात्रे द्रष्टव्यम्। तर्कश्च सर्वशङ्कानिराकरणपटीयान् विराजते। उपाधिलक्षणं तु साध्यव्यापकत्वे सति साधनाव्यापकत्वमित्युक्तमेव। किं पुनर्व्याप्तिग्रहणे प्रमाणं न तावन्मानसं मनसो बहिरस्वातन्त्र्यात्। दर्शनादर्शनरूपबाह्यसहकारित्वान्नैवमिति चेत्। न असाधारणनिमित्तसव्यपेक्षत्वेन प्रमाणान्तरतापत्तेः। किञ्च जात्यन्धस्य पूर्वानुभूतरूपादिविज्ञानजनितसंस्कारसहकारिणा मनसा रूपादिसाक्षात्कारजनने अन्धानन्धयोरविशेषापत्तिः। कार्यदर्शनादत्रैवं कल्प्यत इति चेत्। न तस्यान्यथाप्युपपत्तेः। तस्माद्व्याप्तिः प्रत्यक्षयोस्सम्बन्धिनोर्बाह्येन्द्रियजन्यसविकल्पकग्राह्यैव संज्ञास्मरणस्य चात्र प्रकारान्त-

एवं सर्वत्र देशकालाविनाभूतमितरस्य लिङ्गम् ।

रेणापि सम्भवात् निर्विकल्पकस्यापि नापेक्षेति । क्वचित्सादृश्या-दिवन्निर्विकल्पकेनैव गृह्यते इति । तदेवं धूमानुमानं सिद्धवत् व्युत्पाद्यान्यत्रानुमानेऽप्यतिदिशति । एवं सर्वत्रेति । एवमुक्तेन क्रमेण धूमानुमानवत् सर्वानुमाने व्याप्तिनिश्चय इत्यर्थः । यद्यपि देशकालौ व्यभिचारिणावित्युक्तमेव तथाप्येव-मेव निरुपाधित्वेन तावपि गमकावित्याह । देशकालावि-नाभूतमित्येवमिन्यनुषज्यते इतरस्य साध्यधर्मस्य लिङ्गम् यथा मगधायां कर्कटवृश्चिकभीतवत् ऐन्द्रियमृत्तिकालक्षणं तज्जन्य-विषापनोदस्य लिङ्गम् । कालाविनाभूतं च यथा भगवतो योगीश्वरस्य विषुवत्पर्वणि श्रद्धातिशयेनोपस्थानं परमाभ्युदयं लिङ्गम् । ननु सूत्रविरुद्धमेतत् । अस्येदं कारणं कार्यं संयोगि विरोधि समवायि चेति(१)लैङ्गिकमिति सूत्रे चतुर्द्धा सम्बन्धि-नियमादिति । तथा ह्यस्येदं कार्यं अस्येदं कारणमिति क्वचित् कार्यं क्वचित्कारणं प्रयोजकीकृत्योक्तम् । यथान्त्यतन्तुसंयोगा-त्पटचरमकारणात् भविष्यत् पटानुमानम् । वस्तुगत्या तु कार्य-कारणभाव एकलक्षण एव सम्बन्धः । एतद्द्वितयोदाहरणं स्फुटमेव । विरोध्युदाहरणं तु विस्फूर्जितमहिं दृष्ट्वा घटाद्यन्तरि-तस्य नकुलस्यानुमानम् । यत्पुनरभूतं वर्षकर्म भूतस्य वा वाय्वभ्र-संयोगस्य कथं विरोधि प्रत्युतानुकूलमेवेति दूषितं किमेतावता । न ह्येकद्विकोदाहरणे दूषित एव विरोधिलक्षणं दूषितं भवति । तत्रापि विरोधस्य दुःपरिहरत्वात । न ह्यन्यस्याभावमात्रेणान्य-स्य भावो नियमेन सम्पद्यते(२) विरोधित्वे तु तथा सम्भवति ।

(१) समवायिचेति-पा० २ पु० । (२) गम्यते-पा० २ पु० ।

शास्त्रे(१) कार्यादिग्रहणं निदर्शनार्थं कृतं नावधारणार्थं कस्माद्व्यतिरेकदर्शनात्(२)। तद्यथा अध्वर्युरों श्रावयन्

यद्विधौ यस्य नियमेन प्रतिषेधो यन्निषेधेन यस्य नियमेन विधिस्तयोरेव विरोधित्वादिति । समवाय्युदाहरणम् यथा वारिसंयुक्तसमवेत उष्णस्पर्शो वारिस्थं तेजो गमयतीति । तदयं नियमो देशकालाविनाभावमात्रस्य गमकत्वेऽनुपपन्न इत्यत आह । शास्त्र इति । अस्येदमिति सम्बन्धमात्रेऽनुमित्यङ्गतया प्रतिज्ञातेऽपि निदर्शनार्थं निश्चयेन विशेषोदाहरणमनिष्टं कृत्वा तस्यैव दर्शनार्थं कार्यादिग्रहणं न त्ववधारणार्थम् । विप्रतिपन्नः पृच्छति कस्मादिति कथमेतदित्यर्थः । तथा ह्यस्येदमिति सम्बन्धप्रतिपादकेनैव(३) सर्वोपसङ्ग्रहाच्छेषाभिधानं व्यर्थम् । न च सम्बन्धपदोपात्तस्याप्यतिप्रसक्तिः शेषपदैर्निवार्यते । तथा सति शेषपदान्येव सन्तु कृतमस्येति पदेन । तस्मादिन सम्बन्धभेदानामधिगतेः। न चैवं सत्यनुमित्यङ्गस्य सम्बन्धस्य चातुर्विध्यमपि तथेष्यते तस्मादस्येदं कार्यमस्येदं कारणमस्येदं संयोगि अस्येदं विरोध्यस्येदं समवायीत्यवधारणार्थमेवैतदित्यर्थः । ज्ञाताभिप्रायस्योत्तरं व्यतिरेकदर्शनात् कार्यादिव्यतिरेकेणापि लिङ्गदर्शनात् अस्येदमव्यभिचारीति सम्बन्धमात्रमेव गमकम् । तस्यैव तु शिष्यानुरोधाद्विशदीकरणम् एतस्य फलं तत्रोक्तमेव । यत्र कार्यादिव्यतिरेकः तद्दर्शयति यथाध्वर्युरिति । होतुरित्यनेन होतृसन्निहितयागभूमिमुपलक्षयति । प्रयोगस्त्वयम् अध्वर्युरवि-

---

(१) शास्त्रे च-पा० ५ पु० ।

(२) व्यतिरेकलिङ्गदर्शनात्-पा० ५, ६ पु० ।

(३) प्रतिपादकपदेनैव-पा० २ पु० ।

व्यवहितस्य होतुर्लिङ्गम् चन्द्रोदयः समुद्रवृद्धेः कुमुद-विकाशस्य च शरदि जलप्रसादोऽगस्त्योदयस्येति ।
एवमादि तत्सर्वमस्येदमिति सम्बन्धमात्रवचनात्(१) सिद्धम्। तत्तु द्विविधम्। दृष्टं सामान्यतो दृष्टं च। तत्र

दूरदेशेन होत्राऽनुसंहितः यागभूमावोंश्रावयेतिशब्दकर्तृत्वात् पूर्वोपलब्धाध्वर्युवत्। अत्र च कार्यताद्यभावः स्पष्ट एव। उदाहरणान्तरमाह चन्द्रोदय इति। न चात्रापि तदनन्तरभाविता-मात्रेण कार्यत्वमाशङ्कनीयमन्यथासिद्धत्वात्। स्वावयवाना-मुत्तरदेशप्राप्तिरूपायाः समुद्रवृद्धेः परस्परदलविभागरूपस्य कुमुदविकासस्य च पूर्वरूपनिवृत्तौ रूपान्तरोत्पत्तिविशिष्टोत्पाद(२)-लक्षणस्य च जलप्रसादस्य तत्कालसन्निपातिस्वकारणाधीनक-र्मनिबन्धनत्वात्। कार्यादिव्यतिरिक्तस्यापि लिङ्गस्य दर्शनान्न्यूनं सूत्रमिति शिष्यभ्रमनिरासार्थं पूर्वोक्तमेव स्मारयन्नुपसंहरति। एवमादि तत् सर्वमिति। अस्येदमिति सम्बन्धमात्रवचनात् सिद्धं सूत्रकृता प्रमाणसिद्धं कृतमित्यर्थः। मात्रशब्दः सम्बन्धविशेषकार्यकारणादेर्व्यवच्छेदार्थः। तदेवं सिद्धे लैङ्गिके तद्भेदं प्रदर्शयति। तत्तु द्विविधमिति। तुशब्दोऽवधारणार्थः। द्विविधमेवेत्यर्थः। नन्वेतत्संज्ञाद्वयमन्वर्थं(३) वा स्यात्। तस्मिन् सति पारिभाषिकं वा। तत्र प्रथमे सर्वमेवानुमानं दृष्टं प्रमाणप्रतीतं सर्वं च सामान्यतो गृहीतव्याप्तिकतयैव दृष्टं भवतीति कथं द्वैविध्यम्। द्वितीये तु समानतन्त्रन्यायेन त्रिविधम्। सामा-

---

(१) सम्बन्धमात्रदर्शनात्-पा० १ पु०।
(२) अपूर्वविशिष्टरूपोत्पाद-पा० ५ पु०।
(३) संज्ञाद्वयं सम्बन्धमात्रे-पा० २ पु०।

दृष्टं प्रसिद्धसाध्ययोरत्यन्तजात्यभेदेऽनुमानम् । यथा गव्येव सास्नामात्रमुपलभ्य(१) देशान्तरेपि सास्नामात्रदर्शनाद्गवि प्रतिपत्ति(२) । प्रसिद्धसाध्ययो-

---

न्यतोदृष्टपदेन नचान्तर्भाव उचित इत्यतो द्वैविध्यं दर्शयति तत्रेति । तत्र द्वयोर्मध्ये दृष्टं प्रसिद्धसाध्ययोरत्यन्तजात्यभेदेऽनुमानम् प्रसिद्धं साध्यं ययोस्तौ तथा पक्षसपक्षावित्यर्थः । एकस्य हि व्याप्त्याऽपरस्य स्वात्मनि व्याप्तिग्रहणविषयतयैव साध्ये प्रसिद्धम् । तदनयोः पक्षसपक्षयोर्जात्यभेदे एकजातीयत्वे सति यदनुमानं तद्दृष्टं यथा गव्येव सास्नामुपलभ्य देशान्तरे गवि प्रतिपत्तिः । सा गौः सास्नावत्त्वात् दृश्यमानगोपिण्डवदिति । अथवा प्रसिद्धं यत्पूर्वलिङ्गेन सह दृष्टं साध्यं यत् सम्प्रत्यनुमेयं तयोरत्यन्तजात्यभेदे सतीति नेयम् । तत्र हि पूर्वं गोत्वजातिविशिष्टाया एव व्यक्तेः सास्नोपलम्भात् सम्प्रत्यपि गोत्वजात्याक्रान्तायाश्च व्यक्तेरनुमानमित्यत्यन्तजात्यभेदः । सामान्यतोदृष्टमुदाहरति प्रसिद्धसाध्ययोरिति । पूर्व-(३)मत्यन्तजातिभेदे सति लिङ्गं चानुमेयधर्मश्च लिङ्गानुमेयधर्मौ तयोः सामान्ये लिङ्गानुमेयधर्मसामान्ये तयोरनुवृत्तितो लिङ्गसामान्यस्य साध्यसामान्येन सहाविनाभावाद्यदनुमानं तत्सामान्यतो दृष्टम् । यथा कर्षकवणिग्राजपुरुषाणां प्रवृत्तेः फलवत्त्वमुपलभ्य वर्णाश्रमिणामपि प्रवृत्तेः फलानुमानम् । अत्र हि धान्यादिकं काञ्चनादिकं वाजिवारणादिकं यथासंख्यं

---

(१) सास्नामात्रदर्शनात्—पा० ७ पु० ।

(२) प्रतीतिः—पा० ६ पु० । भवति—अधिकं ५ पु०

(३) पूर्ववदिति—पा० ३ पु० ।

रत्यन्तजातिभेदे लिङ्गानुमेयधर्मसामान्यानुवृत्तितो-ऽनुमानं(१) सामान्यतो दृष्टम् । यथा कर्षकवणिग्राज-पुरुषाणां च प्रवृत्तेः फलवत्त्वमुपलभ्य(२) वर्णाश्रमि-णामपि दृष्टं प्रयोजनमनुद्दिश्य(३) प्रवर्त्तमानानां फला-

---

ग्राणां फलं वर्णाश्रमिणां प्रवृत्तेः फलमित्यत्यन्तजातिभेदः । सिद्धसाध्यतापरिहारार्थं च दृष्टं प्रयोजनमनुद्दिश्येति । अनुमानन्तु प्रवृत्तित्वसामान्यस्य फलत्वसामान्ये सहाविनाभावात् । अत एव सामान्यतोदृष्टं तेनैवानुकारेण(४) नियमदर्शनात् । स्वर्गादि-रूपफलविशेषलाभस्तु पक्षधर्मतावशात्(५)। तदेवं प्रमाणशब्दस्य प्रमासाधनत्वाभिधानं करणव्युत्पत्तिसिद्धं फलमन्तरेण न सङ्गच्छते अतः प्रमाणफलविभागं दर्शयति । तत्रेति । तत्र तयो-र्मध्ये लिङ्गदर्शनं प्रमाणं प्रमाकरणमित्यर्थः । प्रमितिरग्निज्ञानं प्रमाकरणस्य फलम् । यद्यपि लिङ्गदर्शनस्य परामर्शरूपस्यो-त्पत्त्यनुबन्धितया लिङ्गमेव विषयस्तथापि व्यापारानुबन्धि-तया वह्निरेव विषय इति करणफलयोर्न व्यधिकरणत्वम् । नन्वयं प्रमाणप्रमेयभावो न नियतः । सोपाधित्वादुपाधीनां चानियतत्वात् । तथासति यन्नियतं न भवति । न तत्परमार्थस-त् । यथा रज्ज्वामारोपितं सर्पत्वमिति युक्त्यनुसारात् प्रमा-णप्रमेयभावस्य काल्पनिकत्वमापतितम् अत आह । अथवेति । सत्यमयमनियतः प्रमाणप्रमेयभावो न च परमार्थासत्(६) । उपाधीनां नियतत्वात् । न हि येनोपाधिना प्रमाणत्वमिष्यते ।

---

(१) सामान्यतो–पा० ६ पु० (२) फलमुपलभ्य–पा० ७ पु० ।
(३) मनुपलभ्य–पा० ५ पु० । (४) प्रकारेण–पा० २ पु० ।
(५) इति–इत्यधिकं ३ पु० । (६) न चापरमार्थसत्वं–पा० २ पु० ।

नुमानमिति। तत्र लिङ्गदर्शनं प्रमाणं प्रमितिरग्निज्ञान-म्। अथवाग्निज्ञानमेव प्रमाणं प्रमितिरग्नौ गुणदोषमा-ध्यस्थ्यदर्शनमित्येतत् स्वनिश्चितार्थमनुमानम् ॥

तदेव तेनोपाधिना तन्नेष्यत इति कस्याभ्युपगमात्(१)। एकोपा-धिसद्भावे(२) उपाध्यन्तरमपि सम्भवतीति चेत् किं नः छिन्नं सम्भवति सन्नयं पार्थिवो द्रव्यं घटश्चेति तत्त्वज्ञानमेव यद्धूमलिङ्गदर्शनस्य फलमासीत्तदेव(३) प्रमाणं प्रमाकरणं प्रमितिः प्रमाकरणफलम्। अग्नौ गुणदोषमाध्यस्थ्यज्ञानम्। हेयोपादेयो-पेक्षाप्रतिपत्तिरित्यर्थः। वस्तुस्वरूपमात्रदर्शने च तज्जातीयत्वादि-लिङ्गप्रतिसन्धानमन्तरेण हेयोपादेयत्वादिकं न परिस्फुरति। अपेक्षाबुद्धिश्च हेयोपादेययोरन्या तृतीयास्तीति व्यक्तमेवेति उपसंहरति। एतत्स्वनिश्चितार्थमिति। स्वनिश्चितमिति भावे क्तः। स्वनिश्चयार्थमित्यर्थः। स्वनिश्चयो हि स्वज्ञानमस्य पञ्चावयवाद्य-परामर्शेपि सुकरः। विपर्यस्तादिप्रतिपादने तु सकलपरिकर-शुद्धिरवश्यापेक्षणीयेत्यर्थः ॥

इह खलु शब्दे त्रिविधा विप्रतिपत्तिः। प्रामाण्यतो भेदतो लक्षणतश्च। तत्र प्रथमो विकल्पः स्ववचनविरोधादेव निरस्तः। तत्प्रामाण्यमनभ्युपगम्य विवक्षितार्थस्य प्रतिपादयितुमशक्य-त्वात्। प्रतिपादने वा तत एव प्रामाण्यसिद्धेः। ननु यस्य यत्र प्रतिबन्धो नास्ति न तत्र तस्य प्रामाण्यं यथा दहने अप्रतिबद्धस्य रासभस्य। न चास्ति शब्दस्य बहिरर्थेन सम्बन्ध इति चेत् न अविनाभावरूपसम्बन्धाभावादप्रामाण्यं तत्सम्बन्धमात्राभावाद्वा

---

(१) भ्युपगमः—पा० ३ पु०। (२) एकोपाधिसम्भवे तु—पा० ५ पु०।
(३) तद्वदग्निज्ञानमेव यद्धूमरूपमासीत्तदेव—पा० ६ पु०।

प्रथमे चक्षुषोपि रूपज्ञानेऽप्रामाण्यम् । न हि तत्र तस्याविनाभावः । न च चक्षुरपि रूपकार्यत्वादेव रूपं प्रकाशयतीति वाच्यम् । तथा सति तद्गतत्वादेव रसादीनपि गमयेत् रूपरसादिसमुदायो हि घटादिविषयः । अविनाभावज्ञानं चापेक्षेत न ह्यविनाभावस्यैवं महिमा यदयं सत्तामात्रेणैव(१) गमयति तथात्वे धूमादपि चक्षुष इव सत्तामात्रावस्थितादेव वह्निः प्रतीयते । अपि च ज्ञानसमसमयो वार्थः प्रकाशने । अनन्तरसमयो वा । आद्ये न ग्राह्यग्राहकनियमः सव्येतरविषाणयोरिव । न च तस्माच्चक्षुषो जन्म स्वकारणादेवायमस्य स्वभावभेदलाभो यदनात्मानमप्यकारणमपि कारणत्वाविशेषेपि रूपमेवाज्ञातमेव सत् प्रकाशयतीति रूपोपलब्धिकार्यदर्शनबलादेव व्यवस्थाप्यते । तस्याशक्यापह्नवत्त्वादिति चेत् । एवं तर्हि यस्य यत्रेत्यादिव्यापकानुपलब्धिस्त्वयैवानैकान्तिकी कृता स्वभावसम्बन्धश्च दर्शित इति किमत्र वक्तव्यम् । तस्माद्यथा चक्षुरादिषु यथार्थानुभवजननिबन्धनः प्रमाणव्यवहारः तथा तन्निबन्धनः शब्दस्यापि तदनुगुणः स्वभावभेदः स्वकारणादायातो व्यवस्थाप्यते यत्रस्तत्तत्संङ्केतोपधानं तमर्थं(२) प्रतिपादयति । यद्यपि च सङ्केतः पुरुषाधीनत्वादनियतस्तथापि यदा यदन्यत्वे यस्य यत् प्रतिपाद्यं(३)तदा तत्रोपाधिनियमस्य कर्तुमशक्यत्वात् प्रामाण्यकथा सुदूरप्रतिहतेति तद्भेदे लक्षणे च विप्रतिपत्तिरवशिष्यते । तत्र भेदो व्यावर्तकधर्मयोगादेव सिद्ध्यति । लक्षणं च तथाभूतमतस्तदेव निरूपयितुमुचितमित्यभिप्रायेण सिद्धवदाह शब्दादीनामप्यनुमानेन्तर्भाव इति । यद्यपि समानतन्त्रादिषु

(१) न सत्तामात्रेणैव–पा० ७ पु० ।
(२) तत्तत्संकेतोपधानस्तं तमर्थं–पा० २ पु० ।
(३) यदस्य प्रतिपाद्यं–पा० ३ पु० ।

शब्दादीनामप्यनुमानेन्तर्भावः समानविधित्वात् । यथा प्रसिद्धसमयस्यासन्दिग्धलिङ्ग(१)दर्शनप्रसिद्ध्य-(२)नुस्मरणाभ्यामतीन्द्रियेर्थे भवत्यनुमानम् । एवं शब्दादिभ्योपि इति । श्रुतिस्मृतिलक्षणोऽप्याम्नायो

उपन्यासक्रमेणान्तर्भावक्रमो दर्शयितुमुचितः । तथापि शब्दस्य बहुविषयत्वान्नियतविषयोपमानादेरुत्कर्षः(३) । शब्दादीनां सिद्धप्रमाणभावानामप्यनुमानेन्तर्भावः अपिशब्दश्च वक्ष्यमाणोपमानादिप्रमाणापेक्षया । अथवा शब्दादीनामनुमानेऽप्यन्तर्भावः अभावादीनां कचित्प्रत्यक्षेपीति योजना । अत्र हेतुमाह समानविधित्वात् । समानप्रवृत्तिकारणत्वात् विजातीयलक्षणानाक्रान्तत्वादिति यावत् । अप्रतिबन्धकत्वे अप्रामाण्यमत्र साक्षात्प्रतिबन्धकत्वे प्रत्यक्षान्तर्भावः । परम्पराप्रतिबन्धकत्वे चानुमान एवान्तर्भावः । ननु समानविधित्वमेवासिद्धमत आह यथाप्रसिद्धसमयस्येति । समयः सम्बन्धमात्रम् अव्यभिचार इति यावत् । प्रसिद्धः समयोऽव्यभिचारो यस्य तस्य लिङ्गदर्शनप्रसिद्ध्यनुस्मरणाभ्यां लिङ्गदर्शनं च प्रसिद्धेर्व्याप्तेरनुस्मरणं च । यथातीन्द्रियेर्थे अनुमानं भवति । एवमनुमानप्रवृत्तिप्रकारं स्मारयित्वातिदिशति एवं शब्दादिभ्योपीति । इदमत्राकूतम् । यद्यप्येते पदार्था मिथः संसर्गवन्तो वाक्यत्वादिति व्यधिकरणम् पदार्थत्वादिति चानैकान्तिकम् पदैः स्मारितत्वादित्यपि तथा । यद्यपि चैतानि पदानि स्मारितार्थसंसर्गवन्ति तत्स्मारकत्वादित्यादौ साध्याभावः ।

---

(१) समवायस्य लिङ्ग–पा० १ पु० ।

(२) प्रसिद्धार्था–पा० ६ पु० ।

(३) विषयोपमानादिषूत्कर्षः–पा० ४ पु० ।

न ह्यत्र संसर्गः संयोगः समवायः तादात्म्यं विशेषणविशेष्यभावो वा सम्भवति। ज्ञाप्यज्ञापकभावश्च स्वातन्त्र्येणानुमानान्तर्भाववादिभिर्नेष्यते। न च लिङ्गतया ज्ञापकत्वं यल्लिङ्गस्य तदेव तस्य विषयः परस्पराश्रयप्रसङ्गात्। तदुपलम्भे हि व्याप्तिसिद्धिः। तत्सिद्धौ च तदनुमानमिति। तथाप्याकाङ्क्षादिमद्भिः पदैः स्मारितत्वात् गामभ्याजेतिपदार्थवत् इति स्यात्। न च विशेषासिद्धिर्दोषः संसर्गस्य संसृज्यमानविशेषापेक्षयैव विशिष्टत्वात्। यद्वैतानि पदानि स्मारितार्थसंसर्गज्ञानपूर्वकाणि आकाङ्क्षादिमत्त्वे सति तत्स्मारकत्वात् गामभ्याजेति पदकदम्बवदिति। न चैवमर्थासिद्धिर्दोषः। ज्ञानावच्छेदकतयैव तत्सिद्धेः। तस्य संसृज्यमानोपहितस्यैवावच्छेदकत्वात् न विशेषाप्रतिलम्भ इति। तदेवं प्राप्ते नैयायिकादयः प्रत्यवतिष्ठन्ते। किं पुनरत्र प्रथमानुमाने साध्यम् एते पदार्थाः संसर्गवन्तः संसृष्टा एवेति नियमो वा सम्भावितसंसर्गा इति वा। तत्र न प्रथमः अनाप्तोक्तपदकदम्बस्मारितैरनैकान्तात्। आप्तोक्त्या विशेषणीयमिति चेत्। न वाक्यार्थप्रतीतेः प्राक् तदसिद्धेः। न हि अविप्रलम्भकत्वमात्रमत्राप्तशब्देन विवक्षितम् तदुक्तेरपि पदार्थसंसर्गाव्यभिचारात्। अपि तु तदनुभवप्रामाण्यमपि। न चैतत् शक्यमसर्वज्ञेन सर्वदा सर्वत्रायं सम्यक्ज्ञानवानिति(१) निश्चेतुं भ्रान्तेः पुरुषधर्मत्वात्। यत्र च क्वचिदाप्तत्वमनाप्तस्यापि अस्तीति न तेनोपयोगः। ततोऽस्मिन्नर्थे अयमभ्रान्त इति केनचिदुपायेन ग्राह्यम्। न चैतत् संसर्गविशेषमप्रतीत्य शक्यं बुद्धेरर्थभानमन्तरेण निरूपयितुमशक्यत्वात्। पदार्थमात्रे चाभ्रान्तत्वसिद्धावपि न किञ्चित् अनाप्तसाधारण्यात्।

(१) सत्यज्ञानवानिति-पा० ५ पु०।

नापि द्वितीयः । योग्यतामात्रसिद्धावपि संसर्गानिश्चयात् । वाक्यस्य तदेकफलकत्वात् । योग्यतामात्रस्य च प्रागेव सिद्धेः । अन्यथा तदसिद्धावासन्नमाकाङ्क्षपदस्मारितत्वादित्येव हेतुः स्यात् । तथा चाग्निना सिञ्चेदित्यादिस्मारितैरनैकान्तः । तथाविधानां संसर्गायोग्यत्वादेति । एवं द्वितीयेपि प्रयोगे हेतुराकाङ्क्षादिमत्त्वे सतीति । अत्राकाङ्क्षापदार्थो न तावद्विशेषणविशेष्यभावो नापि तद्योग्यता नाप्यविनाभावमात्रम् । नापि विशेषाक्षिप्तसामान्याविनाभावं नापि प्रतिपत्तुर्जिज्ञासा । किं तर्हि ? गुणक्रियाद्यविशेष(१)जिज्ञासायामपि पदस्मारितविशेषजिज्ञासा आकाङ्क्षेति निरूपितम् । तत् किमस्यां ज्ञातायामन्वयप्रत्ययो अज्ञातायामिति । तत्र प्रथमं अनया व्यभिचारनिवर्तनीयो हेतुर्न विशेषणीयो मनःसंयोगादिवत् सत्तामात्रेणोपयोगात् । आसत्तियोग्यतामात्रविशिष्टस्तु निश्चितोपि न गमको अयमेति पुत्रो राज्ञः (२) पुरुषोपसार्यतामित्यादौ व्यभिचारात् । द्वितीयस्तु स्यादपि यद्यनुमानान्तरवत् आकाङ्क्षाज्ञानव्यतिरेकेणा(३)न्वयप्रत्ययो न स्यात् । न त्वेवमस्ति आसत्तियोग्यताप्रतिसन्धानमात्रादेव साकाङ्क्षस्य सर्वत्र वाक्यार्थप्रत्ययात् निवृत्ताकाङ्क्षस्य च तदभावात् । सत्तामात्रेणैवोपयोगावनुपलभ्यमानज्ञानकल्पनानवकाशात् न वाकाङ्क्षायां सत्यामप्यवश्यं वाक्यार्थप्रत्ययः । यदा ह्ययमेति पुत्रो राज्ञः पुरुषोपसार्यतामिति वक्तोच्चारयति श्रोता च व्यासङ्गादिना निमित्तेनायमेति पुत्र इत्यश्रुत्वैव राज्ञः पुरुषोपसार्यतामिति शृणोति तदास्याकाङ्क्षादिमत्त्वे सति पदकदम्बकत्वं न च

(१) गुणाद्यशेषविशेष—पा० ४ पु० ।

(२) अयमुपैति पुत्रो राज्ञः—पा० २ पु० ।

(३) ज्ञानवैधुर्यादन्वय—पा० ४ पु० ।

स्मारितार्थसंसर्गज्ञानपूर्वकत्वम् इति । स्यादेतत् । समभि-व्याहृतत्वेनाप्तोक्तत्वेन च विशेषितहेतौ नायं दोषः एवं च सति कतिपयपदश्राविणां यः कश्चित् कचित् संसर्गप्रत्ययोऽलिङ्ग एव लिङ्गत्वाध्यारोपात् । असंसर्गाग्रहमात्रेण तत्(१)संसर्गप्रत्ययात् । न चैवं संसर्गो न सिद्ध्यति । आप्तवाक्येषु तत्सिद्धेः । न सर्वविषयाप्तत्वस्यासिद्धेः । यत्र कचिदाप्तत्वस्यानैकान्तिकत्वात् । प्रकृतविषये चाप्तत्वसिद्धौ संसर्गविशेषस्य प्रागेव सिद्ध्यभ्युपगमात् किमनुमानेन्तर्भावनीयम् । न च सर्वत्र जिज्ञासानिबन्धनम् अजिज्ञासोरपि वाक्यार्थप्रत्ययात् । आकाङ्क्षापदार्थस्तर्हि कः जिज्ञासां प्रति योग्यता सा च स्मारितनदाक्षिप्ताविनाभावे सति श्रोतरि तदुत्पाद्य संसर्गावगमप्रागभावः न चैषोपि स्वज्ञानमपेक्षते प्रतियोगिनिरूपणाधीननिरूपणत्वादभावस्य तस्य च विषयनिरूप्यत्वादिति सिद्धमनुमानात् पृथक्त्वं शब्दस्येति । अत्रोच्यते । संसृष्टा एवेति नियम एव साध्यः आप्तोक्तत्वेन विशेषणान्न व्यभिचारः । न च संसर्गविशेषनिश्चयमन्तरेणाप्तोक्तत्वमशक्यनिश्चयम् । तथा हि निपुणन्तावदालोचयत्वायुष्मान् यद्यपि भवता शब्दः प्रमाणं पृथक् स्वीकृतः तथापि किं शब्दमात्रादर्थप्रतीतिः । आहोस्विदाप्तोक्तत्वादिसहिताच्छब्दविशेषात् । न प्रथमः अनाप्तवाक्ये व्यभिचारात् । ननु तत्राप्यर्थप्रतीतिर्जायत एव कथमन्यथा ततः प्रवर्त्तेत इतरथा हि द्राविडादिवचनेष्विव गौडदेशीयस्य प्रवृत्तिसङ्कल्पोपि न स्यात् किन्तु ज्ञाताप्यर्थप्रतिपत्तिरप्रामाण्यशङ्काकलङ्कितत्वेन न निःशङ्कप्रवृत्त्युपयोगिनीति प्रामाण्यनिश्चयार्थमाप्तोक्तत्वावधारणप्रयासः । ननु लिङ्गमपि तदानीमर्थज्ञानं जनयत्येव केवलं तत्त्वप्रामाण्यप्रति-

---

(१) वा तत्र—पा० ५ पु० ।

प्रत्यर्थे(१)मविनाभावमतिनन्यानमिति किं न कल्प्यते कथमन्यथा लिङ्गाभासेपि प्रवृत्तिसम्भवः । भवेदेवं यदि शब्दवत् सत्तामात्रेण लिङ्गमपि गमकं स्यात् । न हि धूमस्वरूपमेवात्र(२) लिङ्गमपि तु साध्ये निरुपाधिसम्बन्धशालि अबाधितविषयत्वादिरूपसम्पन्नमेव तथा च साध्ये निरुपाधिसम्बन्धशालि अथ च सम्बन्धं(३) विनापि भविष्यति इति कुतः शङ्काकलङ्कावकाशः प्रामाण्यालिङ्गितस्यैव तद्रूपत्वात् । तदेतत् शब्देपि समानम् न हि शब्दमात्रं विवक्षितार्थप्रतिपादकं घटशब्दस्यापि पटार्थप्रतिपादकतापत्तेः । नाप्यर्थप्रतिपादकत्वमात्रं शब्दत्वं शब्दापशब्दविवेकानुपपत्तेः । तद्विभागव्यवस्थापकव्याकरणादिवैयर्थ्याच्च । किन्तु यः शब्दो यदुपाधिसम्बन्धाद्यस्मिन्नर्थे आप्तेन सङ्केतितः(४) स एव तस्य प्रतिपादक इति । न चैतच्छब्दमात्रे सम्भवति । न चैवं सति सृण्येव जर्फरी तु फर्फरी तु इत्यादेर्वेदवाक्यादाप्तोक्तत्वप्रतिसन्धानमात्रेणाविदितपदार्थस्यापि अर्थप्रतीतिप्रसङ्गः । न ह्याप्तेनोच्चारणमात्रं तदुक्तत्वं किन्तु सङ्केतितसत्तया प्रतिपादनम् । कथं तर्हि शब्दाभासेपि प्रवृत्तिसम्भवः । अशब्द एव शब्दत्वाध्यारोपात् । अलिङ्ग एव लिङ्गत्वाध्यारोपात् यथा चलन्तीं पताकां दृष्ट्वा वायुर्वातीत्यादिष्वव्यभिचारिनाभावशालिषु प्रचुरतराभ्यासदशापन्नत्वेन मुहूर्तमप्यनुमितौ न विलम्बन्ते तथा शब्देपीति न कश्चिद्विशेषः अन्यथा त्वा-

---

(१) तत्प्रामाण्यार्थं—पा० ३ पु० ।

(२) धूमस्वरूपमात्रमेव–पा० १ पु० ।

(३) साध्यं–पा० २ पु० ।

(४) यः शब्द उपाधिसम्बन्धाद्यस्मिन्नर्थे आप्तेन सङ्केतितः–पा० ३ पु० ।

प्तोपदेशः शब्द इति लक्षणस्यापि निर्लक्षणत्वापातात् । द्वितीये तु यदि संसर्गावगमात् पूर्वमशक्यमाप्तोक्तत्वावधारणम् । तदानीमाप्तोपदेशः शब्द इति दुःपरिहरमन्योन्याश्रयत्वम् । यद्येन रूपेण न निश्चीयते न तत्तथा व्यवह्रियते यथा रथ्यापुरुषः सर्वज्ञत्वेन न निश्चीयते च विवादाध्यासितः पुरुष आप्तत्वेनेति बौद्धानुमरव्याप्यकानुपलब्धिश्च स्वशिरसि पातिता भवति इति । यदि तूभयोः समः समाधिर्दोषो वा न तर्हि वयमेक पर्यनुयोज्या इति । एतेन द्वितीयेऽप्यनुमाने दूषणं प्रत्युक्तम् । यत् पुनराकाङ्क्षायां सत्यामपि क्वचित् संसर्गावगमो न भवति इत्यनुकूलमेवैतत् । न हि सति भावमात्रं कारणत्वम् न च केवलमाकाङ्क्षासत्तियोग्यतारहिता तत्र कारणमपि तु समुदिता । तथा च समुदायात् कारणैकदेशमपकृष्य व्यभिचारदर्शनं मृत्पिण्डादीनामपि कारणत्वं खण्डयति । आकाङ्क्षाव्यतिरेकेणापि क्वचिद्भविष्यतीति चेत् । इदं त्वशक्यं संसर्गावगमप्रागभावो ह्याकाङ्क्षा इति निरूपितम् । न च भावः स्वप्रागभावमनुपमृद्य जायते न चायमपि सत्तया हेतुः तथा सति सर्वस्य सर्वत्र वाक्यार्थप्रत्ययप्रसङ्गात् । अस्मदादीना(१)मनादौ संसारे संसर्गावगमप्रागभावः(२) क्व नाम नास्ति । स्मारिततदाक्षिप्ताविनाभावे सतीति तु विशेषणे तज्ज्ञानमेव प्रकारान्तरेण वक्ष्यत इत्यलं नैयायिकव्यातिनिबन्धेनेति । ननु य एवालौकिकास्त एव वैदिका इति न्यायाल्लोके चाप्तत्वावधारणे शब्दादर्थनिश्चयः तर्हि(३) वेदवाक्यस्यापि तथा स्यात् । न च

---

(१) अल्पज्ञानामित्यधिकं– २ पु० ।(२) धाष्ट्र्येनेति–पा० ४ पु० ।

(३) तथा च लोके वेदाप्तोक्तत्वद्वारेण शब्दादर्थनिश्चयः–पा० १ पु० ।

वक्तृप्रामाण्यापेक्षः तद्वचनादाम्नायप्रामाण्यम्(१) लिङ्गाच्चानित्यो बुद्धिपूर्वा वाक्यकृतिर्वेदे(२) बुद्धिपूर्वो ददातिरित्युक्तत्वात्(३) ।

तत्र कर्तृमात्रमेव सम्भावितमत आह श्रुतिस्मृतीति । श्रुतिस्मृती एव लक्षणं रूपं यस्य वाक्यसमुदायस्य स तथा । सन्दिग्धाप्तकर्तृत्वेनैतदुदाहरणं न केवलं लौकिको वाक्यसमुदायो श्रुतिस्मृतिलक्षणोऽप्याम्नायो वक्तुः प्रामाण्यमपेक्ष्य प्रत्यायकः न त्वाप्तोक्तत्वादिति साध्यविपर्ययव्याप्त एवायं हेतुः विप्रलिप्साविरहेपि भ्रमप्रमादयोः पुरुषेऽवश्यंभाविनया तच्छङ्कापङ्कलोपस्य दुरुपह्नवत्वात् नित्यत्वे पुनरस्य शङ्कैव नास्तीत्यत आह तद्वचनादाम्नायप्रामाण्यमिति सूत्रकारवचनादित्यर्थः । तदित्यनेन चास्मद्बुद्धिभ्यो लिङ्गमृषेरिति सूत्रे अभिप्रायोक्तस्य(४) चास्माद्विशिष्टस्य वक्तुः परमेश्वरस्य परामर्शः । तद्वचनात्तेन प्रणयनात् आम्नायस्य वेदस्य प्रामाण्यम् । यथार्थानुभवजनकत्वं हि प्रामाण्यं न तु नित्यत्वप्रयुक्तं तदपि दोषाभावप्रयुक्तं(५) तच्च धर्मिग्राहकप्रमाणादेव परमेश्वरे सिद्धमिति भावः । प्रयोगस्तु आप्तोक्ता वेदाः महाजनपरिगृहीतत्वात् । यत् पुनर्नाप्तोक्तं न तत् महाजनपरिगृहीतं यथा रथ्यापुरुषवाक्यम् । इदानीं श्रूयमाणवेदवाक्यसजातीयेषु वेदवाक्येषु

---

(१) वैशेषिकसूत्रे अ० १ आ० सू० ३ ।

(२) वेदः—पा० २ पु० । अ० ६ आ० १ सू० १ ।

(३) अ. १ आ. १ सू. ३ ।

(४) प्रतिपादितस्य—पा० २ पु० ।

(५) यथार्थानुभवजनकत्वप्रयुक्तन्तदपि दोषाभावनिबन्ध—पा० ३ पु० ।

स्वतन्त्रपुरुषपूर्वकत्वम् आप्तोक्तत्वम् सर्वदर्शनान्तःपातिपुरुषानुष्ठीयमानार्थत्वं च महाजनपरिग्रहः। सिद्धे च प्रामाण्ये क्वचित्फलाभावः कर्मकर्तृसाधनवैगुण्यनिबन्धनो न व्यभिचाराय तत्साकल्ये तत्र एव फलदर्शनात्। तदेवं वाक्यसमुदायस्यान्यत्रागमने आवरणासम्भवे चाविकले श्रवसि श्रोतरि चावहिते यपदुलभ्य पुनरनुपलम्भनं तत् घटादिवदनित्यत्वैकनिबन्धनमिति यद्यपि प्रत्यक्षत एव परिच्छिन्नं तथाप्यस्मर्यमाणकर्तृकत्वादिना वैधर्म्येण यः प्रत्यवतिष्ठते तं प्रत्याह लिङ्गाच्चानित्य इति। न केवलं प्रत्यक्षाल्लिङ्गाच्चानित्य इति। अनित्यत्वप्रतिपादकं तावत् प्रत्यक्षमनन्यथासिद्धतया दुःपरिहरम्। नित्यत्वप्रतिपादकं तु प्रत्यभिज्ञानमन्यथापि सङ्गच्छते। प्रत्युतानुमानमपि चात्रार्थेऽस्माकमस्ति तदेवमुभयप्रमाणसिद्धे(१) वस्तुनि वैधर्म्यमात्रमप्रयोजकमिति भावः। अनुमानमेव दर्शयति। बुद्धिपूर्वा वाक्यकृतिरिति। यत्र हि शब्दमात्रस्यैवानित्यतामुपपादयिष्यामः। कुतस्तत्र तत्समूहस्य पदस्य कुतश्चित्तद्विशेषसमूहस्य वाक्यस्य नित्यतेत्यर्थः। वेदवाक्यस्य कृतिर्वाक्यरचना बुद्धिपूर्विका वाक्यरचनात्वात्। लौकिकवाक्यरचनावत्। अस्मर्यमाणकर्तृकत्वं चानुकूलमेव यत एव हि स्फुटतरं स्मरणं नास्त्यत एव कर्ता साध्यते न च कदाचित्(२) स्फुटतरास्मरणमात्रेणाकर्तृकत्वं तथात्वे त्वित्यादिवाक्यानामन्धकूपानां चाकर्तृत्वप्रसङ्गात्। न चास्मरणमपि नाहरासीन्न रात्रिरासीदित्यादिवेदवाक्यादेवं तस्मात्तपस्तेपानाच्चत्वारो वेदाऽजायन्त इति कर्तृस्मरणात्। अनुवादमात्रमे-

---

(१) मन्यभयप्रमाणसिद्धे– पा० ४ पु०।

(२) कस्यचित् कश्चित्–पा० ९ पु०।

तादिति चेत् न कर्तृस्मरणस्य सर्वत्राविध्यर्थत्वात् तथा च कालिदासादिवाक्यस्याप्यकर्तृकत्वप्रसङ्ग इति। ननु परिदृष्टसामर्थ्यकारकचक्रमधितिष्ठत एवेश्वरस्यापि कर्तृत्वम् तथा च स्थानककरणादीनामन्वयव्यतिरेकाभ्यां वर्णनिष्पत्तिं प्रति सामर्थ्यावगमात्। तदधिष्ठानशून्यतया न वेदकर्तृत्वं भवेत् । न च शरीरमन्तरेण तस्य स्थानकरणादिसम्भवः। तेषां ताल्वादिविवृतत्वादिरूपत्वादिति चेत् । न । अनवबोधात्। न हि वयमस्य भगवतः कार्यविशेषणानुविहितभावतयोपकरणशरीरं निराकुर्मः । द्व्यणुकादिनिष्पत्तये अणुकादिवत् शरीरान्वयव्यतिरेकानुविधायिकार्यनिष्पत्तये तदुपग्रहस्यापीष्यमाणत्वात् गृह्णातीश्वरोऽपि शरीरमन्तरान्तरा दर्शयति च विभूतीरिति । अपि त्वाऽऽयतनतया कर्तृत्वनिर्वाहकतया व्यापकतया च तत्तस्य नेष्यते भोगाभावात् कर्तृत्वस्य नित्यत्वात् । कार्यस्य कर्ता निरुपाधिसम्बन्धात् शरीरव्यभिचाराच्चेति । लिङ्गान्तरमाह । वेदे ददातिशब्दो बुद्धिपूर्वको ददातिविमुक्तित्वात् लौकिकददातिशब्दवदिति । लौकिकददातिशब्दो हि सम्प्रदानमभिप्रेत्य प्रयुज्यते । ददातिकर्मणा यमभिप्रैति कर्ता स सम्प्रदानं वेदे च कर्तुरभावाद्ददातिशब्दो व्यर्थ एवेति भावः । ननु नित्यनिर्दोषतया वेदस्य स्वत एव प्रामाण्यमुत्पद्यते कृतं तत्राप्तस्वीकारेणेति चेत् । न प्रामाण्यमुत्पद्यत इत्यस्यैव व्याहतत्वात् । औपाधिकसामान्यविशेषो हि प्रामाण्यं परापरभावानुपपत्तेः । यदि हि ज्ञानत्वं परमपरं च प्रामाण्यं तदाऽज्ञानरूपेष्विन्द्रियादिषु प्रामाण्यं न स्यात् । अथ प्रामाण्यं परं ज्ञानत्वमपरं तदानीं संशयविपर्ययादिष्वप्रमाणेषु ज्ञानत्वं न स्यात् । प्रमारूप उपाधिरुत्पद्यते न चासौ स्वत एवोत्पद्यते(१) । तथाहि । प्रमा ज्ञानहेतुत्वाति-

रिक्तहेत्वधीना कार्यत्वे सति तद्विशेषत्वात् अप्रमावत्(२) । यदि तु तावन्मात्राधीना भवेत् । अप्रमापि प्रमैव भवेत् अस्ति हि तत्र ज्ञानं हेतुः । अथान्यथा ज्ञानमपि सा न स्यात् । ज्ञानत्वेप्यतिरिक्तदोषानुप्रवेशादप्रमैवेति चेत् एवं तर्हि दोषाभावमधिकमासाद्य प्रमापि जायेत नियमेन तदपेक्षणात् । अस्तु दोषाभावोऽधिको भावस्तु नेष्यत इति चेत् । भवेदप्येवं यदि दोषैर्भावैरेव भवितव्यं न त्वेवं विशेषादर्शनादेरभावस्यापि हेतुत्वात्(३) दोषत्वात् । कथमन्यथा ततः संशयविपर्ययौ । ततस्तदभावो भाव एवेति स कथं नेष्यत इति प्रामाण्यं प्रति यथा दोषाभावस्य तथा वक्तृगुणस्यापि कारणत्वम् अप्रामाण्यं प्रति यथा दोषस्य तथा वक्तृगुणाभावस्यापि कारणत्वमिति सर्वथा दुःपरिहरम् । एवं प्रामाण्यं परतो ज्ञायते अनभ्यासदशायां सांशयिकत्वात् अप्रामाण्यवत् । यदि तु स्वतो ज्ञायते कदाचिदपि प्रामाण्यसंशयो न स्यात् ज्ञानत्वसंशयवत् । ननु स्वतोपि ज्ञास्यते सन्देहसामग्रीसन्निपातात्तु सांशयिकमपि भविष्यति विपक्षे किं बाधकमिति चेत् । नैतदेवम् न हि साधकबाधकप्रमाणभावमनाभूय समानधर्मदर्शनादेवासौ तथा सति तदनुच्छेद(४)प्रसङ्गात् । अप्रामाण्यदप्रमाणेपि तत्प्रतिपत्तिदर्शनाद्भवति शङ्केति चेत् । तत् किम्प्रमाणज्ञानोपलम्भेपि न तत्प्रामाण्यमुपलब्धम् । प्रमाणज्ञानमेव वा नोपलब्धम् । आद्ये कथं स्वतः प्रामाण्यग्रहः प्रत्ययप्रतीतावपि तदप्रतीतेः । द्वितीये तु कथं शङ्का धर्मिण एवानुपलब्धेरिति । झटिति प्रचुरतर-

(१) ज्ञायते—पा० १ पु० । (२) अप्रमावत्-इति नास्ति १ पु० ।
(३) हेतुत्वात्—नास्ति १ पु० । (४) तदनवच्छेदप्रसङ्गात्—पा० ३ पु० ।

विज्ञापनम् ।

—:०:—

बनारससंस्कृतसीरीज़ अर्थात् वाराणसीसंस्कृतपुस्तकमाला ।

इयं पुस्तकमाला खण्डशो मुद्रिता भवति । अस्यां संस्कृतभाषानिबद्धा बहवः प्राचीना दुर्लभा उत्तमोत्तमा ग्रन्था मुद्रिता भवन्ति । तांश्च ग्रन्थान् काशिकराजकीयसंस्कृतपाठशालीयपण्डिता अन्येऽपि विद्वांसः शोधयन्ति । ये च पुस्तकमालारम्भखण्डाद् ग्राहकास्तैः प्रत्येकखण्डस्य मूल्यम् ॥) अष्टौ आनका देयाः । ये चान्ये ग्राहकाः मध्यस्थानि कानिचित् खण्डानि ग्रन्थमेकं वा गृह्णन्ति ते निम्नलिखितमूल्येन प्राप्स्यन्ति । यैर्महाशयगणैश्चेदत्र बहूनि पुस्तकानि संग्राह्याणि तैर्यथोचितसुलभमूल्येन तानि प्राप्यन्ते । विशेषवृत्तानि पत्रव्यवहारतोऽवगम्यानि ॥

तत्र मुद्रिता ग्रन्थाः ।

	रु०	आ०
सिद्धान्ततत्त्वविवेकः खण्डानि ५	१५	०
अर्थसङ्ग्रहः अंग्रेजीभाषानुवादसहितः	१	८
तन्त्रवार्त्तिकम् खण्डानि १२	३०	०
तन्त्रवार्त्तिकावशेषः टुप्टीका खण्डानि ४	८	०
कात्यायनमहर्षिप्रणीतशुक्लयजुःप्रातिशाख्यम् सभाष्य ख० ६	६	०
सांख्यकारिका चन्द्रिकाटीका- गौडपादभाष्यसहिता	०	१२
वाक्यपदीयम् खण्डानि ६ (प्रथमभागे प्रथमद्वितीयकाण्डं पुण्यराजटीकासहितं खण्डानि ३ । द्वितीयभागे तृतीयकाण्डम् हेलाराजटीकासहितं खण्डानि ३)	६	०
रसगङ्गाधरः सटीकः खण्डानि ९	३	०
परिभाषावृत्तिः खण्डे २	२	०
वैशेषिकदर्शनं किरणावलीटीकासंवलितप्रशस्तपादप्रणीतभाष्यसहितम् खण्डानि ४	४	०
पाणिन्यादि ३२ शिक्षासङ्ग्रहः खण्डानि ५	५	०
नैष्कर्म्यसिद्धिः सटीका खण्डानि ४	२	८
शुक्लयजुस्सर्वानुक्रमसूत्रं महर्षिकात्यायनप्रणीतं सभाष्यम्	४	०
ऋग्वेदीयशौनकप्रातिशाख्यं सभाष्यं खण्डानि ४	४	०
बृहद्वैयाकरणभूषणम् । पदार्थदीपिकासहित	४	०
विवरणोपन्यासः । सटीकवाक्यसुधासहितः खण्डे २	२	०
तत्त्वदीपनम् (पञ्चपादिकाविवरणस्य व्याख्यानम्) ख० ८	८	०

वेदान्तदीपः। श्रीभगवद्रामानुजाचार्यविरचितः खण्डानि

पातञ्जलदर्शनं। श्रीरामानन्दयतिकृतमणिप्रभाख्यवृत्तिसहितं

व्याकरणमिताक्षरा। श्रीमदन्नंभट्टप्रणीता खण्डानि १०

रसमञ्जरी। व्यङ्ग्यार्थकौमुदी प्रकाशेन च सहिता ख० ३

भेदधिक्कारः। व्याख्यासहितः श्रीमदप्पयदीक्षितकृतोपक्रम-
पराक्रमसहितः खण्डे २

[illegible] नरहरिकृतः। तच्छिष्य[illegible]टीकया सहितं १०

ब्रह्मसूत्रदीपिका। श्रीमच्छङ्करानन्दभगवद्विरचिता खण्डे २

[illegible]कामधेनुः। प्राचीनज्योतिषग्रन्थः खण्डानि ३

श्रीमदणुभाष्यम्। श्रीवल्लभाचार्यविरचितम्। श्रीपुरुषोत्तमजी-
विरचितभाष्यप्रकाशाख्यव्याख्यासमेतं खण्डानि १५

तत्त्वशेखरः। तथा तत्त्वत्रयचुलुकसङ्ग्रहः

श्रीभाष्यवार्त्तिकम्। श्रीमद्रामानुजाचार्यविशिष्टाद्वैतसिद्धान्त-
निरूपणपरम्। [illegible] खण्डे २

गूढार्थदीपिका। श्रीमद्[illegible]
[illegible] खण्डानि [illegible]

शाङ्खायनसूत्रप्रयोगदीपिका। [illegible]

कात्यायनशुल्बसूत्राणि [illegible]
[illegible] खण्डे २

[illegible]। श्रीपुरुषोत्तम[illegible]विरचितः खण्डानि ३

चतुर्दशीमतनयाष्टकव्याख्या। [illegible]

श्रीविद्वन्मण्डनम्। श्रीविट्ठलनाथदीक्षितविरचितम्। श्री
पुरुषोत्तमविरचितसुवर्णसूत्राख्यव्याख्यासहितं खण्डे २

शाङ्खायनगृह्यसङ्ग्रहः। पण्डितवासुदेवविरचितः।

महासिद्धान्तः। आर्यभटाचार्येण विरचितः। म० श्रीसुधाकर-
द्विवेदिकृतटीकासहितः। खण्डानि ३

न्यायसिद्धान्तावली। न्यायाचार्यश्रीविट्ठलविरचिता। खण्डं १

ज्योतिषसिद्धान्तसङ्ग्रहः तत्र सोमसिद्धान्तो ब्रह्मसिद्धान्तो-
पितामहसिद्धान्तो वृद्धवसिष्ठसिद्धान्तश्च खण्डे २

लीलावती। श्रीभास्कराचार्यविरचिता। महामहोपाध्याय
श्रीसुधाकरद्विवेदिकृतटिप्पणीसहिता

ब्रजभूषण दास और कम्पनी

नं० ४० । ५ ठठेरी बाज़ार, बनारस सि